

കുതിരും കുറിയും

By

V. C. GEORGE.

[വില Rs. 1-50.]

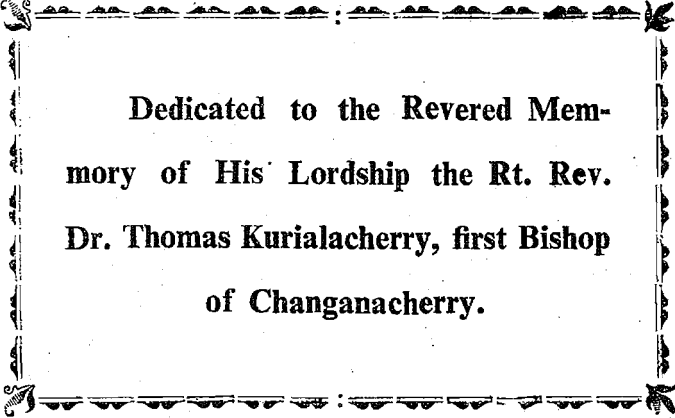
കുതിരും കുറയും

By

V. C. GEORGE.

Printed at the
St. Joseph's Printing House,
Tiruvalla--1965.

**Dedicated to the Revered Mem-
mory of His Lordship the Rt. Rev.
Dr. Thomas Kurialacherry, first Bishop
of Changanacherry.**

വിഷയവിവരണിക.

	Pages.
1. കത്തോലിക്കരുടെ ആ തുണിത്തൂണുകൾ	1— 6
2. ജാതിധർമ്മം	6—10
3. വഴിയുടെ ഭർമ്മം	10—15
4. നാനൂറ്- സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പ്	15—20
5. സൂക്ഷ്മരുടെ കാലം	21—34
6. ആ അനുഭവനിമഗ്നം	34—39
7. ക്ഷേത്രപ്രവേശന വിളംബരവും— ക്രിസ്ത്യാനികളും	40—44
8. എട്ടാം ഹെൻറിയും പിതാവും തമ്മിൽ	44—47
9. കേരളീയ കത്തോലിക്കരുടെ സാഹിത്യ— സമ്പാദ്യങ്ങൾ	48—56
10. ഒസ്റ്റാനാമിന്റെ കാവൽ മാലാഖ	56—61
11. പാതിരിയും സാമൂതിരിയും	61—66
12. നരകസംഹാരി	66—71
13. നാസികളോ 'നാശി'കളോ	72—76
14. പീഡാൻഭവ പരിശേഷങ്ങൾ	77—83
15. ദിവംഗതനോ? ആഹാ, അത്രയ്ക്കായോ?	83—89
16. ദൈവവചനം സജീവമോ?	89—95
17. ആ കുറവിലങ്ങാട്ടുകാരൻ തെറ്റുപറ്റി	96—104
18. ആ വക്കീൽ സ്നേഹിതന്റെ മോദ്യം	105—112
19. ആ മൂന്നുതരം കത്തോലിക്കർ	113—118
20. നിയോഗിയുടെ ബലി	119—126
21. അവർ ശീശ്"മസംഹാരികളും— ആയിരുന്നു.	127—145
22. സൊഡാലിസ്"റ്റും സഭാസേവനവും	145—151
23. ധ്യാനമൃഗം	151—157
24. ക്രിസ്"തുമതത്തിൽ ജാതിവ്യത്യാസം— ത്തിനു സ്ഥാനമില്ല.	158—164
25. "ഗലീലിയയും"യും കത്തോലിക്കസഭയും	165—172
26. മൃതനെ മാതൃകാപുരുഷൻ?	173—178
27. മൃതർ പ്രസ്ഥാനം മതപരിഷ്കാരമല്ല, മതവിപ്ലവസമായിരുന്നു.	179—184

MALANKARA
LIBRARY

മുഖപുര.

ക്രൈസ്തവവാദിമാർക്കുണ്ടായ തത്വങ്ങളേയും കത്തോലിക്ക സഭയിലെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും പറ്റി ശരിയായ ജ്ഞാനമില്ലാതെ അവയെ അനാദരിച്ചും അപലപിച്ചും കേരളത്തിലെ പത്രമാസികകളിൽ ലേഖനങ്ങൾ കണ്ടുവരാറുണ്ടല്ലോ. ഇപ്രകാരമുള്ള ലേഖനങ്ങൾ ഇക്കാലത്തു മാത്രമല്ല പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. മുപ്പതൊ നാല്പതൊ സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പും ആവക ലേഖനങ്ങൾ വായനക്കാർക്കു മാർഗ്ഗദർശനവരുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. പ്രസ്തുത ലേഖനങ്ങളുടെ അനാശാസ്യ ഫലങ്ങളെ നിരോധിക്കുവാനുദ്ദേശിച്ചു അത്യാവശ്യവും അവസരവുംപോലെ ഞാൻ അക്കാലത്തു പത്രമാസികകളിൽ എഴുതാറുണ്ടായിരുന്നു. കത്തോലിക്കരും, ക്രൈസ്തവർ മൊത്തത്തിലും, പോരാ ഈശ്വരവിശ്വാസവും സമസ്തജീ സ്നേഹവുമുള്ള സകലരും, അവരും അറിയേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെ പ്രതിവാദിച്ചും ഞാൻ ചിലപ്പോൾ എഴുതിയിരുന്നു. ആ ലേഖനങ്ങളിൽ ചിലതിന്റെ "സമാഹാരമാണു്" "കതിരും കററയും" ആയി ഇപ്പോൾ ആവിർഭവിക്കുന്നതു്. വിവിധാശയങ്ങൾ അണിനിരത്തിയിട്ടുള്ള മുപ്പതോളം ലേഖനങ്ങൾ, ഒട്ടധികം കതിരുകൾ ചേർത്തു് കററകെട്ടുന്നവിധം ഈ ചെറുഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതത്രെ അതിന്റെ നാമകരണത്തിനാലംബം. സഹൃദയ ലോകം ഈ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണോദ്യമത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നപക്ഷം കതിരും കററയും പിന്നോടിയായിക്കഴിയുന്ന "പതിരും മണിയും" തുടങ്ങിയ ഏതാനും ചെറുഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടി കൈരളിയ്ക്കു കാഴ്ചവെണ്ണണമെന്നാണെന്റെ ആഗ്രഹം.

വാത്സല്യ നിർഭരവും ആനന്ദസന്ദായകവുമായ ഒരു അവതാരികയാൽ ഈ ചെറുപുസ്തകത്തെ കാരണ്യപൂർവ്വം അലങ്കരിച്ചു് എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള തിരുവല്ലാ രൂപതയുടെ മെത്രാൻ അഭിവാദ്യ സങ്കീർത്തിയുമാർ അത്താനാ

സ്യോസ് തിരുമേനിയോടുള്ള അഗാധമായ കൃതജ്ഞത ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ സവിനയം പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. തിരുമേനിയിൽ നിന്നും ഞാൻ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള ദുഃഖപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഒട്ടധികമാണെന്നും ഈ അവസരത്തിൽ പ്രസ്തുതിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എന്റെ അതിവന്ദ്യ സുഹൃത്തും ഗുണകാംക്ഷിയുമായ സ്ഥലം ദേവമാതാ കോളജ് പ്രിൻസിപ്പൽ റവ. ഡാക്ടർ എൻ. എ. തോമസ് എം. എ., പി. എച്ച്. ഡി. അവർകൾ ചിന്തോദ്ദീപകവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമായ ഒരു ആമുഖം ഈ ചെറുകൃതിക്ക് ഭൂഷണമായി മാർത്തിയതിൽ അദ്ദേഹത്തോടു ഞാൻ അത്യധികം നന്ദിയുള്ളവനായിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രശസ്ത ഉപകർത്താകളെ കൂടാതെ വേറെ പല സഹൃദയരും “കുതിരും കറിയും” ഈ വിധം പ്രസാധനം ചെയ്യുന്നതിൽ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഏതാനും ഭാഗം കോഴിക്കോടുവെച്ച് മുദ്രണം ചെയ്യാനനുദൂരിച്ച റവ. ഫാദർ ഹെൻരിയെസ്, സി. എം. ഐ. അവർകളും തിരുവല്ലാ സെൻറ് ജോസഫ്സ് പ്രിൻറിംഗ് ഹൗസ് മാനേജർ റവ. ഫാദർ എൽ. ജോൺ അവർകളും അവരിൽ പ്രഥമ സ്റ്റേജിയർ ആകുന്നു. ഈ ചെറുഗ്രന്ഥത്തിനു വിഷയമായ ലേഖനങ്ങൾക്ക് പ്രഥമതസ്ഥലം തന്ന പത്ര, മാസിക, പ്രസിദ്ധീകരണാധിപതികളോടും ഏനിയ്ക്ക് കടപ്പാടുണ്ട്. ഇവരെല്ലാവരോടും എന്റെ നന്ദി പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് “കുതിരും കറിയും” സഹൃദയലോകത്തിന്നർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Kuravilangad,
15th Aug. 1965.

V. C. GEORGE.

അവതാരിക.

ചരിത്രകാരൻ, വിവിധ ഭാഷാപണ്ഡിതൻ, പ്രസിദ്ധനായ അദ്ധ്യാപകൻ, ഗ്രന്ഥകർത്താവു എന്നീ നിലകളിൽ കേരളത്തിനകത്തും പുറത്തും അറിയപ്പെടുന്ന ശ്രീ. വി. സി. ജോർജിന്റെ “കേരളം കററയും” കൈരളിക്ക് അവതരിപ്പിക്കുവാൻ സംഗതിയായതിൽ എനിക്ക് വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്. “കത്തോലിക്കരുടെ ആ തുണിത്തുണ്ടിന്റെ” മഹനീയതയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതു മുതൽ “ലൂഥർ പ്രസ്ഥാനം മതപരിഷ്കാരമായിരുന്നോ?” എന്ന് വിശദമാക്കുന്നതുവരെ പല ലേഖനങ്ങൾ അവസരോചിതമായി, പ്രതിദിനപത്രങ്ങളിലും, വാരികകളിലും, മാസികകളിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു ചേർത്തു കോത്തിണക്കിയപ്പോൾ “കേരളം കററയും”മായി മാറിയതാണ് ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം.

കത്തോലിക്കാസഭയിലെ ഭക്തകൃത്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഇതര ക്രൈസ്തവരിലും മറ്റു മതസ്ഥരിലുമുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ മാറ്റുന്നതിനാഗ്രഹിച്ചും, മാനവസമുദായം വഴിയ ചിന്തയാകുന്ന സങ്കീർണ്ണതയിൽ പെടാതെ ഒരു പിതാവിന്റെ മക്കളെന്ന നിലയിൽ കഴിയേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചും, ക്രിസ്ത്യാനികൾ മറ്റു മതസ്ഥരോടുകാണിക്കേണ്ട സഹിഷ്ണുതയെ പരാമർശിച്ചും, സഭയിലുള്ള അനൈകൃത്തിന്റെ ചരിത്രവർണ്ണനയോടൊപ്പം പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചും, അങ്ങനെ പലതിൽക്കൂടി കടന്നു “ഗലിലയോ കേസിലും” കൈകടത്തി “മൂന്നുതരം

കത്തോലിക്കരെയും കണ്ടുമുട്ടി, “കുറവിലങ്ങാടുകാരൻ തെ
 റുപറിയതിൽ ചേദിച്ചും, മുന്നേറുന്ന കലാകാരൻ വായ
 നക്കാർഷ് ചരിത്രപരവും മതപരവും ശാസ്ത്രപരവുമായ
 വിജ്ഞാനം നല്കുന്നുണ്ട്. ശ്രീ. ജോർജിന്റെ “കുതിര
 കറയ്ക്കൽ”യുടെയും ഉൾക്കാമ്പ് കാലികമാണ്. ആ കുതിരയിലെ
 കുതിർ മണികൾ നാം കൊരിച്ച് ആസ്വദിക്കേണ്ടതാകുന്നു.
 ശ്രീ. വി. സി. യുടെ പുസ്തകം—കുതിര കറയ്ക്കൽ, കേരള
 ണ്ണിലെ ഖഗോളിക വായലിന്റേ, പോഷണവും ഭക്ഷണവുമാ
 ണ്. എൺപതു വയസ്സു കഴിഞ്ഞിട്ടും ദിനേദിനേ ഏകദ
 ണിശ്രീ ജോലി ചെയ്യുന്നതിനും ചിലപ്പോൾ എടുമെൽ
 നടക്കുന്നതിനും ദൈവം കഴിപ്പിക്കുകയുണ്ടായിരിക്കുന്ന ശ്രീ.
 വി. സി. തന്റെ വിജ്ഞാനവയലിൽനിന്നും ഇനിയും ധ്യാ
 നമൂലം കുതിർകുതിരകൾ കൊയ്യുന്നതിന് ദൈവം സഹായി
 കളെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

മെത്രാസനമന്ദിരം,
 മേരിഗിരി, തിരുവല്ല,
 3—8—1965.

സക്കറിയോസ്
 മാർ അത്തനാസ്യോസ്,
 തിരുവല്ല രൂപതയുടെ മെത്രാൻ.

ആമുഖം.

കേരളം കററായ് എന്ന ഈ പുസ്തകത്തിന് ഒരു ആമുഖം എഴുതണമെന്ന് എന്റെ അഭിവാദ്യ സുഹൃത്തു ശ്രീമാൻ വി. സി. ജോർജ്ജ് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ഞാൻ ഒന്നു ഞെട്ടിപ്പോയി. എതാനും ഭഗവതരങ്ങളായി ബുദ്ധി മണ്ഡലത്തിന്റെ വിവിധ തുറകളിലും പൊതുജനനേതൃത്വത്തിലും യശസ്സുംകൂടി നാട്ടിയിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപന്യാസ സമാഹാരത്തിന് ഞാൻ ഒരു ആമുഖം എഴുതുകയോ? അതാണെന്നു ഞെട്ടിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന് എന്തോടുള്ള സ്നേഹവാത്സര്യങ്ങളാണിതിനു കാരണം എന്നു നീക്കിയാ. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം ഒരു കല്പനപോലെ കരുതി ഞാൻ ഇതിനൊരുവെട്ടുന്നു.

തെളിവുള്ള രാത്രികളിൽ ചിലപ്പോഴൊക്കെ ജ്യോതിസ്ഫലിംഗങ്ങൾ നാം കാണാറുണ്ട്. അവ കണ്ണിനു കൂടുതലും മനസ്സിനു ആഹ്ലാദവും നൽകിക്കൊണ്ട് ക്ഷണത്തിൽ മറഞ്ഞുപോകുന്നു. വിനീതവ ആർക്കും ദൃശ്യമാകുന്നില്ല, വിസ്മൃതമാവുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അവയ്ക്ക് നക്ഷത്രങ്ങളുടെയിടയിൽ ഒരു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ!

പത്രങ്ങളിൽ വരുന്ന ലേഖനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും ഈ രംഗഭവമാണ് എടുത്തു പറയുവാനുള്ളത്. ദിനപ്പത്രങ്ങളിലൊ വാരികുകളിലൊ ഒക്കെ വരുന്ന ചില ലേഖനങ്ങൾ അല്പനേരത്തേക്കു മനസ്സിനും ബുദ്ധിക്കും ആനന്ദവും ഉന്മേഷവും നൽകിയിട്ട് ക്ഷണത്തിൽ മറയുന്നു. ഈ ലേഖനങ്ങളിൽ ചിലത് കാലികമായ താല്പര്യം മാത്രം ഉളവാക്കുന്നവയായിരിക്കും. സാഹചര്യങ്ങളുടെയും സമകാലീന

സംഭവങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ അർത്ഥപൂർത്തിയും രസപുഷ്ടിയും സമാജീയ് അവ പൊടുന്നനവെ യവനികയ്ക്കു പിന്നിൽ മറയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ വേറെ ചില ലേഖനങ്ങളുണ്ട്. കാലദേശ സ്ഥിതികളെ കവിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നവ. അവ അന്തർലാസം ചെയ്ത വർത്തമാനവക്രങ്ങളുടെ താളുകളിൽ അന്ത്യവിശ്രമംകൊള്ളുന്നത് ഖേദജനകമായ ഒരു തീരാനുഷ്ടമാണ്. പുസ്തകരൂപത്തിൽ അവ പുനരുദ്ധാനം ചെയ്ത് സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ പ്രകാശിക്കുവാനിടയാകുന്നത് അനന്തര തലമുറകളുടെ ഭാഗ്യമായിരിക്കും.

ശ്രീമാൻ വി. സി. ജോജ്ജ് കേരളീയർക്ക് സുപരിതനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികാവില്ലാസം പ്രധാനപ്പെട്ട മലയാളപ്പത്രങ്ങളിലൂടെ കേരളത്തിലെ വിനകന്മാർക്കും ബുദ്ധിജീവികൾക്കും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഒന്നിലധികം തലമുറകളുടെ ചിന്താസരണികളെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിൽക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. അവ ഇന്ന് പുസ്തകരൂപത്തിൽ ആവിഷ്കൃതമാവുന്നത് നമ്മുടെ വിജ്ഞാനഭാണ്ടാഗാരത്തിനൊരു മുതൽക്കൂട്ടാണ്. സത്യംപോലെ സനാതനവും പ്രകൃതിപോലെ വൈവിധ്യമാർന്ന രൂപസത്തയുകൊള്ളുന്നവയുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യങ്ങൾ.

ആകെക്കൂടെ 28 ലേഖനങ്ങളാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ചില ലേഖനങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തീയതികൾ കാണുന്നില്ല. ഉള്ളവയുടെ തീയതിവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ 1928 മുതൽ 1957 വരെയുള്ള കാലഘട്ടമാണ് ഇവയുടെ ജന്മകാലം. ഗ്രന്ഥത്തിന്റേതുൾപ്പെടെ ഇതിലെ തലക്കെട്ടുകൾക്കെല്ലാം പുരോഗമനോന്മുഖമായ തിളക്കവും മിഴിവും കാണുന്നുണ്ട്. ഗ്രന്ഥനാമംതന്നെ 'കേരളം കറയും' എന്നാണ്. ചില തലക്കെട്ടുകൾ നമ്മുടെ ജിജ്ഞാസയെ കിഴിയിട്ടുവെക്കുന്നുണ്ട്. "നരകസംഹാരി", "നാസികളോ 'നാശി'കളോ?", "ദീവംഗതനോ! ആഹാ, അത്രയ്ക്കായോ?", "ആ കുറുവിലങ്ങാടുകാരൻ തെറ്റു

പഠിപ്പിക്കുന്ന ഇങ്ങനെ പോകുന്നു പലതും. യാഥാസ്ഥിതികമായ ചില തലകെട്ടുകളും ഇല്ലാതില്ല— 'പ്രതിവാദം ഒരവാകിൽ' എന്നു പറയാവുന്നവ.

വിഷയങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം ആരേയും ആകർഷിക്കുന്നതാണ്. ശ്രീമാൻ ജോർജ്ജിന്റെ തറവാട്ട് ചരിത്രഗവേഷണരംഗമാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം മതം, സാഹിത്യം, സാമൂഹ്യവിചാരങ്ങൾ എന്നീ മണ്ഡലങ്ങളിലെല്ലാം സുഗമമായി ബന്ധം പുലർത്തുകയും ആ ബന്ധഗുഹങ്ങൾക്ക് സ്വീകാര്യമായിത്തീരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അനായാസേന കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ നാനാമുഖത്വംകൊണ്ട് ഈ സമാഹാരത്തിന് ഒരു മൊസായിക് (Mosaic) രൂപമാണ് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിജ്ഞാനവ്യാപ്തിയുടെ സൂചികയായിത്തന്നെ കരുതണം. സാമൂഹ്യബന്ധത്തിലെ നവോല്പാദനം ഉന്നതമായ ഏതു മണ്ഡലത്തിലും കടന്നുചെല്ലാനും, കടന്നുചെന്നിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം സ്വന്തമാക്കാനുമുള്ള ഒരു വശ്യശക്തി അദ്ദേഹത്തിനു സ്വതസ്സിദ്ധമായുണ്ട്. സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പിളർപ്പുകളും അകൽച്ചകളും മനോരഞ്ജനംവഴി പരിഹരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെതന്നെ സാങ്കേതികമായി വികസിച്ചു ശാഖോപശാഖകളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഉൽഗ്രഥനം നൽകി മനുഷ്യന്റെ മൂലവും മൂല്യവും സ്ഥാപിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള കഴിവ് അസാധാരണമാണ്.

ചിന്തയുടെ അഗാധ മേഖലകളിലേക്ക് ഏകാഗ്രതയുടെ കൈത്തിരിയുമായി കടന്നുചെല്ലുന്ന ഗവേഷണപട്ടകളായ പണ്ഡിതാഗ്രണികൾക്ക് ചില പരിമിതികളുണ്ട്. ഒന്ന്, അവരുടെ വീക്ഷണമണ്ഡലത്തിന്റെ സങ്കുചിതത്വം; രണ്ട്, സാമൂഹ്യഭാവങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള അകൽച്ച. ഉഴന്നു ഉറക്കവും വെടിഞ്ഞു തന്റെ ഗവേഷണശാലയിൽ അനേക ദിവസങ്ങൾ കഴിക്കുവാൻ സാധിച്ച ഡോ. ഐൻസ്റ്റൈനാണ് എന്റെ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നത്. ചിതൽ വീണ ഏടുകളും മാഞ്ഞുപോയ ശിലാലിഖിതങ്ങളും

അനുദിനം കൈകാളും ചെയ്യുന്ന ചരിത്രഗവേഷകന്മാരുടെ സ്ഥിതിയും ഭിന്നമല്ല. സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളെന്നപോലെ ഹാസ്യവും, ഫലിതവും, വിനോദവും അവർ പരിചിതമാണ്. എന്നാൽ ശ്രീമാൻ ജോജ്ജ് അവരിൽനിന്ന് വളരെ വ്യത്യസ്തനാണ്. ഫലിതത്തിന്റെ പൊട്ടിച്ചിരിയും, വിനോദത്തിന്റെ ഹാസ്യാനുഭൂതിയും, സാമൂഹ്യദൃഷ്ടങ്ങളുടെ പരിഹാസ്യതയും എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ലേഖനങ്ങളിൽ ഉടനീളം കാണാം. സാമൂഹ്യരംഗങ്ങളിൽ ഇടപെടുകുവാനും, ചിരിക്കാനും, ചിരിപ്പിക്കാനും കഴിയുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ; മേഘങ്ങൾകിടയിൽ ശിരസ്സുറപ്പിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയല്ല അദ്ദേഹം. 'ഒസ്സാനാമിന്റെ കാവൽമാലാഖ' എന്ന ലേഖനത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷാഭിജ്ഞാനകന്മാരുടെ പരിഭവ ഭാഷണങ്ങളും മറ്റും ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായിട്ടുണ്ട്.

ശ്രീമാൻ ജോജ്ജിന്റെ അനുദിന ജീവിതത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം കാർഷികമാണ്. കാടും മേടും, വയലും, പുഴയും. ഉറപ്പും പാവുമായി നെൽമണികസവിന്റെ കരയിട്ട് നെയ്ത പ്രകൃതി; ശ്രീയുടെ വസന്തത്തിമിർപ്പാണെവിടെയും. അതിന്റെ പ്രതീകമാണ് 'കേതിരൂ കറിയും'.

ഈ ലേഖന പുഷ്പമാലയും ശ്രീമാൻ ജോജ്ജിന്റെ സാഹചര്യമുതിർന്ന കഴിവുകൾക്ക് ഒരലങ്കാരമായിത്തീരട്ടെ എന്നാശംസിക്കുകയും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് പ്രചുരപ്രചാരം നേരുകയും ചെയ്യുന്നു.

N. A. Thomas,
Principal.

കത്തോലിക്കരുടെ ആ തുണിത്തുണ്ടുകൾ

കത്തോലിക്കരെ ഇതര ക്രൈസ്തവ സഭാംഗങ്ങളിൽ നിന്നും വേർതിരിക്കുന്നതിന്നും ചിലപ്പോഴൊക്കെ സൗകര്യം നൽകാറുള്ള ആ തുണിത്തുണ്ടുകൾ സുപരിചിതങ്ങളാണല്ലോ. അശോകചക്രംപോലെയോ, ചുറ്റികയും അരിവാളും എന്നിവപോലെയോ വിംഗല വണ്ണത്തിലുള്ള ഈ തുണിത്തുണ്ടുകൾ രാഷ്ട്രീയങ്ങളോ സാമുദായികങ്ങളോ ആയ ചിഹ്നങ്ങളല്ല. അവ ധരിക്കുന്നവർ വ്യവസ്ഥാപിതങ്ങളായ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളിൽ ഏതിലെങ്കിലും പെട്ടു ജീവിക്കുന്നതിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവരാണെന്നും മുതലാളിയും-തൊഴിലാളിയും, ശാസ്ത്രജ്ഞനും, വ്യവസായിയും, ഉല്പാദകനും, ഉപഭോക്താവും ഒരേവിധത്തിലുള്ള ഭക്തിയോടും നിഷ്ഠയോടും കൂടി തിരുവുത്തരീയം എന്നോ വെന്തിങ്ങ എന്നോ സാധാരണയായി അറിയപ്പെടുന്ന ഈ തുണിത്തുണ്ടുകൾ നിയമേന ധരിക്കുന്നവരാണെന്നും അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അതിരറ്റ ആദ്ധ്യാത്മികനന്മയും, മേന്മയും നല്കുന്നതാണെന്നും വെന്തിങ്ങ. **Vestigium** എന്ന ലത്തീൻ ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥമുള്ള പോർട്ടുഗീസ് ശബ്ദത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ 'വെസ്റ്റീംഗ്' ലോപിച്ച് അവശേഷിക്കുന്നതാണെന്നും വെന്തിങ്ങ അഥവാ വെന്തിഞ്ഞ എന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. "വെസ്റ്റീജിയം" എന്ന ലത്തീൻ പദം അടയാളം, ചിഹ്നം, എന്നിങ്ങനെ മലയാളത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്താം. ആഗമം എങ്ങനെയായാലും ദേവമാതാവ് തന്റെ ഭക്തർക്ക് നൽകിയ അടയാളമാണെന്നും വെന്തിങ്ങ എന്നുള്ളതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. ശരീരത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തു് ധരിക്കേണ്ട അടയാളമാകയാൽ ഉത്തരീയം എന്ന നാമവും അതിന്നു സിദ്ധിച്ചു.

ദൈവമാതൃഭക്തരെന്നും വിശുദ്ധരായ കമ്മലീത്താ സന്യാസി സമൂഹംപരിയാണെന്നും തിരുവുത്തരീയം മനുഷ്യജാതിക്കും, പ്രത്യേകിച്ചു് കേരളത്തിലെ കത്തോലിക്കർക്കും

ലബ്ധമായത്. കമ്മലീത്താസമൂഹത്തിനാകട്ടെ പരിശുദ്ധ ദിവ്യജനനീയിൽനിന്നും നേരിട്ടും ലഭിച്ചു. കന്യകാമറിയം പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചുകൊണ്ടു വിശുദ്ധസൈമൺ സ്റ്റോക്കിനോടു് ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു: 'വാത്സല്യഭാജനമായ പുത്രം, നിന്റെ സമൂഹത്തിന്റെ ഈ വസ്ത്രത്തെ സ്വീകരിക്കൂ. നിനക്കും സകല കമ്മലീത്താ സഭക്കാർക്കും ഇതൊരു വിശേഷാനുഗ്രഹമാണ്. ഇതു ധരിച്ചുകൊണ്ടു മരിക്കുന്നവർ നിത്യാഗ്നി സഹിക്കേണ്ടിവരികയില്ല.' ഈ വരദാനം എത്ര അത്മവന്തും ഫലപ്രദവുമാണെന്നു് ചിന്തിക്കുക. കന്യകാമറിയം തന്റെ ഭക്തർക്കു നല്കിയ ഈ പുതിയ വസ്ത്രം, മരിയഭക്തിയുടെ ഈ നൂതന ചിഹ്നം, അവരെ നിത്യനരകത്തിൽനിന്നും, നിത്യശിക്ഷയിൽനിന്നും മോചിച്ച് സനാതന സൌഭാഗ്യത്തിനു് യോഗ്യരാക്കിത്തീർക്കുന്നു. കാനായിലെ കല്യാണവിരുന്നിൽ വെള്ളം വീഞ്ഞാക്ഷവാൻ സ്വകുമാരനെ പ്രേരിപ്പിച്ച ദീനാനുകമ്പയും ധർമ്മബുദ്ധിത്വവുമത്രെ ഇവിടെയും ദിവ്യാംബിക പ്രകടമാക്കുന്നതു്. ഉത്തരീയം ധരിച്ചുകൊണ്ടു്, കന്യകാമറിയവുമായി പ്രത്യേകവിധ ബന്ധമുള്ള ഉത്തരീയ സഖ്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്, ഐഹികവാസം ഉപേക്ഷിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം നിത്യരക്ഷ അഭംഗുരമായി വാഴാനും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

മാതാവിന്റെ ഈ വരദാനത്തെ കത്തോലിക്കാസഭയിലെ പരമാധികാരികളായ മാർപ്പാപ്പാമാർ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിക്കുകയും കീർത്തിക്കുകയും, പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഉത്തരീയാകീയാൽ മരണാവസ്ഥയിൽ കൃപാവരത്താൽ അലംകൃതനായിരിക്കുമെന്നും; മരണാനന്തരവരുന്ന ആദ്യശനിയാഴ്ച അയാളുടെ ആത്മാവു് ശുദ്ധീകരാവസ്ഥ അവസാനിപ്പിച്ച് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു് ആനയിക്കപ്പെട്ടു എന്നുമുള്ള രണ്ടു വിശേഷാവകാശങ്ങളാണു് വി. സൈമൺ സ്റ്റോക്കിനോടുള്ള വാഴാനത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ജോൺ 22-ാമൻ മാർപ്പാപ്പാ 1322-ൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത 'ബുളായെത്തുടൻ' പതിനഞ്ചു പാപ്പാമാർ ഉത്തരീയംവഴി ലഭിക്കാവുന്ന നിത്യാഗ്നീമോചന

ത്തെയും ശനിയാഴ്ചവരെയും സ്ഥാപിച്ചു ഉപദേശങ്ങളും ഉൽബോധനങ്ങളും നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി അനേകകോടി കത്തോലിക്കർ അവബദ്ധമായ പ്രത്യാശയോടുകൂടി ഉത്തരീയധാരികളായി ചരമം അടഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവ്യമാണ്.

എന്നാൽ ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ച കൂദാശകളുടെ കായ്ചത്തിലെന്നോണം പാപരഹിതമായ ഒരു ജീവിതം ദൈവമാതാവിന്റെ ഈ വരപ്രാപ്തിക്കും ആവശ്യമാണ്. പ്രസാദവരം (Grace) കൂടാതെ യാതൊരുവനും സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിശക്യമല്ല. “എന്റെ മാംസം ഭക്ഷിക്കുകയും എന്റെ രക്തം പാനംചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവൻ നിത്യായുസ്സുണ്ട്; അവനവസാന ദിവസം ഞാനവനെ ഉമ്മാനം ചെയ്യും.” (വി. ജോൺ VI. 5) എന്ന ദിവ്യരക്ഷകന്റെ വാശാനം അനുസരിച്ചാണെങ്കിലും അയോഗ്യമായി ദിവ്യകാര്യവും സ്വീകരിക്കുന്നവൻ ശിക്ഷാർഹനാണല്ലോ. വെന്തിങ്ങകാരന്റെ കായ്ചത്തിലും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയാണ്. പ്രസാദവരത്തോടുകൂടി ഐഹികവാസം വെടിയേണ്ടതു് മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കാവശ്യമാണ്. പാപംകൂടാതെ ജീവിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു് ആ അവസ്ഥയിൽ അവസാനംവരെ സുസ്ഥിരമായ നിലനിൽപ്പും പാപിയുടെ കായ്ചത്തിൽ പാപപ്പൊരതിക്കു് അത്യന്താവേക്ഷിതമായ പാപത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അനുതാപവുമുണ്ട് ഉത്തരീയംമൂലം നൽകപ്പെടുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണു് ദൈവമാതാവിന്റെ ഈ വരദാനത്തെയും അതിന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുകയിൽ ചില ആത്യാത്മീക പണ്ഡിതന്മാർ, ഇതു ധരിച്ചതൊണ്ടു് ഭക്തിപൂർവ്വം മരിക്കുന്നവർ ഒരിക്കലും നിത്യാഗ്നി സഹികേണ്ടി വരികയില്ല എന്നുള്ള വിശദീകരണം നൽകിയിട്ടുള്ളതു്. ഭക്തിപൂർവ്വം ജീവിക്കുക, അഥവാ ഭക്തിപൂർവ്വം മരിക്കുക എന്നതു് വിശുദ്ധ സൈമൺസ്റ്റോക്കിനു് നൽകിയ മാതൃചിഹ്നത്തിന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു് ആവശ്യകമായിരുന്നു. കമ്മലോത്തരീയത്തിന്റെ സപ്തശതാബ്ദപൂർത്തി മഹാമഹം ആഘോഷിച്ചതിന്റെ സ്മാരകമായി വെന്തിഞ്ഞ ധരിച്ചു്

ഭക്തിപൂർവ്വം ജീവിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ നാം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിക്കേണ്ടതാണ്. രാഷ്ട്രീയങ്ങളോ സാമൂഹികങ്ങളോ ആയ ചിഹ്നങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് എത്രയധികം സമൂഹനതമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് കത്തോലിക്കരുടെ ഈ തുണിത്തൂണുകൾക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത്.

(കത്തോലിക്കാജീവിതം, 1951 ഒക്ടോബർ)

ജാതിധർമ്മം

“ഉന്നതങ്ങളിൽ ദൈവത്തിനു സ്തുതി, ഭൂമിയിൽ സന്മനസ്സുള്ളവർക്കു സമാനാനം” എന്നിങ്ങനെ ക്രിസ്തുനാമന്റെ മനുഷ്യാവതാരവസരത്തിൽ ഉണ്ടായ ആകാശവാണി വളരെ അത്ഭുതകരമായിരുന്നെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച്, മനുഷ്യസഹജങ്ങളായ ക്ലേശങ്ങളും കഷ്ടതകളും സഹിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പ്രസ്തുത വാക്യത്തിൽ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ഇരുപതു ശതാബ്ദങ്ങളിലായി ക്രൈസ്തവസഭയ്ക്കു ലഭിച്ചു തന്നെ മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നതായും പ്രസ്തുത വാക്യം വിശദമാക്കുന്നു: “ദൈവസ്തുതിയും” “മാനുഷസമാധാനവും” തന്നെ ക്രിസ്തുവതാരത്തിന്റെയും സഭാപ്രവർത്തനത്തിന്റെയും കാര്യപരിപാടിയിലെ പ്രധാന വിഷയങ്ങൾ. ക്രിസ്തുമതം രംഗപ്രവേശനം ചെയ്ത അവസരത്തിൽ യവനന്മാരുടെയും റോമന്മാരുടെയും യഹൂദരുടെയും ഇടയിൽ ജാതിവ്യത്യാസത്തിന്റെ കാർകശ്യം അതികഠോരമായി അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരാൾക്ക്, അയാളുടെ വാസനാവിശേഷങ്ങളോ സ്വഭാവഗുണങ്ങളോ എങ്ങനെയിരുന്നാലും ഉന്നതമെന്നു സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജാതിയിലോ വർഗ്ഗത്തിലോ ജനിച്ചതെന്നു കേൾക്കുന്നതോ അധഃസ്ഥിതമായ ഒരു ജാതിയിലോ വർഗ്ഗത്തിലോ ജനിച്ചതെന്നുവന്നെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരൽകൃഷ്ട്യമുണ്ടെന്നുള്ള ധാരണ തീർത്തും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു ലോകസമക്ഷം സഭയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചത് ക്രിസ്തുസഭയാണ്. അടിമത്തം ഉടമസ്ഥനും, യഹൂദ

നും പരദേശിയും; യവനനും മ്ലേച്ഛനും, രോമനും അധീനനും, ഇങ്ങനെ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ കാണപ്പെട്ട ഉച്ചനീചത്വദ്വേഷാതകങ്ങളായ വിഭാഗങ്ങളെ ക്രൈസ്തവസഭ സഹിച്ചില്ല. കൃത്യാനികളുടെയിടയിൽ അംഗീകൃതമാകേണ്ട ആദർശത്തെപ്പറ്റി കൊളോസ്യർക്കുള്ള പ്രേമപത്രത്തിൽ വി. പൌലോസ് ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു: “പുറജാതിയെന്നോ യഹൂദനെന്നോ, പ്രചോദിതനെന്നോ, അപ്രചോദിതനെന്നോ, മ്ലേച്ഛനെന്നോ, സിമിയനെന്നോ, സ്വതന്ത്രനെന്നോ, ബന്ധിതനെന്നായില്ല. പിന്നെയോ ക്രിസ്തു സർവരിലും സർവ്വവും ആകുന്നു.” ഈ ആദർശം അനുസരിച്ച ആദിമകൃത്യാനികൾ അവർ ഏതു ജാതിയിൽ നിന്നോ വംശത്തിൽ നിന്നോ വന്നവരെന്നു നോക്കാതെ ക്രൈസ്തവ സാഹോദരബോധം പ്രബലപ്പെടുത്തേണ്ടവരാണെന്നു ഉൽബോധിതരായിത്തീർന്നു. അക്കാലത്തെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതിയ്ക്കു ആദർശത്തെ പുലർത്തുന്നതിനു സഹായിക്കാത്തതായിരുന്നുവെങ്കിലും പ്രതികൂലശക്തികളോടു ഘോര സമരനടത്തി സഭ മനുഷ്യന്റെ സാഹോദര്യ തത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതെന്നു ചെയ്തു.

ഭാരതത്തിനു പുറമെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ജാതിവംശാഭിനാമങ്ങളാൽ ഒരു മനുഷ്യനെ വേറൊരു മനുഷ്യനിൽനിന്നു അകറ്റി നിറുത്തിയിരുന്ന ശക്തികളെ ധ്വംസനം ചെയ്തതു ക്രൈസ്തവ സംസ്കാരമാണെന്നു അതിശയോക്തികൂടാതെ പ്രസ്താവിക്കാം. ഭാരതത്തിൽ തന്നെയും ഏതൽ സാബന്ധമായി ക്രിസ്തു മതത്തിനു ധാരാളം ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടജാതികളിൽ നിന്നു ക്രിസ്തു മതം സ്വീകരിച്ചവർ അധഃസ്ഥിത സമുദായങ്ങളിൽനിന്നും ക്രിസ്ത്യാനികളായവരെ സഹോദരന്മാരായി പരിഗണിച്ചു അവരുമായി നടത്തിത്തുടങ്ങിയ മിശ്രഭോജനവും മിശ്രവിവാഹവും ജാതിക്കോട്ടയുടെ അടിസ്ഥാനം തട്ടിയടച്ച തുരങ്കങ്ങളാണെന്നു ആകാണു അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു്? ആർയസമാജം, ബ്രാഹ്മസമാജം മുതലായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ സാമൂഹ്യപരിഷ്കാരത്തിനു പുറപ്പെട്ടതു്

ക്രൈസ്തവവാദർശങ്ങളുടെ കാലടികളിൽ കൂടെയാണെന്നു രാംമോഹൻറോയി, കേശബ്ചന്ദ്രസേൻ മുതലായ തൽപ്രണേതാക്കൾതന്നെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഇക്കാലത്തും ജാതിമൂലം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അകൽച്ചകളെ മാറ്റുന്നതിനു ക്രിസ്തുമതവും ക്രിസ്തുമത പുരോഹിതന്മാരും ധാരാളം പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ജാതിവ്യത്യാസം സംബന്ധിച്ച ചില ആചാരങ്ങളെ ക്രിസ്തുമതം അനുവദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഹിന്ദുസമുദായത്തോടുള്ള ഭക്തികൊണ്ടും ആ സമുദായത്തിലെ മാമൂൽ പ്രിയന്മാരെ ആവുന്നത്ര ആദരിക്കണമെന്നുള്ള അഭിവാഞ്ഛകൊണ്ടും ആകുന്നു. ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ തന്നെ അനാവശ്യങ്ങളായ ജാത്യചാരങ്ങളെ നാമാവിശേഷമാകണമെന്നുള്ള മനഃസ്ഥിതി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഈ പുതിയ സാഹചര്യങ്ങൾക്കു ക്രിസ്ത്യാനികൾ സ്വാഗതം നൽകുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ മനഃസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഇന്ത്യയിലെ ആധുനിക ദലഗാദപ്പന്യോലിക്കാ മോൻസിത്തോർ കിയെർക്കൽസ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരമാണു് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്:— “ഇപ്പോൾ ഹിന്ദുസമുദായം തന്നെ ക്രൈസ്തവ പ്രേരണയ്ക്കു സുദീർഘം വിധേയമായി ഈ സാമുദായിക ഘടനകൾ കൈതിരായി തിരിഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ടു് ഈ സുഭഗമായ ഭേദഗതിയെ സഭയുമാതിരിലെ വൈദികരും അനുക്രമിക്കുകയാണു് വേണ്ടതു്.” അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളും മനുഷ്യന്റെ സാഹോദര്യത്തെ അവഗണിക്കുന്നവയുമായ ജാത്യചാരങ്ങളെ ധ്വംസിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സഭാധികാരികളുടെ സ്വരം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ ഇന്നുവരെ കേൾക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്.

ആകയാൽ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളായ ജാത്യചാരങ്ങളെ എതിർക്കുന്ന ഏതു പദ്ധതിയും പരിഷ്കാരവും, വിസ്തുതമായ അർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തുമതാദർശത്തിനുയോജിച്ചതാണെന്നുള്ളതു് നിരാക്ഷേപമാണു്. ഇങ്ങനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അടുത്തകാലത്തു പ്രസിദ്ധംചെയ്ത ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിളംബരം ഭാരത

ത്തിൽ ജാതികോട്ടയെ തകർത്ത് ഒരു മഹാശക്തിയാണെന്നുള്ള ബോധത്തോടുകൂടി ക്രിസ്ത്യാനികളും അമൂല്യമായി കരുതേണ്ടതായ ഒരു പ്രമാണമത്രെ. ലോകരക്ഷകനായ ക്രിസ്തു മനുഷ്യജാതി മുഴുവനുംവേണ്ടി പീഡയനുഭവിച്ച് മരിച്ച് സ്വർഗ്ഗരാജ്യം മനുഷ്യജാതികായി തുറന്നുകൊണ്ട് മനുഷ്യരുടെ സമതപത്തെയും സാഹോദര്യത്തെയും സ്ഥാപിച്ചയെന്നുള്ള അടിസ്ഥാനത്തിന്മേലാണ് ക്രിസ്തു മതവിശ്വാസം ഉറച്ചു നിൽക്കേണ്ടത്. പ്രസ്തുത അടിസ്ഥാനം ഉറക്കാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ ക്രിസ്തു മതപ്രചാരത്തിനു ജീവൻ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അയിത്തം, തീണ്ടൽ മുതലായ ആചാരങ്ങൾ പ്രസ്തുത അടിസ്ഥാനത്തിന് സർവ്വത്ര പ്രതികൂലമായിട്ടുള്ളവയാണ്. ആകയാൽ അവയെ പ്രതിരോധിച്ചിട്ടുള്ള വിളംബരം ക്രൈസ്തവ സുവിശേഷസംബന്ധമായ ഒരു ഒരുക്കം അഥവാ സജ്ജീകരണം ആകുന്നു. രാജകീയ വിളംബരം ക്രിസ്തു മതത്തിൽ ചേരുന്ന അവസ്ഥാഹിന്ദുക്കളുടെ പേരിൽ ആരോപിക്കാറുള്ള ഒരു ന്യൂനതയും പരിഹരിക്കുന്നു. അവസ്ഥാഹിന്ദുക്കൾ തീണ്ടലും തൊടീലും ഭയപ്പെട്ട് ഹിന്ദു സമുദായത്തിൽ നിന്നു പുറത്തുപോയതാണെന്നും മായവനും ഗോവിന്ദനും മതംമാറ്റമൂലം മത്തായിയും ചാക്കോയും ആയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന മേന്മയോർത്ത് മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിക്കുന്നതാണെന്നും അവവാദം പുലമ്പുന്നവരുണ്ടല്ലോ. ഈ ആക്ഷേപവാദത്തിനുള്ള വഴി രാജകീയ വിളംബരം അടച്ചിരിക്കുന്നു. അവസ്ഥാഹിന്ദുക്കൾക്കായി ഇപ്പോൾ ഹിന്ദുക്ഷേത്രവും ക്രൈസ്തവ ദേവാലയവും ഒരുപോലെ തുറന്നുകിടക്കുന്നു. ഒന്നിനെ ദൂരനിന്നു സങ്കോചത്തോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ട്, അതിന്റെ അകത്തു പ്രവേശിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലല്ലോ എന്നുള്ള ഇച്ഛാഭംഗത്താൽ ദീർഘശ്വാ

സമിട്ടു മറ്റേതിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. രണ്ടി
 ലും പ്രവേശനസപാതന്ത്ര്യമുള്ളതുകൊണ്ട് രണ്ടിന്റേയും
 ഉള്ളിൽ കടന്നു വേണ്ട പരിശോധന നടത്തി ഏതാണു്
 ഐക്യപാത്രിക സൗഭാഗ്യസംഗ്രഹികൾക്കു് കൂടുതൽ
 ഉപകരിക്കുന്നതെന്നു ബോധിച്ചു് അങ്ങനെയുള്ളതിനെ
 സ്ഥിരമായി തിരഞ്ഞെടുക്കാം. ക്ഷേത്രപ്രവേശന വിളംബ
 രത്തെ ഈ ആലോചന മുൻനിറുത്തി ക്രൈസ്തവ നേതാ
 കന്മാർ അഭിവാദ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്തുത വിളംബരാ
 മുഖം ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സി
 ലേയ്ക്കു മതപരിഷ്കാരികളുടെയും ആചാരപരിഷ്കാരികളു
 ടെയും ഇടയിൽ ഗണനീയമായ ഒരു സ്ഥാനം കൈവന്നി
 ട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് തിരുവിതാംകൂർ നിവാസികളെല്ലാം അഭി
 മാനകരമായി കരുതേണ്ടതാണു്. ക്രൈസ്തവ മതതത്വങ്ങ
 ലെ സ്തർശിക്കുന്ന വിളംബരത്തിന്റെ വശത്തെ സ്മരിച്ചു
 ക്രിസ്ത്യാനികൾ പ്രത്യേകിച്ചും തിരുമേനിയ്ക്കു നമസ്കൃതി
 അർപ്പിക്കേണ്ടതാണു്.

(കേരളകൗമുദി, 1937 ജനുവരി 24)

വഗ്ദീയ മത്സര ദർശനം

തിരുവിതാംകൂർ വഗ്ദീയമത്സരത്തിന്റെ രംഗമായിട്ടാ
 ണു് അറിയപ്പെടുന്നതു്. നായർക്കു് ക്രിസ്ത്യാനിയേയും ഈശ
 വനേയും, ബ്രാഹ്മണൻ നായരേയും ക്രിസ്ത്യാനിയേയും,
 മുസ്ലിമിനു ബ്രാഹ്മണരേയും നാടാരേയും സ്നേഹമില്ലാതാ
 യിട്ടു് ആ അവസ്ഥ ഇപ്പോൾ പരസ്പരവിരോധത്തിലും അ
 സൂയയിലും കലാശിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. ഇതുകൊ
 ണ്ടത്രെ നായർസമുദായത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാൾക്കു ഉയർച്ച
 കൂടിയെന്നു കാണുമ്പോൾ ക്രിസ്ത്യൻ കണ്ണിതപ്പെടുന്നതും
 ക്രിസ്ത്യന്റെ മീശയ്ക്കു തഴച്ചുകൂടിയെന്നു കാണുമ്പോൾ നായർ

ശൃംഗീപിടിക്കുന്നതും. ഈ അവസ്ഥ രാജ്യക്ഷേമത്തിനു എത്ര മാത്രം വിഘാതമാണെന്നുള്ളതു് വിവിധ സമുദായത്തിൽ ചെട്ട പ്രമാണികൾപോലും മനസ്സിലാക്കാത്ത സമ്പ്രദായത്തിലാണു് കാർയ്യങ്ങൾ പോകുന്നതു്. കുറെക്കാലമായി വിവിധ സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ സകാർ സപ്പീസിലെ ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കായിട്ടും പ്രതിനിധിസഭകളിലെ സ്ഥാനങ്ങൾക്കായിട്ടുമാണല്ലോ വഴക്കടിച്ചും വാശിപിടിച്ചും കഴിയുന്നതു്. ഈ വഴക്കു് അടുത്തകാലത്തേങ്ങും അവസാനിക്കുന്ന ലക്ഷണം കാണുന്നില്ല. പ്രത്യുത മറ്റു കാർയ്യങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടുന്നതില്ലുള്ള ലാഞ്ചനങ്ങളും സുലഭങ്ങളായിരിക്കുന്നു.

മുൻപൊക്കെ കേരളത്തിൽ ചില പ്രത്യേക സമുദായക്കാർ പ്രത്യേകരീതിയിൽ വസ്ത്രം ധരിക്കേണമെന്നോ വീടു് പണിയേണമെന്നോ ചട്ടമോ ചിട്ടയോ ഉണ്ടായിരുന്നതാണല്ലോ. ഈ ചട്ടത്തെ ആദ്യം ലംഘിച്ചവനുണ്ടായ ശിക്ഷയെന്തെന്നു ഓർമ്മയിൽ വരുന്നില്ല. ഏതായാലും പല്ലക്കിൽ കയറുവാൻ അവകാശമില്ലാത്തവൻ പല്ലക്കിൽ കയറിയതിനും, ആനപ്പുറത്തിരിക്കാൻ അർഹതയില്ലാത്തവൻ കരിവരസവാരി ചെയ്തതിനും ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. ഇങ്ങനെ ശിക്ഷയേറാവരെയും നൽകിയവരെയുംപാറി ഇക്കാലത്തുള്ളവർ പരിഭവവും പരിഹാസവും തോന്നുന്നതു സാധാരണയാണു്. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ശിക്ഷണസമ്പ്രദായത്തിനാധാരമായ മനുസ്ഥിതി ഇക്കാലത്തെവിടെയെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാൽ അതിനെപ്പാറി പരിഭവപരിഹാസങ്ങൾ മതിയാകയില്ല, മറ്റുചില വികാരങ്ങളെക്കൂടി കൂട്ടുവിളികേണ്ടതുണ്ടു്.

മരുന്നില്ലാത്ത മരണമെന്നു വെക്കിയിട്ട് കൊല്ലപ്പെട്ടു,
 ഉയരം വലിക്കുന്നവെക്കിയിട്ട് വലിക്കപ്പെട്ടു എന്നു വിചാരിച്ചു
 കാണുന്ന കാഴ്ചകളെല്ലാം കാഴ്ചകളല്ല. മരണകാഴ്ചകളെല്ലാം
 നെപ്പൊഴി പ്രതിഷേധിച്ചു തുടങ്ങുന്നതു ശുഭരത്നത്തിലധികം
 ഭീരുത്വമാണ് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. പണ്ടെങ്ങോ ഒരങ്ങോ
 ടിയിൽ നാഴി നനച്ചു വെയിലത്തുവെച്ചു സൂര്യൻ തമ്മിൽ
 വഴക്കടിച്ചിരുന്നതായി കഥയുണ്ട്. “നീ നാഴിയെന്തിനു
 നനച്ചെടീ?” എന്നൊരാൾ ചോദിച്ചു. “നിനക്കുതറിഞ്ഞിട്ടു
 കാഴ്ചമെന്തെടീ” എന്നുത്തരം. ഇതിനേൽ ചോദ്യങ്ങളും
 ഉപചോദ്യങ്ങളുമായി അയൽക്കാരും അരികളും അടുത്തു
 കൂടി. പെണ്ണുങ്ങൾ തമ്മിൽ മാത്രമല്ല ആണുങ്ങളും പെണ്ണു
 ങ്ങളും ആണും പെണ്ണും കെട്ടുവരും ഒക്കെക്കൂടി വഴക്കും.
 നനച്ചവളുടെ സ്വന്തം നാഴി നനച്ചതിനെപ്പറ്റി മറ്റൊരാൾ
 ക്കു നിനക്കുവാനെന്തുബന്ധം എന്നു ചോദിച്ചു ചെയ്യുന്നവർ
 ബഹുമാനമൊക്കെ അകാരണമായി, അനാവശ്യമായുണ്ടായ
 താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. സൂര്യന്റെ വ
 സ്യത്തിലെ അടുക്കിന്റെ ഞെരി എണ്ണത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു
 കവണിയിലെ കസവ് പണ്ണത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു എന്നൊ
 കെപ്പൊഴി ആരംഭിക്കാറുള്ള വഴക്കുകളും ഇങ്ങി
 ങ്ങിൽപ്പെട്ടവയാണ്. അന്തസ്സാർമില്ലാത്ത ഇരവക വഴക്കു
 പെണ്ണുങ്ങളിൽനിന്നും ആണുങ്ങളിലേക്കും വ്യക്തികളിൽ
 നിന്നും സമുദായങ്ങളിലേക്കും സംക്രമിച്ചാൽ ആ അവസ്ഥ
 യെപ്പറ്റി കണ്ണിതപ്പെടാത്ത സഹൃദയന്മാരുണ്ടോ?

ഏറ്റുമാനൂർ ആരാട്ടിനു ഏഴര ആന എഴുന്നള്ളിക്കുന്ന
 തെന്തു, ആന എട്ടോ പത്തോ ആകി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ
 പാടില്ലെന്നു എന്നു ഏറെയും ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ സ്നേഹിതനു സംശ
 യം! മതം, ചരിത്രം, പുരാണം, ഇതിഹാസം, സ്ഥല മാ
 ഹാത്മ്യം, കലവിചാരം ഇങ്ങനെ പല കാഴ്ചകളെ ആസ്പ
 ദമാക്കിയാണ് ഏഴര ആനകൂട്ടവും കോപ്പമൊക്കെ ഉണ്ടാ
 യതെന്നും അതേപ്പറ്റി കൂലകക്ഷിയായ ചരിത്രോപന്യാസം

അദ്ദേഹത്തിനും എനിക്കും സമയമോ സാവകാശമോ ഇല്ലെന്നും ഞാൻ പല പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞുനോക്കി. ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹബന്ധത്തിനു ഭംഗംവന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സന്ദർശനസംവാദങ്ങളും കുറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. പുച്ഛം പൊന്നുരുകുന്നിടത്തു കാഴ്ചമെന്നെങ്കൽ കരുതി സ്നേഹിതൻ അടങ്ങിയിരുന്നവെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടായ വാഗ്വാദവും അനന്തരസംഭവങ്ങളും ഒഴിക്കാമായിരുന്നെന്നോത്തു ഞാൻ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും താന്നെ ചിരിക്കാറുണ്ട്.

എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ അപഥചിന്തയുടെ ജാതിയിൽ ഇതര സമുദായാംഗങ്ങളായ സ്നേഹിതന്മാർ ചില ചിന്തകൾ അടുത്തകാലത്തുണ്ടായതായി പത്രങ്ങളിൽനിന്നും അറിയാനിടയായി. കഷ്ടം! സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഭൃഷ്യങ്ങൾ ഈ വിധം പരസ്യമായി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ ദുഃഖമുണ്ട്. സ്വസമുദായത്തിൽ പെട്ടവരായാലും അല്ലെങ്കിലും സ്നേഹിതന്മാർ സദാ ആദരണീയന്മാരാണല്ലോ. കത്തോലിക്കർ വെന്തിങ്ങധരിക്കുകയും കൊന്ത ജപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു സാധാരണമാണ്. എന്നാൽ വെന്തിങ്ങയിലും കൊന്തയിലും ഉള്ളതിൽ കൂടുതൽ പ്രതിപത്തി അവർക്കു മറ്റു സംഗതികളിലുണ്ട്; അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. ആവക സംഗതികളിൽ ഒന്നു കത്തോലിക്കാ ബാലികാബാലന്മാർ കത്തോലിക്കാ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കരായ അദ്ധ്യാപകാദ്ധ്യാപികമാരുടെ കീഴിൽ അഭ്യസിപ്പിക്കപ്പെടണമെന്നുള്ളതാണ്. ഇതു വളരെ നിഷ്കർഷയോടു കൂടി പരിവഹിക്കപ്പെടുന്ന ഒരാൾമാണ്. ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത സാഹചര്യങ്ങൾമൂലം വ്യതിയാനങ്ങൾ അനുവദനീയമാണെങ്കിലും നിവൃത്തിയുള്ളപക്ഷം പ്രസ്തുത ആദർശം അന്യ

നമായി പരിരക്ഷിക്കപ്പെടണമെന്നുള്ളതാണ് കത്തോലിക്കരുടെ അഭിമതം. ഈ സ്ഥിതിക്കു കത്തോലിക്കർ അകത്തോലിക്കു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്നതു 'മാതളനാരങ്ങാ ഇല്ലെങ്കിൽ പൂവു' എന്ന സമ്പ്രദായത്തിലാണ്. ഈ സംഗതി ഈ കേരളത്തിൽ പലപ്രാവശ്യം പരസ്യമായും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ വിശ്വലേഖനങ്ങളിലും മെത്രാന്മാരുടെ ഇടയലേഖനങ്ങളിലും പത്രപഃക്കികളിലും ഇത്രയും നിശാന്തമായും നിശ്ചലമായും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള തത്വം വേറായില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. അടുത്തകാലത്തു സിലോണിലെ വൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ഏകോപിച്ചു ഇതേപ്പറ്റി ഒരു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. "കത്തോലിക്കാ കട്ടികൾ അകത്തോലിക്കരെ മതരഹിതരോ മിശ്രരോ ആയവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പോയിക്കൂടാത്തതാകുന്നു", "അകത്തോലിക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പോകുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ആപത്തു" അവയിൽ യാതൊരുമതവും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നൊ, അല്ലെങ്കിൽ നൽകപ്പെടുന്ന മതപഠനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ കത്തോലികകട്ടികൾ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നോയുള്ള ഏകകാരണത്താൽ നീങ്ങുന്നില്ല" എന്നിങ്ങനെ പല ഭാഗങ്ങൾ സിലോൺ മെത്രാന്മാരുടെ പരസ്യലേഖനത്തിൽ കാണുന്നു.

കേരളത്തിലോ തിരുവിതാംകൂറിലോ അകത്തോലിക വിദ്യാലയങ്ങളിലോ അക്രൈസ്തവ വിദ്യാലയങ്ങളിലോ കത്തോലിക വിദ്യാർത്ഥികളെ അയച്ചുകൂടെന്നു വിരോധിക്കുന്നവർ വഴിയ്കിയ വൈരമോ മതപരാധിക്കാരമോ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നവർ മതാഭിമാനവും സമുദായമൈത്രിയും എങ്ങിനെയുള്ളവയെന്നു ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു തീർത്തുപറയാവുന്നതാണ്. മാത്രമല്ല ഇവർ വഴിയ്കിയമതസമരഭക്തിയും നാടൊട്ടുക്കു വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ മുതിരുന്നവർ കൂടെയല്ലയോ എന്നു സംശയിക്കണം. മതം കത്തോലിക്കനു അവന്റെ സകല ജീവിത ചയ്കുകളുമായി ഗാഢബന്ധമുള്ള ഒരു ചിത്തവൃത്തിയാണ്. അതുകൊണ്ടു അകത്തോലിക വിദ്യാലയങ്ങളെ മതതീക്ഷ്ണതയും മതാഭി

മാനത്തിനുമായി കത്തോലിക് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അകത്തോലികരോടുള്ള വിരോധംകൊണ്ടല്ല ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതും. കത്തോലികമതത്തോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടാണ്. ആനയെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ ആനപ്പിണ്ടത്തെ സ്നേഹിക്കാറില്ലല്ലോ.

കേരളഭ്രഷണം 22—8—1935.

നാനൂറു സംവത്സരങ്ങൾ മുപ്പ്.

അദ്ദേഹം കപ്പൽക്കാരോ കേണപേക്ഷിച്ചു. തന്നെ ചൈനയിൽ ഏവിയെങ്കിലും കരസ്ഥമാക്കേണമെന്നും. അപേക്ഷകളും സ്നേഹമന്യുണമായ സംഭാഷണങ്ങളും അവരുടെ ദുഃഖനിയമത്തെ ഇളക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ അദ്ദേഹം ദയാനപിതമായ പെരുമാറ്റംകൊണ്ടും അനന്യസാധാരണമായ ത്യാഗസന്നദ്ധതകൊണ്ടും നാടുവാഴികളുടെയും ദീനരും ദരിദ്രരുമായ ബഹുലക്ഷം ജനങ്ങളുടെയും ഭക്ത്യാദരങ്ങളെയും സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങളെയും സമ്പാദിച്ചതു കപ്പൽക്കാരുടെ സ്തുതിപഥത്തിൽ പെട്ടിട്ടില്ല. ചൈനയിൽ അനധികൃതമായി കാലുകയറ്റുന്ന സകല യൂറോപ്യന്മാരുടെയും തല പോകുമെന്നുള്ള ചീന നിയമത്തിന്റെ കാർഷ്യംമാത്രം അവർ സ്തുരിച്ചു. ജപ്പാനിൽ കാലുകയറ്റിയ ഒന്നാമത്തെ യൂറോപ്യൻ താനായിരുന്നതു പോലെ വല്ലവിധേനയും വേഷപ്രചരണനായോ അല്ലാതെയോ ചൈനയിൽ പ്രവേശിക്കാനിടയായാൽ അധികാരികളുടെയിടയിൽ രഞ്ജകമനഃസ്ഥിതി ഉളവാകുമായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചു. മുൻകാലത്തു പ്രബലമായ ഒരു ക്രൈസ്തവ സമുദായം ചൈനയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. വിശ്വാസാഗ്നി കത്തിക്കാളുന്നതായി കാണപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും മുമ്പിലത്തെ അ

ഗ്നികണ്ഡത്തിന്റെ ചാമ്പലിൽനിന്നു വീണ്ടും തീപ്പൊരികൾ പൊങ്ങിപ്പറക്കുകയില്ലെന്നു ആർക്കറിയാം! അദ്ദേഹം ശുഭാപ്തിവിശ്വാസി ആയിരുന്നതിനാൽ ചീന ചക്രവർത്തിക്കു സംഭാവന നൽകുവാൻ വിലയേറിയ ഒരു പട്ടുകുപ്പായവും കൈവശമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുഭാപ്തി വിശ്വാസം ഒരുവക ഭ്രാന്തായിമാത്രം പോർട്ടുഗീസുകാരായ കുപ്പൽക്കാർ പരിഗണിച്ചു. തങ്ങളുടെകൂടെ മടക്കയാത്രക്കു തയ്യാറില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ കാൻറൻ നദീമുഖത്തിനടുത്തു സാൻഷിയൻ ദ്വീപിൽ ഇറക്കുമെന്നു അവർ സമ്മതിച്ചു. വല്ലവിധേനയും ചൈനീസുകരയിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ സൗകര്യം സാൻഷിയനിലെ താമസം നൽകുമെന്നു അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയാണു ഭാരതത്തിന്റെ ദ്വീപീയ അപ്പസ്തോലനും വിഖ്യാത പൗരസ്ത്യമിഷനറിയുമായ ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഐഹികജീവിതത്തിന്റെ അന്തിമദിവസങ്ങൾ സാൻഷിയൻ ദ്വീപിൽ കഴിക്കുവാൻ സംഗതിവന്നതു്.

പല ദിവസങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടും സാൻഷിയൻ ദ്വീപിൽ നിന്നു വൻകരയിലേക്കു കടക്കുവാൻ ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറിനു സാധിച്ചില്ല. ആഹാരദുർഭിക്ഷം, ദിനപതും വികല്പം ഇത്യാദികളാൽ അദ്ദേഹം രോഗബാധിതനായി. പശ്ചാപ്തമായ പരിചരണവും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചില്ല. മാതൃവഴിക്കും പിതൃവഴിയ്ക്കും രാജസമ്പർക്കമുള്ള ഉൽകൃഷ്ട കുടുംബജാതൻ, കോട്ടകൊത്തളങ്ങളാൽ പരിരക്ഷിതമായ സൗധത്തിൽ വളർന്നവനവൻ, പാരീസ് സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നും എം. എ. ബിരുദധാരി, ആ സർവ്വകലാശാലയിൽ തന്നെ പ്രഗത്ഭനായ പ്രൊഫസർ എന്ന നിലയിൽ പ്രശസ്തി സമ്പാദിച്ചയാൾ, പൗരസ്ത്യ ദേശങ്ങളിൽ മാർപ്പാപ്പായുടെ വിശേഷാധികാരങ്ങളോടുകൂടിയ പ്രതിനിധി, വിവിധ നിലകളിൽ വിരാജിച്ച മഹാരഥൻ കടിക്കുന്നതിനു ശുഭജലംപോലും ലഭിക്കാതെ ഉഴലുന്നു!

ഇന്നു ഗോവയിലെ ബോംജെസു ഭദ്രാലയത്തിലുള്ള പിത്തളയും മാർബിളുംപേൻ ശവകുടീരത്തിൽ പള്ളികൊള്ളുന്ന ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറിന്റെ ഉതഭേഹത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം വണങ്ങി, ശുഷ്കിച്ച പാദാരവിന്ദങ്ങളെ ചുംബിച്ചിട്ടും, അനേകസഹസ്രം ആളുകൾ, പണ്ഡിതപാമരാന്തരമില്ലാതെ, കുബേരകുമ്പേല പരിഗണന കൂടാതെ, മുക്തിമാർഗ്ഗം തെളിയിച്ചതിനാൽ ആനന്ദാനുഭൂതിയോടുകൂടി ഭദ്രഗോളത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു പിന്തിരിയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആ ഭക്തവൃന്ദത്തിൽ കർദ്ദിനാളന്മാരും പാത്രീയകീസന്മാരും ഉന്നതന്മാരായ മറ്റു വൈദികസ്ഥാനികളും നാടുവാഴികളും രാഷ്ട്രാധികാരികളും, മന്ത്രിപുംഗവന്മാരും, ജനപ്രതിനിധികളും, സന്യാസിനികളും, സിനിമാതാരങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറിന്റെ അന്തിമരംഗത്തിൽ അന്തേവാസികളായിരുന്നതു ബുദ്ധിഹീനരായ രണ്ടുപേർ മാത്രം. ഒരു ചീനനും ഒരു ഭാരതീയനും! അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്രമസ്ഥാനം പൂജ്യമേഞ്ഞ ഒരു ചെറുകുടീൽ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനശ്വാസത്തിനും ആശ്വാസത്തിനും ആസ്വദം മരിച്ചവരെ ഉയർത്തുക മുതലായ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളിൽ താൻ പ്രധാനോപകരണമായി വരിച്ചതും, ആയോധനോദ്യുക്തമായ സേനാവിഭാഗത്തെ പരാജയം ഉണ്ടാക്കിയ പലായനം ചെയ്യിക്കുവാൻ തന്നെ സഹായിച്ചതും ആയ കൃശ്ശ്രപം മാത്രം! ഉതിയുടെ ശീതബാധയേറ്റു, ചുരുണ്ടുരുണ്ടു്, പെൺരന്ധ്ര ഭൂഭാഗത്തെയും സ്വർല്ലോകത്തെയും തമ്മിൽ പടിച്ചിടുന്ന ചക്രവാളമെന്ന ഭാവത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ഫ്രാൻസിസ് പാദ്രിയുടെ അവയവങ്ങളെ ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ ആളാരാണ്? പാദ്രിയുടെ മരണവാഞ്ചി ഏതാനും മില പോർട്ടുഗീസുകാരെ സാൻഷ്യൻ കടിലിലേക്കു നയിച്ചു. അവർ ഉതശരീരം മാവുചെയ്യാൻ ഒരങ്ങി. ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറിന്റെ തേജോജീവിതം സമാരംഭിച്ചതായി ആഗതർ സമ്മതിച്ചമട്ടിൽ ചീനചക്രവർത്തിക്ക് സമ്മാനം നൽകാൻ പാദ്രി ഉദ്ദേശിച്ച പട്ടടുപ്പിൽ പൊതിഞ്ഞു് അവർ ശരീരം കഴിയിൽവെച്ചു. അതു് പെട്ടെന്നു് അഴുകി മണ്ണിൽ ചേരുന്നതിനുള്ള പ്രയോഗവും അവർ നടത്തി.

ഫ്രാൻസിസ് സേവിറിന്റെ മരണം 1552 ഡിസംബർ 8-ാംനൂ സംഭവിച്ചു. അദ്ദേഹം സാൻഷിയനിലേക്ക് യാത്രചെയ്ത “സാന്താക്രൂസ്” കപ്പൽ ടെൻ തുറമുഖം വിട്ടില്ല. 1553 ഫെബ്രുവരി 17-ാംനൂ കപ്പൽ മലാകയിലേയ്ക്കു പുറപ്പെടാറായപ്പോൾ പാദ്രിയുടെ വിശ്വസ്യശിഷ്യൻ അന്തോണിയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസ്ഥികൾകൂടെ മലാകയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് കപ്പിത്താനോടു് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അദ്ദേഹം അതിന് സമ്മതിക്കുകയും കപ്പലിൽനിന്ന് ഒരു പോർട്ടുഗീസുകാരനെ അസ്ഥികൾ എടുത്തു കൊണ്ടുപോരുവാൻ സാൻഷ്യനിലേക്ക് അയക്കുകയും ചെയ്തു. ശവപ്പെട്ടി തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ശരീരത്തിനായ തൊരു ഭാവഭേദവും വന്നതായി പോർട്ടുഗീസുകാരൻ കണ്ടില്ല. തെളിവിനായി ഒരുകുഷണം മാംസം തുടയിൽനിന്ന് അയാൾ ചെത്തിയെടുത്തു. മുറിവിൽനിന്ന് രക്തബിന്ദുകൾ പുറപ്പെട്ടതു് അയാളുടെ വിസ്മയത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. മാംസകുഷണം കപ്പലിലെത്തിയപ്പോൾ അവിടെ വലിയ ബഹളമായി. ഉതശരീരം കാണുവാൻ അതിയായ ആഗ്രഹം കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്നവർ പ്രകടിപ്പിച്ചു. ചിലർ ഭക്തികൊണ്ടും മറ്റു ചിലർ കൗതുകം പ്രമാണിച്ചും ഒരു വലിയ സൗഖ്യം ശവക്കുഴിയികലേയ്ക്കു നടന്നു. പട്ടം വൈദിക വസ്ത്രങ്ങളും കേടുക്രമാതെയിരുന്നതും, ശരീരം പ്രകൃതി സിദ്ധമായ ഭാവം തുടർന്നതും അവരുടെ ഭക്ത്യാദരങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു. കൂടാതെ ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഒരു സൗന്ദര്യം അവിടെയെല്ലാം വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ശവപ്പെട്ടി ഭക്തിബഹുമാനപുരസ്സരം കുഴിയിൽനിന്നും പൊക്കിയെടുത്തു് ജലഭാഗത്തേയ്ക്കുനയികപ്പെട്ടു. പിന്നീടു് ഒരു കടത്തു വഞ്ചിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചു് “സാന്താക്രൂസിൽ” എത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. 1553-മാർച്ച് 22-ാംനൂ സാന്താക്രൂസ് മാലാകായിൽ അടുത്തു. ഉതദേഹംദേവാലയത്തിലേക്ക് ആലോഷപൂർവ്വംകൊണ്ടുപോയിഅവിടെ സംസ്കരിക്കണമെന്നായിരുന്നു.

ആലോചന. പക്ഷെ, അന്നു നേരം വൈകിപ്പോയതിനാൽ ആ ചടങ്ങു് പിറോദിവസത്തേക്കു് മാറി. പിറോന്നു് അനേകം വൈദികരുടേയും പ്രഭുക്കളുടേയും സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ സാക്ഷാൽ ഒരു ഘോഷയാത്രതന്നെ നടന്നു. കടലോരത്തു് ഒരു ഭവനത്തിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ട പെട്ടിക്കു ചുറ്റും രാത്രിമുഴുവനും ഭക്തന്മാർ തിങ്ങിക്കൂടി, അവരിലും പള്ളിയിലേക്കുള്ള പ്രേതയാത്രയിൽ സംബന്ധിച്ചവരിലും ഒരു വലിയ ഭാഗം ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലീമങ്ങളും ആയിരുന്നു താനും. ശവമഞ്ചം ഭക്തിപൂർവ്വം സ്തുതിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഒടുവളരെപ്പേർ രോഗശാന്തി ലഭിച്ചുവെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളിൽ ജോൺ ദ്ബെയീറാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉതാവശിഷ്ടങ്ങൾ അദ്ദേഹം താരതമ്യേന അറിയപ്പെടാതിരുന്ന മലാകായിൽ വിശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടു തുകനായില്ല. ആകയാൽ അവ ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറുടെ ഭാരതത്തിലെ പ്രഥമ പ്രവർത്തന രംഗമായ ഗോവയിലേയ്ക്കു മാറ്റുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചു. 5 മാസത്തിനുശേഷം തിരുശേഷിപ്പുകൾ വീണ്ടും സമുദ്രയാത്ര ചെയ്തു. ലൊസ്റ്റോദ്നൊറോത്ത എന്ന കപ്പലിനാണ് അവയെ സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചതു്. മാക്രമലേയ്യ കപ്പൽ കൊച്ചിയിൽ അടുക്കുകയും ഭക്തസംഘത്തിനു ഉതാവശിഷ്ടങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു വണങ്ങുവാൻ അവസരം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. കപ്പൽ ഗോവായിലടുത്തു. കപ്പിത്താൻ കരകിറങ്ങി. താൻ നഗരവാസികൾക്കു് ഒരു അമൂല്യ നിക്ഷേപം ആനയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അറിയിച്ചതിനെത്തുടർന്നുണ്ടായ സന്തോഷപ്രകടനങ്ങൾ വണ്ണനാതീതങ്ങളാണു്. ലൊസ്റ്റോദ്നൊറോത്തായെ സ്വീകരിച്ചു് സ്വാഗ

തം നൽകുവാൻ ഒരു പ്രത്യേക കപ്പൽതന്നെ വൈസ്രോയി
യുടെ ആജ്ഞാനുസരിച്ച് സജ്ജമാക്കി. 1554 മാർച്ച്
15-ാം- റിബാന്തറിലെ “നമ്മുടെ നാമ”യുടെ ദേവാലയ
ത്തിനടുത്തു് കപ്പൽ നംകൂരമിടുകയും ഉതാവശിഷ്ടങ്ങൾ
അന്നുരാത്രി ആ ദേവാലയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.
പിറേറ ദിവസം വൈസ്രോയിയും പ്രഭുസംഘവും
ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദവും പട്ടകാരും സന്യാസികളും വൈദിക
വിദ്യാർത്ഥികളും ഒക്കെകൂടിയ ഒരു വമ്പിച്ച ജനസംഘം
ഒടുവളരെ അലങ്കരിച്ച ബോട്ടുകളിലും തോണികളിലും വ
ഞ്ചികളിലുമായി യാത്രചെയ്തു്, തിരുശേഷിപ്പുകളെ നഗര
ത്തിനുള്ളിൽ സ്വീകരിച്ചു. ഈശോസഭാ വൈദികർ ശവ
മഞ്ചം തോളിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് നടത്തിയ ആ നഗര
പ്രദക്ഷിണത്തിന്റെ മോടിയും പ്രൌഢിയും, അതിൽ
സംബന്ധിച്ച വിവിധ രാജ്യപ്രതിനിധികളുടെയും നാനാ
ജാതി മതസ്ഥരായ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും വിനയസ
മ്പൂർണ്ണമായ ഭക്തിപ്രകടനവും എത്രമാത്രമായിരുന്നുവെന്നു്
നമുക്കു് ഉഹിക്കുവാനേ സാധിക്കയുള്ളു. ആ ഘോഷയാത്ര
പുരാതന റോമൻ സൈന്യാധിപന്മാരുടെ ദിക്വിജയാന
ന്തര ജൈത്രയാത്രയെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. അതെ, ഫ്രാൻ
സിസ് സേവ്യർ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏഷ്യായുടെ ധാ
ർമിക വിജിഗീഷുമാത്രമല്ല, ജേതാവുതന്നെയായിരുന്നു.
ഈശോസഭാകേന്ദ്രമായിരുന്ന വി. പൌലോസിന്റെ പള്ളി
യിൽ ആദ്യം സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ട തിരുശേഷിപ്പുകൾ 1560-ൽ
ആണു് ബോംജെസു കത്തീഡ്ലിലേക്കു് മാറപ്പെട്ടതു്.

മലയാള മനോരമ, 21-4-1128.

സൃഷ്ടിയുടെ കാലം.

കത്തോലിക്കർപ്പറ്റി ഏതുമാതിരി ഭൂഷ്യം പറഞ്ഞാലും ആക്ഷേപമില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുക മാത്രമല്ല, ആവക ആക്ഷേപങ്ങളിന്മേൽ തങ്ങളുടെ മനോധൈര്യത്തിനേയും യശസ്സിനേയും പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനുദ്യമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ ഉണ്ട്. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കത്തോലിക്കർ വെറും അന്ധവിശ്വാസക്കാരാണ്. യുക്തിയും ബുദ്ധിയും ഉപയോഗിച്ച് ന്യായവാദം ചെയ്യുന്നതിനു കത്തോലിക്കർ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. മതത്തിന്റെ നാമത്തിൽ കിട്ടുന്ന പാഠകങ്ങളെല്ലാം കത്തോലിക്കർ വിഴുങ്ങണമെന്നും ഈ കൂട്ടർ വിശ്വസിക്കുന്നു. സർ ജോൺ മാണ്ടെവില്ലിന്റെ സഞ്ചാര വിവരണത്തിലെ അസംഭവകഥകളിൽപോലും കത്തോലിക്കർ വിസമ്മതി പാടില്ല. നാലു കണ്ണുള്ള കീനർന്മാരിലും വിവിധഭാഷകളിൽ സംസാരിക്കുന്ന കുതിരകളിലുംപോലും ഒരു കത്തോലിക്കൻ അവിശ്വാസം പ്രദർശിപ്പിച്ച കൂടായെന്നത്രെ ഈ കൂട്ടത്തിന്റെ അഭിമതം. മേയ് 5-ാംനമ്പറിലെ "സഹോദര" നിൽ സൃഷ്ടിയുടെ കാലം എന്ന തലക്കെട്ടിൽ മിസ്റ്റർ എം. പി. വർക്കി എഴുതിയിട്ടുള്ള ലേഖനംകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിനു ഈ കൂട്ടുകെട്ടിലുള്ള സ്ഥാനം ഒരിക്കൽകൂടി മിസ്റ്റർ വർക്കി തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

മി. വർക്കിയുടെ ലേഖനത്തിലെ പല വാചകങ്ങളും വെറും വ്യാജപ്രസ്താവനകളാണ്. ഓരോന്നും ഉദ്ധരിച്ചു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നവെച്ചാൽ ലേഖനം വളരെ ദീർഘിച്ചു പോകും. ആകയാൽ പ്രധാനങ്ങളും മറ്റുള്ളവയ്ക്കു ധാരാളങ്ങളും ആയവ മാത്രമേ ഇവിടെ വിമർശിക്കുന്നൊള്ളൂ. ഇങ്ങനെയുള്ളവയുടെ അടിസ്ഥാനരാഹിത്യം വിശദമാകുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവ ആഴിയിൽ പതിച്ച തീപ്പൊരിപോലെയോ അഗ്നിയിൽ ആണ്ടശലഭംപോലെയോ താനെ അന്യമിച്ചുപോകുമല്ലോ.

“ആറു ദിവസംകൊണ്ട് ദൈവം ലോകത്തെയും ആകാശത്തെയും അതുകുളിച്ചുള്ള സകല ചരാചരങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ചശേഷം താൻ ഏഴാം ദിവസം സ്വസ്ഥനായിരുന്നു” എന്ന് ബൈബിളിൽ അന്യഥാ വ്യാഖ്യാനത്തിനു മാർഗ്ഗമില്ലാത്തവിധം അത്ര പ്രസ്തുതമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മി. വക്ടിയുടെ ഈ ആദ്യവാചകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി വളരെ പരുങ്ങലിലാണ്. കത്തോലിക്കരുടെയിടയിലുണ്ടെന്നദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്ന അന്യവിശ്വാസികളെക്കാൾ അധികം അന്യവിശ്വാസിയായി മി. വക്ടി ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ‘ദിവസം’ എന്ന പദംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഒന്നാംതരം വെസ്റ്റ് എൻഡ് വാച്ചോ അൺസോനിയായ്കോകോ അനുസരിച്ചുള്ള 24 മണിക്കൂർ കാലവിഭാഗത്തെയാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നതെങ്കിൽ സൃഷ്ടിയുടെ ഘട്ടത്തിൽ ആവക ഉപകരണങ്ങൾ ഈശ്വരനു കല്പിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഭാവം വിചിത്രം തന്നെ. മാത്രമല്ല, സൃഷ്ടി സംബന്ധിച്ച ബൈബിൾ വാക്യങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ അദ്ദേഹത്തെ അവിധേയനായി കരുതുകയും ചെയ്യും. “സയൻസിനെയും ബൈബിളിനെയും യോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാനായി” വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എഴുതിയ “പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർ” മി. വക്ടിയെ നിർഗുണനെന്നു വിധിക്കാനു മിടയുണ്ട്. എന്നാൽ വക്ടിയുടെ ദിവസം” 24 മണിക്കൂർ എന്ന കാലവിഭാഗമല്ലെങ്കിൽ “അന്യഥാ വ്യാഖ്യാനത്തിനു മാർഗ്ഗമില്ലാത്തവിധം അത്ര പ്രസ്തുതമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്” എന്നു ഖണ്ഡിതമായി അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. വായനക്കാരെ തൊറ്റിടലിപ്പിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നവർ ഇത്രയും ഇതിലധികവും എഴുതും എന്നേ ഇവിടെ സമാധാനപ്പെടാനുള്ളൂ.

മിസ്റ്റർ വക്ടി തുടൻപറയുന്നതിനെ പരിശോധിക്കാം. “ദിവസം എന്നത് 24 മണിക്കൂറുള്ള സാധാരണ ദിവസമല്ലെന്നും അതിദീർഘ കാലത്തെ കുറിക്കുന്ന ഓരോ യുഗങ്ങൾ ആണെന്നും അത്രെ ഈ വ്യാഖ്യാനം. കത്തോലിക്കർ അന്നു

അക്ഷരപ്രതി ഈശ്വരപ്രകാശിതത്വത്തെ അനുഗമിക്കുന്നവരായിരുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരുടെ ഈ വ്യാഖ്യാനത്തെ അവർ കോപത്തോടെ നിഷേധിച്ചുവന്നു." ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ആവിർഭാവമെന്തെന്നു മി. വക്സി പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും വ്യാഖ്യാതാക്കൾ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരെന്നു മി. വക്സി പ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരുടെ അവിർഭാവനന്തരമാകാനെ വഴിയുള്ളു. ഈ സൂചനം പിടിച്ചുനാം പ്രവർത്തിച്ചാൽ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ പരമാർത്ഥതയിലുള്ള ആണ്ടു മാസം തിയ്യതി കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഏകദേശമായ ഒരു കാലനിർണ്ണയത്തിലെത്താം. മാർട്ടിൻ ലൂഥറിന്റെ മതപരമായ ഉപദേശങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചവരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് "പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർ" എന്ന പദം മി. വക്സി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ലൂഥർ 1521-വരെ കത്തോലിക്കാ സഭാംഗമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു. ആ ആണ്ടിൽ സമ്മേളിച്ച വോർമ്ബർഗിലെ യോഗത്തിൽവെച്ചു നൂതനോപദേശങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നു ലൂഥറിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അതിനു വഴിപ്പെടാത്തതിനാൽ അബദ്ധോപദേശകനായി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുകയും കത്തോലിക്കാസഭയിൽനിന്നു നിഷ്കാസിതനാകുകയും ചെയ്തു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് മി. വക്സി മുകളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ലോകസൃഷ്ടിയുടെ ദിവസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു വ്യാഖ്യാനം 1521-നു ശേഷമായിരിക്കണം. അതിനുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ധാരണ മോശയുടെ വിവരണത്തിലെ "ദിവസം" ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറുള്ള ഒരു കാലവിഭാഗമായിരുന്നുവെന്നാണ് മി. വക്സിയുടെ സൂചനം. 1521-നോ ക്രി. വ. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിനോ മുമ്പു മോശയുടെ വിവരണത്തിലെ "ദിവസത്തെ സാധാരണ ദിവസമല്ലാതെയും ഒരു യുഗമായും" ആരെങ്കിലും വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരാണ് ആദ്യത്തെ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ എന്ന മി. വക്സിയുടെ പ്രസ്താവനയിലെ വ്യാജം വ്യക്തമാകും. കത്തോലിക്കർ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരിൽ നിന്നു

ഈ പാഠം പടിച്ചതല്ലെന്നു തെളിയുകയും ചെയ്യും. ലോക സൃഷ്ടി സംബന്ധിച്ച് ബൈബിൾ വിവരണത്തിലെ “ദിവസം”ത്തെപ്പറ്റി ലൂഥർ ജനിക്കുന്നതിനൊ പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റു മുതലിടാതെ ഉരുവിടുന്നതിനൊ അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകൾ മുൻപ് ജീവിച്ചിരുന്ന പല പണ്ഡിതന്മാരും നിരൂപണം ചെയ്യുകയും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ രചിക്കുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇവരിൽ വിശുദ്ധ ആഗസ്റ്റീനോസ്, വിശുദ്ധ ഇറൈനയുസ്, വന്ദ്യനായ ബീദ് മുതലായവർ പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റുകാരെന്ന് മിസ്റ്റർ വർക്കി പറയുകയില്ല. പറഞ്ഞാൽ തന്നെ സാക്ഷാൽ യാക്കോബായ ലോകമോ മറ്റു പൗരസ്ത്യ സഭാസമൂഹമോ ചരിത്രജ്ഞാനമുള്ള ഇതരരൊ വകവയ്ക്കുകയുമില്ല. വിശുദ്ധ ഇറൈനയുസ് വേദപുസ്തകത്തിലെ ഓരോ ദിവസവും ആയിരം സംവത്സരങ്ങൾ കൂടിയ കാലഘട്ടങ്ങളായിരിക്കണമെന്നാണ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഉല്പത്തിഗ്രന്ഥത്തിലെ ദിവസങ്ങളുടെ ദൈർഘ്യത്തെപ്പറ്റി നിഷ്പ്രയോജനമായി എന്തെങ്കിലും പ്രസ്താവിക്കുകയോ അവ സാധാരണ ദിവസങ്ങളാണെന്നു വിധിക്കുകയോ അനാവശ്യമാണെന്ന് വി. ആഗസ്റ്റീനോസ് “De Genosi ad Lateram” Lib IV No. 44 പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേദാന്ത കൃതിയിൽ ഈ വിശുദ്ധൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായം പ്രസ്തുത “ദിവസങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുകയോ അത് എപ്രകാരമെന്ന് ഖണ്ഡിച്ചു പറയുകയോ അസാദ്ധ്യം എന്നാണ്. “Qui dies cujus modi sint, aut etiam impossibile est cogitare, quanto magis dicere” De Civitate Dei lib II, 4. വി. ആഗസ്റ്റീൻ 354 നവംബർ 13-ൽ ജനിച്ചു, 430 ആഗസ്റ്റ് 28-ൽ പരേതനായ ഒരു വേദശാസ്ത്രീയാണ്. ഇദ്ദേഹം തത്വശാസ്ത്രത്തിലും അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രത്തിലും ഒന്നാംതരത്തിൽ പെട്ട ഒരസാധാരണ ബുദ്ധിമാനായിരുന്നുവെന്നാണ് ലോകസമ്മതി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം

പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റു വ്യാഖ്യാതാക്കളിൽ നിന്നു സ്വീകരിച്ചതായി
 റിക്കാൻ വഴിയില്ലല്ലോ. വിശുദ്ധ ഇറൊനെയൂസിന്റെ അ
 ഭിപ്രായമോ കരടുകൂടി പുരാതനമാണ്. അദ്ദേഹം രണ്ടാം
 ശാഖാബന്ധത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ജനിച്ചുവളുന്ന്. ഈ ചുവ്വ
 പിതാക്കന്മാർ പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റുകാരുടെ ഉത്തരവത്തിനു അനേ
 കം നൂറ്റാണ്ടുകൾ മുമ്പേ സുപ്രസിദ്ധന്മാരായിരുന്ന സ്ഥിതി
 ക്കു മുകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന അവരുടെ അഭിപ്രായം
 ലോകോല്പത്തി സംബന്ധിച്ച “ദിവസം” വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന
 തിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റുകാരാണ് മുന്നോടികളായിരുന്നത് എന്ന
 മി. വക്തിയുടെ പ്രസ്താവത്തെ അടിസ്ഥാനരഹിതവും അ
 സ്ഥാനവും ആക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റു വ്യാ
 ഖ്യാനസൂത്രം ഇങ്ങിനെ പൊട്ടിയതിൽ ഈ എഴുത്തുകാര
 ന് ആ ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അനുകമ്പ തോന്നുന്നുണ്ട്.
 എന്തു ചെയ്യാം! സാഹചര്യങ്ങൾ നോക്കാതെ സർവ്വജ്ഞപീ
 റം കയറുന്നവർക്കു ഇപ്രകാരമുള്ള അനുഭവം പണ്ടും ഉണ്ടായി
 ട്ടുള്ളതത്രെ.

സൃഷ്ടി സംബന്ധിച്ച വേദപുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവി
 ച്ചിട്ടുള്ള “ദിവസം എന്നതു് 24 മണിക്കൂറുള്ള സാധാരണ
 ദിവസമല്ലെന്നും അതി ദീർഘകാലത്തെ കുറിയ്ക്കുന്ന ഓരോ
 യുഗങ്ങൾ ആണെന്നും” ഉള്ള വ്യാഖ്യാനം പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റു
 മതവിഭാഗക്കാർ ഉണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പു് പ്രബലപ്പെട്ട വിവ
 രം ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ച വി
 ശുദ്ധ ആഗസ്റ്റീനോസു മുതലായവരുടെ അഭിമതങ്ങളിൽ
 നിന്നു വായനക്കാർ ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ സ്ഥിതി
 ക്കു് പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റുകാരുടെ ഈ വ്യാഖ്യാനത്തെ അവർ കോ
 പത്തോടെ നിഷേധിച്ചുവന്നു” എന്നു മി. വക്തികത്തോ
 ലിക്കരെ ഉദ്ദേശിച്ചു് പറയുന്നതിന്റെ വ്യാജത വെളി
 പ്പെടുത്താൻ മറ്റു തെളിവുകൾ ആവശ്യമില്ല. വേദപുസ്ത
 കത്തിലെ ദിവസം 24 മണിക്കൂറാണെന്നു സാധുക്കളെ വി
 ശ്വസിച്ചിരിക്കാൻ മി. വക്തി വേദപുസ്തകത്തിൽ നിന്നുതന്നെ
 തെളിവു ശേഖരിക്കുന്നുണ്ട്. ആദ ദിവസംകൊണ്ടു് സൃഷ്ടി
 നിർവ്വഹിച്ച ശേഷം എഴാംദിവസം ദൈവം സ്വപ്നനായി

രുന്നതിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായിട്ട് യഹൂദന്മാരുടെയിടയിൽ നടന്ന ശാബ്ബതാചാരത്തെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് “യേശു മെന്നപുതിയ വ്യാഖ്യാനത്തെ അവർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ശാബ്ബതാചാരം 24 മണിക്കൂറുനേരത്തേയ്ക്കുവെച്ചു് അസംബന്ധമായിരിക്കുമല്ലോ” എന്നു മി. വക്സി സംശയിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അസംബന്ധം കണ്ടുപിടിക്കാനാരുമില്ലാത്ത എവിടെ അവസാനിക്കുമെന്നറിയുന്നില്ല. ഏഴാംദിവസം—ദൈവം സ്വസ്ഥനായിരുന്നദിവസം—ശനിയാഴ്ചയാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പിറകോട്ടു എണ്ണിയാൽ ദൈവം സൃഷ്ടി ആരംഭിച്ചദിവസം ഞായറാഴ്ചയാകയില്ലയൊ? ഞായറാഴ്ച സൂര്യന്റെ ദിനമാണ്. എന്നാൽ ഒന്നാം ദിവസം സൂര്യനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ മി. വക്സി ഉദ്ധരിക്കുന്ന ബൈബിൾ വാക്യത്തിൽ “മൂന്നാംദിവസം പകലും രാവും തമ്മിൽ വേർപിരിവാൻ ആകാശവിതാനത്തിൽ വെളിച്ചങ്ങൾ ഉണ്ടാകട്ടെ. അവ അടയാളങ്ങളായും കാലം, ദിവസം, സംവത്സരം എന്നു തിരിച്ചറിവാനായും ഉതകട്ടെ എന്നു ദൈവം കല്പിച്ചു. അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചു, സന്ധ്യയായി ഉഷസ്സുമായി” എന്നു കാണുന്നു. ആകാശവിതാനത്തിൽ വെളിച്ചങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരുന്ന കാലത്തു സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രങ്ങൾ പ്രകാശിച്ചിരുന്നുവെന്നു പഠയാൻ വ്യാജോക്തിയിലുള്ള വാസന എത്രതന്നെ അധികരിച്ചാലും മി. വക്സിയിൽ ധൈര്യംകൊടുക്കുകയില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ആ സ്ഥിതിക്കു “ഞായറാഴ്ച” സൃഷ്ടി ആരംഭിച്ചതും അന്നു സൂര്യനില്ലാതിരുന്നതും “ചൊവ്വാഴ്ച” സൂര്യനുണ്ടായതും അസംബന്ധങ്ങളായി തോന്നുന്നില്ലെ? “പകലും രാവും മൂന്നാംദിവസമുണ്ടായിരുന്നെന്ന് നാം കണ്ടു. എന്നാൽ “ഒന്നാം ദിവസം ദൈവം വെള്ളങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ ഒരു വിതാനം ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു കല്പിച്ചു. അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചു. ദൈവം വിതാനത്തിനു ആകാശം എന്നു പേരിട്ടു സന്ധ്യയായി ഉഷസ്സുമായി” എന്നു ബൈബിൾ വാക്യം മി. വക്സി ഉദ്ധരിക്കുന്നു. രാവും പകലും കൂടാതെ ഉഷസ്സും സന്ധ്യയുമായി എന്നു പറയുന്നതും അസംബന്ധമല്ലെ? ഏഴാംദിവസം ജോ

ലിയൊന്നും ചെയ്യാതെ ഈശ്വരൻ സ്വസ്ഥനായിരുന്നതിന്റെ ഓർമ്മയായി യഹൂദന്മാർ ആചരിക്കുന്ന ശാബതദിവസത്തിൽ അവർ ഭക്ഷിക്കുകയും കുളിക്കുകയും ഉറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതും അസംബന്ധമല്ലെ? അഥവാ യഹൂദ ശാബതയും ദൈവത്തിന്റെ സ്വസ്ഥപ്പത്തി ദിവസവും തമ്മിൽ ശരിയായ സാമ്യം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനായി ദൈവം ഏശാം ദിവസത്തിൽ അന്നപാനക്ഷാളനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നുവോ? ഇങ്ങിനെ അസംബന്ധങ്ങൾ ആലോചിക്കുകയും ചോദിക്കുകയും ചെയ്താൽ മി. വക്തിയുടെ അവാസ്ഥവ്യവസ്ഥാവനകളുടെ ക്രന്മാരത്തിനു യോജിച്ച അസംബന്ധനിമിതമായ മറ്റൊന്നു സമീപത്തു കാണാൻ സാധിക്കും. ഈ സംഗതി ആലോചിച്ചു മി. വക്തി വിഷമിക്കുകയും വിഷാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു പകരം “നമ്മുടെ സഹോദരന്മാർ ഇത്രയും ഇക്കാര്യത്തിൽ വിഷമിക്കുന്നത് കാണുമ്പോൾ” അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അനുഭവ രേഖപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ശാബത്തു ആചരിച്ച യഹൂദന്മാരെയും അവരെ അനുസരിച്ച ഞായറാഴ്ച ദിവസത്തെ ശാബത്തായി ആചരിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെയും ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കാം അദ്ദേഹം ഇവിടെ “നമ്മുടെ സഹോദരന്മാർ” എന്നു വിവക്ഷിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയെങ്കിൽ അവകീകാർയ്ക്കത്തിൽ യാതൊരു വിഷമവുമില്ലെന്നു ഉറച്ചു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഈശ്വരാസ്തികൃത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു ആഴ്ചയിൽ ഒരു ദിവസം ഈശ്വരമാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റിയും ഈശ്വരകാര്യത്തെക്കുറിച്ചും ആലോചിക്കുവാനും ഈശ്വരൻ തങ്ങൾക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള നന്മകൾക്കു പ്രതിനന്ദിക്കാനുമാണു വിനിയോഗിക്കുന്നതു വിഷമമുള്ള കാര്യമല്ല. ഒരു അതിഭാഗ്യം കൈവരുന്നതായിട്ടാണ് അവർ അതേപ്പറ്റി വിചാരിക്കുക. ഈ വിചാരത്തോടുകൂടി യഹൂദന്മാർ ശാബതയും ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഞായറാഴ്ചയും ആചരിക്കുന്നതിൽ വിഷമമെന്താണാവോ?

“എന്നാൽ ആദിദിവസംകൊണ്ടു” ദൈവം ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടു ഏശാംദിവസം വിശ്രമിച്ചു. അതുകൊ

ണ്ടു് ദൈവം ഏഴാംദിവസത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും വിശുദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു." (Ec. xx, 2; xxxi, 17.) ഇതിൽ നിന്നു ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധാവസരമായ ഏഴാംദിവസത്തിന്റെ ഓൺ യഹൂദരുടെ ശാബ്ബാവസരമായ ഏഴാംദിവസത്തിന്റെ ആചരണത്തിൽ സംഘടിതമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. എങ്കിലും ദൈവം ഏഴാംദിവസം വിശ്രമിച്ചുവെന്നൊ രണ്ടാമത്തെ ഏഴാംദിവസത്തിൽ യഹൂദന്മാർ ശാബ്ബത്താചരണം ആരംഭിച്ചുവെന്നൊ സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടോ? ഒരിക്കലുമില്ല. ദൈവം സൃഷ്ടിയുടെ ആദാനദിവസംകഴിഞ്ഞു് ഏഴാംദിവസത്തെ വിശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു്, എത്രയൊ ലക്ഷം സംവത്സരങ്ങൾ അഥവാ യുഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമാണു് യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ ശാബ്ബത്താചരണം തുടങ്ങിയതെന്നുള്ളതു് ഇനിയും നിഷ്കൃയികേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. യഹൂദരുടെ ശാബ്ബത്താചരണത്തിന്റെ ഉത്ഭവംതന്നെ എങ്ങിനെയെന്നും വേണ്ടവിധം അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഏഴുദിവസങ്ങളാൽ ഉപകല്പിതമായ ആഴ്ച അറിയപ്പെട്ടതിനു പിന്നാണു് ശാബ്ബത്താചരണം. അങ്ങനെയുള്ള ആഴ്ച മനുഷ്യ ജാതിയ്ക്കു കറെ പ്രായമായതിനുശേഷമുണ്ടായതാണു്. ഗ്രീക്കുകാരുടെയിടയിൽ ഏഴുദിവസങ്ങളുള്ള 'വാരം' എന്ന കാലവിഭാഗം അജ്ഞാതമായിരുന്ന കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റി നാം അറിയുന്നു. ഗ്രീക്കുകാരിൽനിന്നൊ കൽദായകാരിൽനിന്നൊ ബാബിലോനിയന്മാരിൽനിന്നൊ എങ്ങിനെയൊണ യഹൂദന്മാർക്കു ശാബ്ബത്താചരണത്തിൽ അവരെ സഹായിച്ച ഏഴുദിവസമുള്ള വാരം ലഭിച്ചതെന്നു നിഷ്കൃയിക്കുന്നതിനു പ്രസ്തുത അറിവു് ആലോചനാവിഷയമാകേണ്ടതാണു്.

ഇനിയും, മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച ബൈബിൾ വാക്യത്തിലെ ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധാവസരമായ 'ഏഴാംദിവസവും യഹൂദശാബ്ബത്താചരണത്തിന്റെ 'ഏഴാംദിവസവും' തമ്മിൽ വല്ല സ്ഥായിയായ ബന്ധമുണ്ടോ? ശാബ്ബത്തു് വെള്ളിയാഴ്ച അനുമനം മുതൽ ശനിയാഴ്ച അനുമനംവരെയു

ഉള്ള കാലവിഭാഗമാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. സമൃദ്ധിയും അനുഭവവും അതേപ്പറ്റി ഏകാഭിപ്രായത്തിൽ കഴിയുന്നു. ശാബരന്മാർ യഹൂദജനസമുദായസംഘടനത്തിന്നുശേഷം ലക്ഷ്യമെന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരപ്രകാശിതമായ ബൈബിൾ വിവരണത്തിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ വിശ്രമദിവസം, ഉല്പത്തിഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ 'ഏഴാദിവസം' ഇങ്ങനെ പല പ്രാവശ്യം കഴിഞ്ഞോ? അതു ആരംഭിച്ചിട്ട് എത്രയായാമോ? അസ്മമനമുതൽ അസ്മമനംവരെ യഹൂദശാബത്ത് മുറയ്ക്കു് അതിനെ കാണുകക്കണമെന്നുവന്നാൽ പ്രാരംഭാസ്മമനം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നത്തെ ഒരു പ്രമാണഘട്ടമായ അദ്ധരാത്രിയായോ? അതോ ആ ഘട്ടം കഴിഞ്ഞു ഉഷസ്സ് സമീപിച്ചുവോ? അല്ല അതുകഴിഞ്ഞു മദ്ധ്യാഹ്നത്തിലെത്തായോ? ദൈവത്തിന്നുണ്ടെന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ മാത്രമല്ല, ഈശ്വരവിശ്വാസികളായ ജനങ്ങളെല്ലാം സമ്മതിക്കുന്ന ചില ഗുണങ്ങൾ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടു് ഈ പ്രസ്താവങ്ങൾക്കു സമാധാനം കണ്ടെത്തുവാൻ വിചാരിക്കുന്നവർക്കു് തലച്ചോറിനെ ക്ലേശിച്ചിരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പ്രസ്തുത സമാധാനം ബൈബിൾ വാക്യത്തിന്റെ പദാർത്ഥത്തോടു യോജിക്കുമൊയെന്നായിരിക്കും പിന്നത്തെ സംശയം. ഇങ്ങനെയുള്ള സംശയത്തിന്നും ആവശ്യമില്ല. ദൈവത്തിന്റെ 'വിശ്രമ'ദിവസത്തിന്റെ മണിക്കൂറുകൾ എണ്ണിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അവ പ്രശാന്തവും നിർഭേദവുമായി പ്രകൃമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നേയുള്ളൂ.

മോശയുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ പ്രപഞ്ച സൃഷ്ടിക്കു് 24 മണിക്കൂറു് വീതമുള്ള ഏതാനും ദിവസങ്ങളെ കാണിച്ചിട്ടുള്ളവെന്നും ഭൂഗർഭശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാദിയായവരുടെ അന്വേഷണംകൊണ്ടു് ആറു ദിവസത്തെ വേലയ്ക്കു് ആരായിരമൊ അറുപതുലക്ഷമൊ സംവത്സരങ്ങളല്ലാ അതിലും ദീർഘിച്ച യുഗങ്ങളാണു് ആവശ്യമായി കാണുന്നതെന്നും, ആകയാൽ ആറുദിവസത്തെ സൃഷ്ടിയെന്ന വ്യാജത്തിന്മേലാണു് ബൈബിൾ വിശ്വാസികളുടെയും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും

മതം അടിസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും ചിലരെക്കെ ജ്ഞിക്കാറുണ്ട്. മോശയുടെ വിവരണത്തിലെ ദിവസം ഇരുപത്താറു മണിക്കൂറുള്ള സാധാരണ ദിവസമല്ലെന്നു ധരിച്ചാൽ ഈ അബലോച്ചാരണത്തിനിടയാകുകയില്ല. ഓരോ 'ദിവസ'ത്തെ സംഗതിയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചതിനുശേഷം മോശ അവയെപ്പറ്റി ആവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടം ബൈബിളിൽ ഉണ്ട്. "Istae sunt generationes... in die quo fecit Dominus Deus coelum et terram." എന്ന ആ വാക്യത്തിൽ ദൈവം ആകാശത്തെയും ഭൂമിയെയും സൃഷ്ടിച്ച 'ദിവസ'ത്തെപ്പറ്റി വീണ്ടും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു 'ദിവസ'ത്തെ വേലയല്ലാ ആകാശഭൂമികളുടെ സൃഷ്ടിയെന്നു വെളിവാചി പ്രസ്താവിച്ചശേഷം, ആകാശത്തിന്റെ സൃഷ്ടിക്കും ഭൂമിയുടെ സൃഷ്ടിക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം 'ദിവസ'ങ്ങൾ സൂചിപ്പിച്ചശേഷം, അവയുടെ സൃഷ്ടിനടന്ന കാലത്തിനു 'ദിവസം' എന്ന പദം വീണ്ടും ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ മോശയുടെ വിവരണത്തിലുള്ള 'ദിവസം' നമ്മുടെ സാധാരണ ദിവസമല്ലെന്നും അനിശ്ചിതവും അജ്ഞാതവുമായ ദൈർഘ്യത്തോടുകൂടിയ ഏതോ കാലഘട്ടം അഥവാ 'യുഗ'മാണെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല.

ഏതെങ്കിലും ഒരു പദമൊ വാക്യമൊ നാം മൂലഭാഷയിലല്ലാതെ ഇതര ഭാഷകളിൽ കാണുമ്പോൾ അതിന്റെ ശരിയായ സാരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു മൂലഭാഷയിൽ ആ പദത്തിന്നോ വാക്യത്തിന്നോ ഉണ്ടായിരുന്ന അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണല്ലോ. മൂലപദത്തിനു പല അർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവയിൽ ഏതാണ് പ്രഥമവക്താവോ ലേഖനകർത്താവോ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതെന്നു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുകയും തർജ്ജമയിൽ ആ ഉദ്ദേശ്യം അനുസരിച്ചുള്ള വ്യാഖ്യാനം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പരിശോധന നടത്തുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ 'ദിവസം' എന്ന പരിഭാഷയ്ക്ക് ഹേതുവായ പദം മോശയുടെ വിവരണത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചന

സ്തുപയോഗിച്ച എത്രയായ ഭാഷയിലും “യോ” എന്നാകുന്നു. ഇതിനു “ദിവസം” എന്ന അർത്ഥംപോലെതന്നെ “സന്ധ്യയും ഉഷ്ണവും” എന്നു വേറൊരു അർത്ഥമുണ്ട്. ഈ “സന്ധ്യയും ഉഷ്ണവും” “ആരംഭവും അവസാനവും” എന്നു മനസ്സിലാക്കി സൃഷ്ടിയുടെ പരിണാമത്തിലെ ഓരോ പ്രധാന ഘട്ടത്തിന്റെയും ആരംഭവും അവസാനവുമായി സ്വീകരിച്ചാൽ യാതൊരു തെറ്റിലാണെന്നു മിടയില്ല. ഭൂഗർഭശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അനുഭവവും ഈ അനുമാനവും തമ്മിൽ പരസ്പരം വിരുദ്ധതയ്ക്കു അവകാശമില്ല. മോശയെ കത്തോലിക്കാ സഭാധികാരികളോ അജ്ഞന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടുവാനിടയുമില്ല. ഈശ്വരനു ക്ഷണംകൊണ്ടു നാം കാണുന്ന വിശ്വകടാഹത്തെ മാത്രമല്ല, അതുപോലെയുള്ള പലതിനെയും അസംഖ്യം വസ്തുക്കളിൽപ്പെട്ട ജീവജാലസഞ്ചയത്തോടുകൂടി സൃഷ്ടിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടെങ്കിലും സാക്ഷാൽ സൃഷ്ടി നടന്നിട്ടുള്ളതു നൊടിനേരംകൊണ്ടല്ലെന്നും, ഈശ്വരൻ സ്വശക്തിയെ പ്രയോഗിച്ചതു വ്യവസ്ഥാപിതങ്ങളായ പല പരിണാമഘട്ടങ്ങളിൽ കൂടിയാണെന്നും, അവയകളെ അലംഘ്യങ്ങളായ നിയമങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടാണെന്നും ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ നിരീശ്വരന്മാർക്കു ബൈബിളിനെ കളിയാക്കി മോശയെയും കൂട്ടരെയും മോശമാക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള സംഗതിയും ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

മോശയുടെ വിവരണത്തിലെ വിശ്രമാവസരമായ ഏഴാം “ദിവസം”തെറ്റാറി ആലോചിക്കുമ്പോഴും സൃഷ്ടിസംബന്ധിച്ച പറയുന്ന “ദിവസങ്ങൾ” സാധാരണ ദിവസങ്ങളല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. സൃഷ്ടിയുടെ ഓരോ ഘട്ടവും അവസാനിച്ചപ്പോൾ “സന്ധ്യയായി ഉഷ്ണമായി ഒന്നാംദിവസം” “സന്ധ്യയായി ഉഷ്ണമായി രണ്ടാംദിവസം” എന്നിത്യാദി ആ പൂർത്തീകരണത്തെ മോശ വിശദീകരിക്കുന്നു. അതായതു പ്രസ്തുതമായ ഓരോ ഘട്ടത്തിനു “ആരംഭം” അഥവാ “സന്ധ്യ” “അവസാനം” അഥവാ “ഉഷ്ണവും” ഉണ്ടായി കഴിഞ്ഞുവെന്നത്രെ. സന്ധ്യമുതൽ സന്ധ്യവരെ യഹൂദർ

ദിവസം കണക്കാക്കിയിരുന്നവെന്നും “സന്ധ്യ”യോടു കൂടി യാണ് അവരുടെ “ദിവസം” ആരംഭിച്ചതെന്നും ഓമ്മി ക്കുകയും “യോം” എന്ന എബ്രായശബ്ദത്തിന് “ആരംഭം അവസാനം” എന്നീ അർത്ഥം കൂടിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ധരിക കയും ഇവിടെ ആവശ്യമാണ്. ഇങ്ങിനെ സൃഷ്ടിയുടെ ആ ഘട്ടങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു വിശ്രമത്തിന്റെ ഏകാന്തതെ ഘട്ടമായി. അല്ലെങ്കിൽ മോശയുടെ വിവരണത്തിലെ ഏകാന്തത, “ദിവസവും” കത്തോലിക്കരുടെ വിശ്വാസപ്രകാരമുള്ള ഏകാന്തത “യോഗവും” ആയി. “ദിവസം”ത്തിന് 24 മണിക്കൂറുള്ള സാധാരണ ദിനമെന്നു മോശ അർത്ഥം ധരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ആരംഭിക്കുകയും അവസാനിക്കുകയും ചെയ്ത ആറു ഘട്ടങ്ങൾക്കുപയോഗിച്ച “ദിവസം” എന്ന ശബ്ദം ആരംഭിക്കുക മാത്രമായിട്ടുള്ള ഏകാന്തതെ ഘട്ടത്തിനും ഉപയോഗിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? ഏകാന്തതെ ഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനമേതെന്നു ഇനിയും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിയിൽ “ദിവസം” എന്ന് മോശ അതിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചത് അതു അനിശ്ചിതമായ ദൈർഘ്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു കാലഘട്ടമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. മുൻപു കഴിഞ്ഞ സൃഷ്ടിയുടെ യുഗങ്ങളും അനിശ്ചിത ദൈർഘ്യത്തോടുകൂടിയ കാലഘട്ടങ്ങളായിരുന്നു. അവയ്ക്കൊന്നും ആ അർത്ഥത്തിൽ “ദിവസം” എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചു. അവസാനിക്കാത്ത ഏകാന്തതെ കാലഘട്ടത്തിനും ആ അർത്ഥത്തിൽതന്നെ “ദിവസം”മെന്നപദം ഉപയോഗിച്ചു. യോഗമെന്ന വ്യാഖ്യാനത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നതിനു ഈശ്വരന്റെ വിശ്രമാവസരത്തിനു “ദിവസം” എന്ന പദം മോശ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുമാത്രം മതിയായിരിക്കുന്നു. ഏകാന്തദിവസത്തിന്റെ അവസാനം അഥവാ “ഉഷ്ണ” എപ്പോഴായിരിക്കും. **Moigno** എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നപ്രകാരം ആ ഉഷ്ണ യുഗങ്ങളുടെ അവസാനത്തിൽ അവസാനവിധിയ്ക്കായി ദൈവഭൂതൻ:” കാലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു! നിത്യത്വം ആരംഭിക്കുന്നു! ഭൂലോകം ആകാശങ്ങൾ

കീടം കൊടുക്കുന്നു! ഇതാ പുതുതായ ഒരു ലോകത്തിന്റെ ആവിർഭാവം!” എന്നു വിളിച്ചറിയിക്കുമ്പോളത്രെ. അപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ വിശ്രമഘട്ടം അവസാനിക്കും. മോശയുടെ സൃഷ്ടിവിവരണത്തിലെ ഏഴാംദിവസത്തിന്റെ ഉഷ്ണമാകും. ഏഴാംദിവസത്തിൽ ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന പരിണാമവൃത്തികൾക്കു പുണ്യവിരാമം അടയുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ സംഗതികൾ ധരിച്ചാൽ മോശയുടെ വിവരണം കാലാഭ്യന്തരങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സൃഷ്ടിയുടെ യഥാർത്ഥ കഥനമായിരിക്കുന്നുവെന്നു **Gli Splendori della Fede Vol. II. Part I. pag 135**-ൽ മൊയിഗ്നൊ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ആവർത്തിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ അധഃപതനം.

ആദ്യമനുഷ്യനു ദൈവം ഒരു കല്പന നൽകിയിരുന്നു. ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലം പഠിച്ചു തിന്നുകൂടെന്നു അവനോടു കല്പിച്ചിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നും മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനാണെന്നും ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നന്നായി വിനിയോഗിക്കുന്നതു അവന്റെ കടമയാണെന്നും കാണുന്നു. പക്ഷെ, ആദ്യമനുഷ്യർ കല്പനലംഘിച്ചു. ദൈവത്തെപ്പോലെയായിത്തീരുന്നതിനാഗ്രഹിച്ചു് വിലക്കുപ്പെട്ട ഫലത്തെ അവർ ഭക്ഷിച്ചു. ഇവരുടെ പാപം പലേ സാഹചര്യങ്ങൾകൊണ്ടും വലിയതായിരുന്നുവെന്നു കാണാം. ദൈവം അവർക്കു ധാരാളമായി ദാനങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു. ഒരു നിസ്സാര സംഗതി മാത്രമേ താൻ അവരോടു ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കളെന്ന ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള അവരുടെ നിലയും, മനസ്സിന്റെയും ഹൃദയത്തിന്റെയും, നിർദ്ദോഷമായ സ്ഥിതിയും, വരപ്രസാദപുണ്യതയും അവരുടെ പാപകാഠിന്യത്തെ വലുപ്പിച്ചിരുന്നു.

ഏതാദൃശമായ അവരുടെ പാപം ഉടൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ആദ്യവും ഹവ്വയും പരദീസത്തിൽനിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. അവർക്കു ദൈവവുമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സ്വഭാവം

വാതീതമായ സാമ്യം നഷ്ടീഭവിക്കയും ചെയ്യൂ. പാപം ചെയ്തില്ലായിരുന്നവെങ്കിൽ മനുഷ്യകലത്തിനു ലഭിക്കുമായിരുന്ന ഭാഗ്യവും നഷ്ടമായി. മനുഷ്യനുവേണ്ടി സൃഷ്ടികപ്പെട്ട ഭൂമിയും സസ്യമൃഗാദികളും ശപിക്കപ്പെട്ടു. ദൈവീകദാനം അവർക്കു നഷ്ടീഭവിച്ചു. പദദീസായിൽനിന്നും ഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടശേഷം അവർ വേടന്മാരെപ്പോലെയല്ല ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നതു്. അവരും അവരുടെ സന്താനങ്ങളും നിലംകൃഷിചെയ്യും നാൽക്കാലികളെ വളർത്തിയും തീപെയോഗിച്ചും വന്നിരുന്നു. അവരുടെ വസ്ത്രം തുകലായിരുന്നു. ബാവാന്മാരുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന അഭിവൃദ്ധിവി. ലിഖിതത്തിൽനിന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. കായേന വാസസ്ഥലം പണിയുകയും ജൂബേൽ കിന്നരം കണ്ടുപിടിക്കുകയും ടൂബൽ കായിൽ ഇരമ്പുകത്തിയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യൂ. ലാമെകായാണു് ആദ്യമായി ഏകഭാർത്താപമെന്ന പൂർ്വാചാരത്തിൽനിന്നും വിട്ടുമാറിയതു്.

സത്യദീപം 15—6—1928.

ആ അനുദിന നിനദം

നമ്മളിൽ കുറെ പ്രായംചെന്നവരൊക്കെകണ്ടിട്ടുണ്ടു്, ആ ശബ്ദശ്രവണ മാത്രയിൽ മലയിൽ കിളിയെന്നവൻ പാളത്തൊപ്പി ഉഴുരി വലതുകയ്യാ് തൂമ്പായിൽനിന്നു വിട്ടുത്തി, നമുശിരസ്സുനായി നെററിയിലും നെഞ്ചിലും കുരിശടയാളം വരച്ചു്, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. മലയിലെ വേലക്കാരനോടൊപ്പം വയലിലെ ഉഴവുകാരനും കടയിലെ വർത്തകനും, ഹൃദയങ്ങളെ സ്വപ്നത്തിലേക്കുയർത്തുന്നതാണു് ആ മുഹൂർത്തം. ആ ഭക്തിമുറ ആചരിക്കുന്നതു് അനാവശ്യമോ അഭിമാനക്ഷയമോ ആയി ആരും കരുതിയിരുന്നില്ലാ. ധനവാനും ദരിദ്രനും, പണ്ഡിതനും, പാമരനും, മാളികക്കാരനും മാ

രാജകാരണം, ഒരുപോലെ ആ സ്വരം ആദരിച്ചിരുന്നു. ഏതു സ്വരമെന്ന് അഥവാ ഏതിന്റെ സ്വരമെന്ന് പ്രത്യേകം പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. അവസരംപോലെ, ആവശ്യമനുസരിച്ച്, മാനവഹൃദയങ്ങളിൽ പൂതങ്ങളായ വികാരപരമ്പരകളെ തട്ടിയുണർത്തുന്ന ആ പള്ളിമണിയുടെ ശബ്ദം തന്നെ. അത് സന്തോഷത്തേയും സന്താപത്തേയും വിജ്ഞാപനം ചെയ്യുന്നു; ഉത്സവങ്ങൾ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു; വിശുദ്ധ കൂദാശകളുടെ പവിത്രതയെ കീർത്തിക്കുന്നു; മരണാവസരത്തിൽ സഹതാപവും പ്രാർത്ഥനയും ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. അത് ഭക്തരെ ത്വരിപ്പിക്കുന്നു, മന്ദരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു, ഭക്തിഹീനരെ ആകർഷിക്കുന്നു, സന്തപ്തരെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. കൃത്യവിലോപത്തിൽനിന്ന് മണിനാദം തങ്ങളെ പലവുരു രക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കാത്ത ക്രൈസ്തവഭക്തർ ഭൂമുഖത്തുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജീവികൾക്കും മൃതർക്കും ഒരുപോലെ ഉപകർത്താവായി തീർന്നിട്ടുള്ളതാണ് പള്ളിമണിയുടെയടി. “ഏന്റെ സ്വരം ജീവന്റെ സ്വരം: വിശുദ്ധ വസ്തുക്കളിലേയ്ക്കു ഞാൻ നിങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുന്നു. വരുവിൻ” എന്നിങ്ങനെ മുൻകാലങ്ങളിൽ ധാരാളം പള്ളിമണികളിൽ ലിഖിതമുണ്ടായിരുന്നു. ആവക ലിഖിതങ്ങളിൽ നിർദ്ദിഷ്ടമായ ആ മഹനീയപ്രവർത്തനപലതീക്ഷ യോജിച്ച വിധത്തിലാകുന്നു പള്ളിമണികളുടെ ശ്രദ്ധീകരണകർമ്മം നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നത്.

നമ്മുടെ ചുറ്റും കാണുന്ന ദൃശ്യലോകം, അതിന്റെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടേയും, സാധനസാമഗ്രിയോരണിയുടേയും, ശാസ്ത്രീയഗവേഷണങ്ങളുടേയും, നൂതന വിജ്ഞാനസിദ്ധിയുടേയും, പരിപൂർത്തിയിൽ അവയ്ക്കെല്ലാം ഹേതുഭൂതനായ ഒരു സ്രഷ്ടാവിനെ, സകലതിനും അധിനാഥനായ ഒരു ദൈവത്തെ, അംഗീകരിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട താവശ്യമാണെന്ന് ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക് പള്ളിമണിയുടെ നിനദം ജീവന്റെ സ്വരമായി കരുതുവാൻ യാതൊരു വൈമനസ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ദൈവികമാത്രമായവ

സ്വകൾക്ക് ചിന്തിക്കുവാനും സംഭാഷിക്കുവാനും കഴിയുക
 നിലകിലും അവ ബുദ്ധിജീവികളെക്കൊണ്ട് ചിന്തിപ്പി
 ക്കുകയും സംസാരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിയെ
 പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുകയിൽ അതിനു കാണുവാൻ കഴിയു
 കയില്ലെങ്കിലും വസ്തുക്കളെ നമ്മുടെ കാഴ്ചകായി സമർപ്പി
 ക്കുന്നു; അതിന്നാരാധിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ആരാ
 ധനത്തിനായി നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു; പ്രകൃതിവസ്തുക്കൾ
 ക്ക് ഈശ്വരനെ ഗ്രഹിക്കുക അസാധ്യമാണെങ്കിലും ഈശ്വ
 രനെ അറിയാതിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ ഒരു നിമിഷത്തേയ്ക്കുപോ
 ലും നമുക്കനുഭവിച്ചുതരുന്നില്ല എന്നിങ്ങനെ ഒരു ഹൃദയ
 തപജ്ഞൻ പ്രസാവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്.
 കാടും പടലും, കല്ലും മുള്ളും, ആരും തോടും, നാടും നഗരവും
 മെല്ലാം മനുഷ്യഹൃദയത്തെ സൃഷ്ടാവായ ദൈവത്തിങ്കലേ
 ക്കു തിരിയ്ക്കുവാൻ ഉതകുന്നുവെന്നാണല്ലോ ഉല്പാദകന്മാരു
 ഞ്ഞിന്റെ സമഗ്രമായ സാരം.

പള്ളിമണി ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന അഥവാ ക്രിമിശ്ചെയ്യുന്ന
 കമ്മത്തൊപ്പറി മുക്കളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാമാന്യം
 ദീർഘിതുന്ന ആ ചടങ്ങു് മെത്രാൻ തന്നെ നിർവ്വഹിക്കേണ്ട
 താണ്. താണതരം വൈദികർക്കുവകാശപ്പെട്ടതല്ല. വടി
 യും മുടിയും ധരിച്ചു്, സ്ഥാനവസ്തുക്കൾ അണിഞ്ഞു്, സ
 ഹായികളുടേയും ശുശ്രൂഷകരുടെയും അകമ്പടിയോടുകൂടി
 മേല്പട്ടക്കാരൻ മണിയെ സമീപിക്കുന്നതോടുകൂടി അന്നുതാ
 പ സൂചകങ്ങളായ ചില സങ്കീർ്തനങ്ങൾ ആലപിക്കപ്പെ
 ടുന്നു. വിശുദ്ധ ജലംകൊണ്ടു് മണി കഴുകുന്ന കൃത്യം മെത്രാൻ
 തന്നെ ആരംഭിക്കുന്നു. സഹായികൾ ആ കൃത്യം പൂർത്തി
 യാക്കുന്നു. അനന്തരം ഹർഷസൂചകങ്ങളായ കീർ്തനങ്ങൾ
 ചിലതു് മുഴങ്ങുന്നു. തുടന്നു് മെത്രാൻ മണിമേൽ ഒരു
 കുരിശടയാളം വരയ്ക്കുന്നു. അനന്തരം ഏഴു്, പിന്നെയും
 നാലു്, ഇങ്ങനെ മൊത്തത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു് കുരിശടയാളങ്ങ
 ലാണ് വരയ്ക്കേണ്ടതു്. അവസാനത്തെ നാലും വിശുദ്ധ
 തൈലം ഉപയോഗിച്ചാണ് വരയ്ക്കുക. ഈ കമ്മങ്ങളോട
 നബന്ധിച്ചു് മെത്രാൻ മണിയ്ക്കു് ഒരു പേരു കല്പിക്കുകയും

സ്വർഗ്ഗീയ വരങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിനും, മനുഷ്യന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ശാരീരിക ശക്തികളെ ജയിക്കുന്നതിനും, പ്രസ്തുത മണിമൂലം പ്രാർത്ഥനകൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

നമ്മുടെ പള്ളികളിൽ അടിക്കുന്ന ത്രികാല മണികളുടെ ശബ്ദം കേട്ട് പ്രാർത്ഥനാനിരതരാകാത്ത ആളുകൾ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. അവിശ്വാസത്തിന്റെയും മതവിരോധത്തിന്റെയും ഈ കാലങ്ങളിൽപോലും അതുല്യമായ ഒരു ഒരു ശക്തിയാണ് പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് നൽകി വരുന്ന പ്രേരണ സംബന്ധിച്ച് ഈ മണിനാദത്തിനുള്ളത്. ദിവസത്തിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം, കാലത്തും, ഉച്ചയ്ക്കും, സന്ധ്യയ്ക്കും ആണല്ലോ നിയമേന മണി അടിച്ചുവരുന്നത്. ദൈവദൂതൻ പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിന് നൽകിയ ആ സന്ദേശം, മംഗളവാത്, അനുസ്മരിച്ച് “അഞ്ചെലുസ്” അഥവാ “മാലാഖ” മണി എന്ന് ചില ഭാഷകളിൽ ഇതിനു പേരുപറയാറുണ്ട്. ഈ മണിയടി സമ്പ്രദായം ഏതു കാലത്താരംഭിച്ചു എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ട്. പള്ളിമണികൾ തന്നെ ആ ദിവസതകങ്ങളിൽ ഉപയോഗത്തിലിരുന്നില്ലല്ലോ. ത്രികാല മണിയടിയിൽ ആദ്യം നടപ്പിൽ വന്നത് വൈകുന്നേരത്തേതാണ്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം മറ്റു കാലങ്ങളിലുള്ളവയെ അപേക്ഷിച്ച് ചില സ്ഥാനങ്ങളിൽ സന്ധ്യമണി കൂടുതൽ ആദരം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈശ്വരാവതാരമെന്ന മഹാ സംഭവത്തെ അനുസ്മരിച്ച്, അവതീർണ്ണനായ രക്ഷകൻ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് വാശാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള സമാധാനം അഭ്യർത്ഥിക്കുവാനാകുന്നു “ആഞ്ചെലുസ്” മണി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. പിതൃകാലത്ത് പ്രഭാതത്താരം എന്ന അഭിധാനത്തിൽ സുജ്ഞാതയായ പരിശുദ്ധ മറിയാമിന്റെ ബഹുമാനാർത്ഥം കാലത്തുള്ള മണിയടി പ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങി. പതിനഞ്ചാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിനുശേഷം ക്രൈസ്തവ സഭ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് ആപൽഘട്ടങ്ങളെ തരണം ചെയ്യേണ്ടിവന്നപ്പോൾ പ്രാർത്ഥനയിലും തജ്ജന്യമായ ഈശ്വരസഹായത്തിലും ജനങ്ങൾ കൂടുതൽ ആശ്രയയിക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കു ഉച്ചമണിയടിയും ആരംഭിച്ചു. പ്രാർത്ഥനയിലും

രജ്ജന്യമായ ഈശ്വരസഹായത്തിലും ജനങ്ങൾ കൂടുതൽ ആശ്രയിക്കേണ്ടതിലേക്ക് ഉച്ചയ്ക്കുള്ള മണിയടിയും ആരംഭിച്ചു.

ഈ ത്രികാലജപത്തിന്റെ മഹനീയത, ആവശ്യം, ഇവ സാധാരണ നമ്മുടെ ആലോചനാവിഷയമാകാറില്ല. എത്ര അത്മസംപുഷ്ടമായ ചെറുജപമാണ് നാം ഉച്ചരിക്കേണ്ടതു്. ഭൂരിഭാഗവും കത്തോലിക്കർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ ജപം സുവിശേഷവാക്യങ്ങളിൽ സംഘടിതമാണെന്നു് ജപിക്കുന്നവരോ അന്യന്മാരോ ചിന്തിക്കാറില്ല. “അനുഗ്രഹീതയാഘ്നോഭേ, ഭവതിഷ സ്വസ്തി! കത്താവു് അവിടത്തോടു കൂടിയുണ്ടു്. ഭവതി സ്ത്രീകളിൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവർ ആകുന്നു”, എന്നിങ്ങനെ പരിശുദ്ധ മറിയാമിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തതു് ഇദംപ്രഥമമായി ഗബ്രിയേൽ മുഖ്യകൃതനായിരുന്നുവെന്നു നാം വിശുദ്ധ ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ നിന്നറിയുന്നു. തുടന്നു മറിയം ഭർത്താവിനോടു പ്രസവിക്കുമെന്നും സുതൻ മഹോന്നതൻ, ആയിരിക്കും, അത്യുന്നതന്റെ സുതൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടും” എന്നും മാലാഖ അറിയിച്ചു. “കണ്ടാലും കത്താവിന്റെ ദാസി, അവിടത്തെ വചനംപോലെ എന്നിൽ സംഭവിക്കട്ടെ” എന്നു മറിയം പ്രത്യുത്തരം നൽകി. ഗബ്രിയേൽ മാലാഖായുടേയും കന്യകാമറിയാമിനേറും വാക്യങ്ങളാണു് നാം ത്രികാലജപത്തിൽ ഉച്ചരിക്കുന്നതെന്ന സ്തരണനിതരാം അഭിമാനഹേതുതന്നെ. വീണ്ടും നാം അനുസ്മരിക്കുന്നു “വചനം മാംസമായി നമ്മിൽ വസിച്ചു”. (യോഹന്നാൻ 1-14) ഈ വേദവാക്യങ്ങളോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിനോടും കന്യകാമറിയാമിനോടുമുള്ള അഭ്യർത്ഥനകൾ കോത്തിണകീയതത്രെ ത്രികാലജപം.

‘ആഞ്ചലൂസു് മണി’ ലോകത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ സംഭവത്തിന്റെ, ദൈവം ലോകരക്ഷാർത്ഥം അവതരിച്ചതിന്റെ, സ്മരണ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ തട്ടിയുണർത്തുന്നു. ആ മഹാസംഭവത്തെപ്പറ്റി ധ്യാനിച്ചു് ആ

നന്ദസോപാനത്തിന്റെ അത്യുച്ചത്തിലെത്തിയിട്ടുള്ള സഭാ
 പിതാക്കന്മാരും സിദ്ധരുമൊട്ടധികമാണ്. ആ ധ്യാനത്തി
 നുള്ള അവസരമാണു മണിനാദം നമുക്കു നൽകുന്നത്.
 ത്രികാല ജപത്തിൽ മൂന്നു 'ത്രിതപസ്വതി' കൂട്ടിച്ചേർക്കണമെ
 ന്നു 1815-ൽ ഏഴാം പീയൂസു മാർപ്പാപ്പാ ആജ്ഞാപിച്ചു.
 പരിശുദ്ധ ദൈവമാതാവു മൂലം ലോകത്തിനു ലബ്ധമായിട്ടു
 ള്ള നന്മകൾക്കു പ്രതിനന്ദി ദൈവത്തോടു പ്രകടിപ്പിക്കു
 വാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈ ത്രിതപസ്വതി. വിശുദ്ധ
 ത്രിതപം സംബന്ധിച്ച മഹാസത്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസസ്ഥി
 രീകരണം ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിന്റെ നാരായവേരോ
 ണല്ലോ.

കുടുംബദീപം.

ക്ഷേത്രപ്രവേശന വിളംബരവും ക്രിസ്ത്യാനികളും.

തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിന്റെയും രാജകടംബത്തിന്റെയും കീർത്തിയാവട്ടും മുമ്പെങ്ങും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം പരിഷ്കൃതലോകത്തിലെവിടെയും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഉതകുന്ന സുപ്രസിദ്ധവും ശ്രദ്ധാർഹവുമായ ഒരു രേഖയാണു് അവണ്ണരായ ഹിന്ദുക്കൾക്കു ഹൈവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രവേശനസ്വാതന്ത്ര്യമനുവദിച്ചുകൊണ്ടു നമ്മുടെ അനദാതാവായ ശ്രീചിത്തീരതിരുനാൾ മഹാരാജാവു് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് കല്പിച്ചു പുറപ്പെടുവിച്ച ക്ഷേത്രപ്രവേശന വിളംബരം, മഹാരാജാവു് തിരുമനസ്സിലെ ധീഷണാശക്തിയും പ്രജാവാത്സല്യവും ഭരണനൈപുണിയും ദീനദയാലുത്പവും ഒരേ സമയത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ഹിമാലയൻ പ്രമാണമാണു്. തൽസംബന്ധമായി തിരുമേനി അഖില ലോകാഭിനന്ദനത്തിനും അനുഭോദനത്തിനും അർഹനാകുന്നതുപോലെ തിരുമനസ്സിലെ പ്രജാലക്ഷങ്ങളും ഈടുശനായ ഒരു നാടുവാഴിയുടെ മഹനീയഭരണം അനുഭവിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിൽ അനുഭോദനാർഹരാണ്. ക്ഷേത്രപ്രവേശന വിളംബരം മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ഒരുഭാഗത്തിനു് ഇതുവരെ അനുവദിക്കപ്പെടാതിരുന്ന പ്രാഥമികാവകാശങ്ങൾ അനുവദിച്ചു കൊടുക്കുകയാണു് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് മനുഷ്യജാതിക്കു് മൊത്തത്തിൽ കൈവന്നിട്ടുള്ള ഒരു നേട്ടമായി പരിഗണിക്കേണ്ടതുമത്രേ. ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗത്തെയോ സമുദായത്തെയോ മാത്രം കുറുഹലചിത്തവൃത്തികളും ആനന്ദവിജുംഭിതരും ആക്ഷയാൻമാത്രം സങ്കചിതമായ ഒരു പ്രമാണമല്ല ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിളംബരം. ജാതിഭിത്തികളെയും സമുദായക്കോട്ടകളെയും കത്തിയിടിച്ചു തട്ടിമറിച്ചും സർവ്വസമുദായങ്ങളെയും സ്വീകിക്കുന്ന ഒരുശക്തി മഹാരാജാ തിരുമനസ്സിലെ വിളംബരത്തിനുണ്ടു്. അതു സർവ്വജനീനമാണു്, സർവ്വസമുദായ സ്വീകമാണു്. അദ്ദേശ്യവും അമൂല്യവും ആയ ഒരു ആത്മാവു് ബ്രാഹ്മണനും ചണ്ഡാ

ഉന്നം ഉണ്ടെന്നും ഈശ്വരദത്തവും പരമാത്മ സംസ്കൃഷ്ടവും ആയ പ്രസ്തുത ആത്മാന്ധികൃം സകലകും സമത്വം കല്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള പരമതത്വജ്ഞാനമാണ് വിളംബരമാകുന്ന സ്ഥൂലവിഗ്രഹത്തിന്റെ പ്രാരംഭകേന്ദ്രീജം. മഹാരാജാവു് തിരുമനസ്സിലെ പ്രതിമാസ്ഥാപന കാർമ്മ്യത്തിലും മറ്റും ചില സമുദായങ്ങളെ മാറിനിറുത്തുവാനും അവയ്ക്കു പ്രാതിനിധ്യം കൊടുക്കാനെ കഴിക്കാനും ചിലരെക്കെ ഉത്സാഹിച്ചയെന്നു കേൾക്കുന്നതു് വാസ്തുവമാണെങ്കിൽ അവരുടെ ആലോചനാ സീമയിൽ ഈവക കാർമ്മ്യങ്ങളൊന്നും കടന്നുകൂടുകയുണ്ടായില്ല. അവരുടെ വീക്ഷണം വിശാലവുമായിരുന്നില്ല.

ക്ഷേത്രപ്രവേശന വിളംബരപ്രഖ്യാപനത്തിൽ എല്ലാ സമുദായക്കാർക്കും സന്തോഷത്തിനവകാശമുണ്ടെങ്കിൽ കൃഷ്ണാനികൾക്കു പ്രത്യേകമായ ആനന്ദത്തിനും ആശ്വാസത്തിനും ആവശ്യമുണ്ടു്. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ക്രിസ്തുവിന്റെ ആദർശത്തെ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുകയും ആഗ്രഹത്തെ ഫലിപ്പിക്കുകയുമാണു് വിളംബരംകൊണ്ടു സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. യഹൂദന്മാരും പുറജാതിയും, മേദിതന്മാരും അന്യന്മാരും, യവനന്മാരും റോമന്മാരും തമ്മിൽ ഈശ്വരദൃഷ്ടിയാ യാതൊരു അന്തരവുമില്ലെന്നുള്ള മഹാ തത്വത്തെയാണല്ലോ ക്രിസ്തുനാഥൻ ഭൂമുഖത്തുസ്ഥാപിച്ചതു്. ഈ മാതൃകപിടിച്ചു, ഈശ്വരാരാധനാരംഗമായ ക്ഷേത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ബ്രാഹ്മണന്മാരും ചണ്ഡാളന്മാരും, സവണ്ണന്മാരും, അസവണ്ണന്മാരും, മുൻകൂട്ടമ്മയ്ക്കും, പിൻകൂട്ടമ്മയ്ക്കും, അദപിജന്മാരും ആധ്യന്മാരും തമ്മിലുള്ള അന്തരങ്ങളെ ഹനിക്കുകയാണു് മഹാരാജാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അനുകരണം പ്രശംസയേക്കാൾ നന്നു് എന്നോട്ബോധം പല കൃഷ്ണാനികളെയും ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ക്രൈസ്തുവാദർ പരിപാലനത്തിൽ പിന്വിലാക്കി കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും ക്ഷേത്രപ്രവേശന വിളംബരത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ കൃഷ്ണാനികൾ വേണ്ടവിധം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലെന്നും അതു അവർക്കു അതികൂടുവായിട്ടാണു് അ

നവേഷ്ടിട്ടുള്ളതെന്നും ചിലർ ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ധാരണ അകാരണവും അക്രമവുമാണെന്നു് എത്രതന്നെ പറഞ്ഞാലും അധികമാകയില്ല. “സർവ്വമതങ്ങളിലും സത്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും പരമസത്യം ഏകവും അദിതീയവുമാണെന്നും എന്റെ ക്രിസ്തീയ സഹോദരന്മാർ വകവെച്ചു തരുവാൻ ഒരു കരുണയുണ്ടെങ്കിൽ ഈ വിജയത്തെ വിജയകരമാക്കേണ്ട ചുമതല അവർക്കുണ്ടു്” എന്നു് ക്രിസ്ത്യാനികളോടുള്ള ഉപദേശമദ്ധ്യേ ഗാന്ധിജി പ്രസ്താവിച്ചതുതന്നെ ഈ ധാരണയുടെ ഒരു പ്രതിബിംബമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. “ഹിന്ദുമതം അന്ധവിശ്വാസ ജടിലമാണു്, അനാചാരങ്ങളുടെ കോട്ടയാണു്, കാപട്യത്തിന്റെ സങ്കേതമാണു്, പാപിത്രീകരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വണ്ണം ഭിക്ഷിച്ചുപോയിട്ടുള്ള ഒരു പൈശാചികമതമാണു് എന്നവർകളിപ്രായമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ രാജകീയ വിളംബരത്തെ സർവ്വശക്തിയുപയോഗിച്ചു എതുക്കുകയാണു് അവർ ചെയ്യേണ്ടതു്” എന്നും ഗാന്ധിജി തുടൻ പറയുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നുധാരമായ മിസ്റ്റർ ഗാന്ധിയുടെ ചിന്താസരണി ദുർഗ്രഹമായി തോന്നുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ പാപിത്രപരവും സഭ്യതയും ഈ വിളംബരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പല ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിളംബരത്തിനു് മതപരമായ ഒരു വശമുണ്ടെങ്കിലും സമുദായപരമായ അതിന്റെ ലക്ഷണമാണു് മികച്ചനിൽക്കുന്നതു്. അതിന്റെ മതപരമായ വശത്തെ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ഫലമല്ല. ക്രിസ്തുമത പ്രചോദനങ്ങൾ ഹിന്ദുസമുദായമദ്ധ്യത്തിലും ഹിന്ദുമതവിശ്വാസചാരങ്ങളിലും പ്രവേശിച്ചതുമൂലം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണു്. വിളംബരമൂലം നൽകിയിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ക്രിസ്തുമതം പ്രഘോഷിക്കുന്ന സർവ്വജനസമതത്വവും സർവ്വജനമൈത്രിയുമത്രെ ഒരുവന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതു്.

തീണ്ടൽ, തൊടീൽ എന്നിവ സംബന്ധിച്ച അധിതാചാരങ്ങളും ബഹുഭായാത്മം, ബഹുഭർതൃത്വം മുതലായ ഗാർഹികഗോഷ്ടികളും, ശിശുഹത്തി, നരബലി മുതലായ കരോരകൃത്യങ്ങളും ഹിന്ദുമതത്തിൽനിന്നും ബഹിഷ്കൃതങ്ങളായി വരുന്നത് മറ്റു മതങ്ങളും അഹൈന്ദവങ്ങളായ സംസ്കാരങ്ങളും ഹിന്ദുമതാവലംബികളുടെ ബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിക്കുകയും, ചിന്തയെ പവിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് മാത്രമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് സുസംഗതമെന്നെ. ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിളംബരത്തിന് നിദാനം മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേയും അമ്മമഹാരാണി തിരുമനസ്സിലേയും വിശാലമനസ്സുതയും കാരണയാതിരേകവുമതന്നെ എന്ന് പറയാം. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ആഭ്യന്തരമായ പരിഷ്കാരഫലമാണ് അതെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ താദൃശമായ ഒരു വിളംബരം മൈസൂറിൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിലേക്കുസാഹിച്ച പ്രവർത്തിച്ചവർക്കുണ്ടായ അനുഭവം, നിരാശാസമ്പൂർണ്ണമായ അനുഭവം, അനുവദിക്കുന്നില്ല. മറ്റു പല ഭാരതീയ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലും അവർണ്ണകു ക്ഷേത്രപ്രവേശനം നിഷിദ്ധമായിതന്നെ ഇരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുതയും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ആകയാൽ ക്ഷേത്രപ്രവേശനസ്വാതന്ത്ര്യം അവർണ്ണകു ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് വിശേഷവിധത്തിലുള്ള സ്തുതി ഹിന്ദുമതം അർഹിക്കുന്നില്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. സുദീർഘമായി തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരപനയത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന സാഹസികനെപ്പറ്റി ഇതരന്മാരിൽ വിശ്വാസവും സ്നേഹവും വർദ്ധിക്കുവാൻ അവസരമുള്ള സ്ഥിതിയിൽ ഹിന്ദുമതത്തിൽ ഹിന്ദുകൾക്കുതന്നെ കൂടുതൽ വിശ്വാസവും അഹിന്ദുകൾക്കു ബഹുമാനവും തോന്നാവുന്നതാണ്. ഇത് മറ്റു മതങ്ങൾക്കു നിരുന്മേക്കുന്നതുമായി തീരേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഓരോ മതവും സ്വതസിദ്ധങ്ങളായ തത്വങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച് അഭിവൃദ്ധിക്കായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ മാത്രം മതി.

നസ്രാണിദിപിക, 11-11 മകരം 24-ാംനു ശനി.

എട്ടാം ഹെൻറിയും പിതാവും തമ്മിൽ. *

ഹെൻറി ഏഴാമൻ:— കൊള്ളാം മകനെ, എന്റെ കാലശേഷം നടന്ന നിന്റെ ഭരണം എങ്ങിനെയായിരുന്നു?

ഹെൻറി എട്ടാമൻ:— ഞാൻ സൌഭാഗ്യപ്രതാപങ്ങളോടുകൂടി മുപ്പത്തിയെട്ടു വർഷം ഭരിച്ചു.

ഹെ. എ:— അതു കേമമായി. എന്നാൽ നിനക്കുണ്ടെന്നു നീ അഭിമാനിക്കുന്നിടത്തോളം തൃപ്തി മറുജ്ജവകു് ഉണ്ടായോ?

ഹെ. എ:— ഞാൻ പരമാർത്ഥമാണു് പറയുന്നതു്. അവിടുന്ന് പ്രദർശിപ്പിച്ച സാമന്ത്യപരാക്രമങ്ങൾകൊണ്ടു സിംഹാസനം കരസ്ഥമാക്കാൻ എനിയ്ക്കു സംഗതിയായില്ലല്ലോ. അവിടുന്ന് സമാധാനാവസ്ഥയിലാണല്ലോ രാജ്യം എനിക്കായി തന്നതു്. ഞാൻ യൂറോപ്യൻ കായ്കളിൽ ഏർപ്പെട്ടു് ഫ്രാൻസിസ് പ്രഥമനും ചാൾസ് പഞ്ചമനും മദ്ധ്യേ ഇടപെട്ടു. അവർ തമ്മിലുള്ള മത്സരത്തിൽ ഞാൻ യഥേഷ്ടം ഒരിക്കൽ ഒരുവനെയും പിന്നൊരിക്കൽ മറുവനെയും സഹായിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പാപ്പായുടെ മുർഭരണത്തിന്നെതിരായിട്ടായിരുന്നു എന്റെ ശ്രമം. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മതം ഉടച്ചുവാക്കാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു. എന്നെ എത്രക്കാൻ ഒരുത്തനും സാധിച്ചില്ല. ഈ ഭേദഗതികൾക്കു ശേഷം സമാധാനപൂർവ്വം മരിക്കാൻ ഇടയായതു മഹാ ഭാഗ്യമായിട്ടാണു് ഞാൻ കരുതുന്നതു്.

ഹെ. എ:— നീ ലൂഥറിനു് എതിരായി ഒരു പുസ്തകം എഴുതിയെന്നും മാർപ്പാപ്പാ സത്തുഷ്ടനായി 'വിശ്വാസസരക്ഷകൻ' എന്ന സ്ഥാനം നിനക്കു നൽകിയെന്നുമാണല്ലോ ഞാൻ കേട്ടതു്. പിന്നീടങ്ങിനെയാണു് നിന്റെ മതാഭിപ്രായം മാറിയതു്?

---

* ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നു.

ഹെ. എ:—റോമാസഭയുടെ അന്ധവിശ്വാസവും അനീതിയും എനിക്കു മനസ്സിലായി.

ഹെ. എ:—ആ സഭ വല്ല സംഗതിയിലും നിനക്കെ തിരായി നിന്നോ?

ഹെ. എ:—ഉവ്വ്. എന്റെ വിവാഹം അസാധുവാക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ആറഗൻകാരിയിൽ ഇനിക്കു വിരസമായി. ആൻബോലിനെ ഭാര്യയാക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. എഴാം ക്ലൈമൻറവാപ്പാ ഈ കാര്യം തീരുമാനിക്കുന്നതിനായി കമ്പേജിയൊ കർദ്ദിനാളിനെ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ ആറഗനിലെ കത്രീനായുടെ ഭ്രാന്തപ്പുത്രനായ ചക്രവർത്തിയെ ഭയന്നു എന്നെ കളിപ്പിക്കാനാണദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്. ഇറംലിയിൽനിന്നു പ്രാൻസിലേക്കു കടക്കുവാൻ തന്നെ കമ്പേജിയൊ ഒരു സംവത്സരം എടുത്തു.

ഹെ. എ:—പിന്നെ നീ എന്തു ചെയ്തു?

ഹെ. എ:—ഞാൻ റോമായുമായി പിണങ്ങി. റോമായുടെ കുറവിടികളെ ഞാൻ തുണവൽഗണിച്ചു. ആൻബോലിനെ വിവാഹം ചെയ്തു. ഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ള സഭയുടെ അധിനാഥനുമായി.

ഹെ. എ:—ശരി, മനസ്സിലായി. നിന്നോടു വളരെ കോപിച്ച ലോകവാസം ഉപേക്ഷിച്ചു പലരെ കാണാനിടയായതിൽ ഞാൻ വിസ്മയിക്കുന്നില്ല.

ഹെ. എ:—എന്തുചെയ്യാം! കുറയൊക്കെ കഠിനകൃഷ്ടം കൂടാതെ ഇതുപോലെയുള്ള വലിയ ഭേദഗതികൾ ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

ഹെ. എ:—ഞാൻ സർവ്വത്ര കേൾക്കാറുള്ളത് നീ മന്ദബുദ്ധിയും ചഞ്ചലഹൃദയനും, ദുർമ്മോഹിയും ക്രൂരനും രക്തപ്രിയനും ആയിരുന്നുവെന്നാണ്.

ഹെ. എ:—അതൊക്കെ പാപ്പാ മതക്കാരുടെ അസംബന്ധങ്ങളാണ്.

ഹെ. എ: പാപ്പാ മതക്കാരുടെ കാര്യം വിട്ടിട്ടു നമുക്കു

യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങൾ ആലോചിക്കാം. നിനക്കു ആര് ഭാഷ്യമാർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലേ?.....

.....സ്വന്ത ഭാഷ്യയെ ഉപേക്ഷിക്കാതെയിരുന്നവെകിൽ ഈ അനന്തങ്ങളൊന്നും നിനക്കു സംഭവിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ദൈവം നിന്നെ ശിക്ഷിക്കുകയാണ് ചെയ്തതു. നീ ചൊരിഞ്ഞ രക്തത്തിനു അറുതിയുണ്ടോ? മേല്പട്ടകാർ, സന്യാസിമാർ ആദിയായ ശ്രേഷ്ഠപുരുഷന്മാരെ ആയിരക്കണക്കിനു നീ കൊന്നൊടുക്കിയതായിട്ടാണ് കേൾവി.

ഹെ. എ:—റോമയുടെ ബന്ധം വിട്ടുതുറന്നതിനായി അതൊക്കെ ആവശ്യമായി.

ഹെ. എ:—എതു! നിന്റെ ദുഷ്ടമാഹരം സാധിക്കുന്നതിനല്ലേ? മരണശിക്ഷയ്ക്കു യോഗ്യയെന്ന് നീതന്നെ വിധിച്ച ആൻബോലിനുമായുള്ള നിന്റെ ബന്ധം പുലർത്തുന്നതിനു വേണ്ടിമാത്രം.

ഹെ. എ:—ഞാൻ പള്ളിമുതൽ അപഹരിച്ചതു തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ല.

ഹെ. എ:—ശരി, ഇപ്പോൾ നിന്റെ പ്രവർത്തിയുടെ കാരണം തെളിഞ്ഞു. നിന്റെ ലജ്ജാവഹങ്ങളായ വിവാഹങ്ങളും കവർച്ചകളും സാധൂകരിക്കാൻ തന്നെ.

ഹെ. എ:—അവിടന്ന് നിർബന്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ സത്യം മൂഢവനും പറയാം. വിഷയസുഖത്തിൽ എനിക്കു അത്യന്തി ആയിരുന്നു. എന്റെ പ്രണയം അസ്ഥിരവും ആയിരുന്നു.....ഇനിക്കു അവിശ്വാസം, അസൂയ , ചാഞ്ചല്യം, ണ്മിതമായ സ്വാർത്ഥ പ്രതിപത്തി എന്നിങ്ങനെ മറ്റു ലക്ഷണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആശ്ചിക്യൻ സഭാലുക്കന്മാർ എന്നെ ദുർവികാരങ്ങളിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. കത്രിനായെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ കാർഡിനൽ വുൽസി എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ആൻബോലിനെ സംബന്ധിച്ചു ഞാൻ ചെയ്തതൊക്കെ ആർച്ചബിഷോപ്പു ക്രാൻമറിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു. റോമയിൽ നിന്നുള്ള അകൽച്ചയ്ക്കും അ

യാൾ കാരണമായി. ദുർവികാരങ്ങളാൽ ഭരികപ്പെട്ടുദ്ദമന്ത്ര
 ണങ്ങൾക്കു വിധേയനായ ഒരു നാടുവാഴിയുടെ സ്ഥാനത്തു
 കരുതികൊണ്ടു അവിടത്തെത്തന്നെ എന്നെ വിധിച്ചാലും.

ഹെ. എ:—രാജധാനിയിൽ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിൽക്കുന്നവ
 രെപ്പോലെ കപടശാലികളായി മറന്നുവെക്കുന്ന നീ അ
 റിഞ്ഞിട്ടില്ലെ? ആ വൈദികരുടെ ആലോചന ശരിയ
 ല്ലെന്നു കണ്ടു അവരെ രൂപതകളിലെക്കയച്ചു സത്യസന്ധ
 നാരായ അൾമായക്കാരുടെ ആലോചന നീ സ്വീകരി
 കേണ്ടിയിരുന്നു. പഴയ മതത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു നിന്റെ
 പ്രജാസഞ്ചയത്തെ ചരിനഭിന്നമാക്കാൻ ബുദ്ധിയുള്ള ആരും
 നിന്നോടുപദേശിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. പാപ്പായുടെ ദുർഭര
 ണത്തെപ്പറ്റി പരാതി പറഞ്ഞ നീ തന്നെ പാപ്പാസ്ഥാന
 ത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ പ്രേരിതനായതും ഇംഗ്ലീഷ് സഭ
 പരിഷ്കരിക്കാൻ ഉദ്യമിച്ച നിന്റെ പരിഷ്കാരം അക്രമവും
 ദൈവദ്രോഹകവുമായ വിവാഹങ്ങളിലും വിശുദ്ധ പാത്ര
 ങ്ങളുടെ അപഹരണത്തിലും കലാശിച്ചതും വിചിത്രമ
 ല്ലെ? ഈ നീചവേലയിൽ നിന്റെ കൈ മനുഷ്യരക്ക
 ത്തിൽ മുക്കിയില്ലെ? നിന്റെ സ്മരണ ഗർഹണീയമാ
 കാൻ നിനക്കു സാധിച്ചു. ഭിന്നതകളുടെ രംഗമായി നി
 ന്റെ രാജ്യത്തെയും നീ സ്ഥാപിച്ചു. ഞാൻ ഇത്രയും മത
 ഭക്തികൊണ്ടു പറയുന്നതല്ല. ആ ലക്ഷണം എന്നിൽ അധി
 കമില്ലെന്നു നിനക്കറിയാമല്ലോ. ആ കാര്യം നിസ്സാരമായി
 തള്ളിക്കൊണ്ടു ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്റെ നിലയിലാണ്
 ഞാൻ സംസാരിക്കുന്നത്. നിന്റെ സകല പ്രവൃത്തിയും
 അനർത്ഥത്തിലും ആപത്തിലുമത്രെ അവസാനിച്ചത്. നീ
 ഇങ്ങിനെ വിധ്വംശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു കെട്ടിയല്ലോ!

സത്യദീപം, 28—11—1929.

കേരളീയ കത്തോലിക്കരുടെ സാഹിത്യസമ്പാദ്യങ്ങൾ.

കേരളീയ കത്തോലിക്കരുടെ സാഹിത്യസമ്പാദ്യങ്ങൾ എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യസംബന്ധമായി കേരളത്തിലെ കത്തോലിക്കർ ധാരാളം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ഭാവം ലേഖകനുള്ളതായി വായനക്കാർക്കുതോന്നാം. ഇതു ശരിയാണ്. പാദ്രിമലയാളം, മാപ്പിളഭാഷ, മാഗ്ഗ്ലേച്ച് എന്നൊക്കെ കേരളഭാഷയെയും ക്രിസ്ത്യാനികളെയും സംബന്ധിച്ചിട്ടു പുറപ്പെടുവിക്കാറുള്ള ആക്ഷേപവാദങ്ങൾ അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളാണെന്നു നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കുവാൻ നിഷ്കുഷബുദ്ധികൾക്കു ധാരാളം അവകാശവും അവസരവും നൽകമാറ് ക്രിസ്ത്യാനികളും കത്തോലിക്കരും കേരളഭാഷാപോഷണാർത്ഥം അഥവാ കേരളഭാഷാ സാഹിത്യപോഷണാർത്ഥം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഡോക്ടർ പി. ജെ. തോമ്മസ് തദ്ദേശീയകമായി അടുത്തകാലത്തു പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത പുസ്തകംതന്നെ എത്രയോ ആളുകളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു പ്രമാദപടലം മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തിന്നു വിവരണം കൊടുക്കുന്നതിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഭിന്നാഭിപ്രായകാരായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ആശയങ്ങളെ സഭ്യമായും ഹൃദ്യമായും വാങ്മൂലം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു സാഹിത്യമെന്നു ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ കേരള സാഹിത്യം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, വാമൊഴിയിലും വരമൊഴിയിലും മറ്റു ജനസമുദായങ്ങൾക്കില്ലാത്ത വിധത്തിലുള്ള അഭിവൃദ്ധി പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കത്തോലിക്കരുടെ വകയായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കാൻ സാധിക്കും.

പാദ്രിമലയാളം എന്ന സംജ്ഞതന്നെ ഒരർത്ഥത്തിൽ സാധുക്കരിക്കത്തക്കതാണ്. മലയാളം കേരളത്തിലെ സ്വതന്ത്ര ഭാഷയായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതിന്നും അതിനു പ്രത്യേകമാ

യ ഒരു സാഹിത്യം ഉണ്ടാകുന്നതിനും മറ്റൊല്ലാവരെയും അപേക്ഷിച്ചു കൂടുതൽ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ളതു പാദ്രിമാരാണ്. ആകയാൽ മലയാളം—തമിഴിൽനിന്നു് രൂപാന്തരപ്പെട്ടു് പ്രത്യേകലിപികൾ മുതലായ ഭാഷാലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടി പരിപൂർണ്ണി പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന മലയാളം—പാദ്രികളുടെ പേരിൽ ഉള്ള ജ്ഞബന്ധം അനുസ്മരിച്ചു പാദ്രിമലയാളം എന്നറിയപ്പെടുന്നതു ചരിത്രദൃഷ്ട്യാസംഗതംതന്നെ.

ഏതെങ്കിലും ഭാഷയ്ക്കു് അവശ്യം അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്ന വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും മലയാളഭാഷയ്ക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രധാനമായും പ്രഥമമായും പ്രവർത്തിച്ചതു് കത്തോലിക്കപാദ്രിമാരായിരുന്നു. കേരളഭാഷാ സംബന്ധമായി പ്രവർത്തിച്ച പ്രശസ്തരായ പാദ്രിമാരിൽ പലരും സംസ്കൃതം, തമിഴ് എന്നീ ഭാഷകളിലും പല യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലും ഒരുപോലെ വ്യുല്പന്നരായിരുന്നതിനാൽ ഭാഷാവികാസത്തിലും ശബ്ദകോശപരിപോഷണത്തിലും ആശയസംഗ്രഹണത്തിലും അവർ കൈരളിയെ അത്യധികം സഹായിച്ചുവെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഗുണ്ടർട്ടു് ധരമരുടെ നിഘണ്ടുവിന്നു മുന്പായി പാദ്രിമാർ അമ്പലക്കാട്ടെ അവരുടെ മുദ്രാലയത്തിൽ അച്ചടിച്ച ഒരു നിഘണ്ടു പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത വാസ്തവം പല പണ്ഡിതന്മാരും വിസ്മരിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും 1746-ൽ ഈ നിഘണ്ടു മുദ്രിതമായിരുന്നെന്നാണു് കാണുന്നതു്. ‘സിദ്ധരൂപം’മൂലം സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യസനം സംബന്ധിച്ചു അർണോസ് പാദ്രി അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരം ബഹുസാരമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഈ പാദ്രിതന്നെയൊ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകന്മാരായ പാദ്രിമാരിലാരോ ആയിര

ന്നു മലയാളഭാഷയിലെ ആദ്യ വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രണേതാവു എന്നത്രെ പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. കേരളത്തിൽ ഈശോസഭകാരായ സന്യാസികൾ രചിച്ച ധാരാളം വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും നിഘണ്ടുക്കളും താൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ആദ്യംവന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷ്യനറിമാരിൽ ഒരാളായ ഡാക്ടർ ബുക്കാനൻ പ്രസ്താവിടുന്നു.

അപ്പോസ്തോൾ പാദ്രിയുടെ പുത്തൻപാന, പച്ചങ്ങൾ മുതലായ പദ്യകൃതികളെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവർ കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ അധികം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മതസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും, മനുഷ്യനു സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റിയും, ഐഹിക ജീവിതം കഴിഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന പാരത്രിക ജീവിതത്തിൽ സൗഭാഗ്യം അനുഭവിക്കേണ്ടതിനെക്കുറിച്ചും, തദർത്ഥം നാം ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും പാദ്രി പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്ക് അത്രൈസ്യവരുടെയിടയിൽ പ്രചാരമായ പ്രചാരമില്ലെന്നുവെള്ള. ചതുരന്ത്യങ്ങളെ പ്രതിപാദിച്ചുള്ള പച്ചങ്ങളിലെ ഭാഷ വളരെ ഗഹനമാണെന്നു പായാതെ തരമില്ല. മതശാസ്ത്രാദിവിഷയങ്ങളിലുള്ള പാദ്രിയുടെ പാണ്ഡിത്യം ഓരോപുസ്തകം വിളിച്ചുപഠിയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

“ഈവിധമൊക്കെയും നിഷ്ഫലം സേവിച്ചു,
 ഭിക്ഷഗപിദ്യയ്ക്കൊരുപായമില്ല.
 ആമയശക്തിയാൽ ബലക്ഷയംകൊണ്ടു
 കോൾമയികൊള്ളുന്നു വായുമുട്ടി,
 വാതപിത്തകഫലീലകൾ നീങ്ങിപ്പോം
 തഥാശ്ലേഷ്മത്താലും ശ്വാസമേദം”;

ഇത്യാദി മരണപർവ്വത്തിലെ ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ പാദി-വൈദികനിലുമധികം വൈദ്യനായിരുന്നുവോ എന്നു തോന്നിപ്പോകാം. എന്റെ പ്രിയപിതാമഹന്റെ വകയായിരുന്നു ഇപ്പോൾ എന്റെ പക്കലുള്ള താളിയോല ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് ഈ ഭാഗം. “൩൦. ഡ 7-മാണു് കമ്പഗ് ൧൦ ധ 5൩- മരണപർവ്വം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഈ പർവ്വത്തിൽ എഴുതിയ ശബ്ദത്തിൽ കുറവുള്ളതു് വായിക്കുന്ന ജേഷ്ഠാനുജന്മാർ തീർത്തു് ഇടുകൊള്ളുകയുംവേണം” എന്നു കല്പകാരന്റെ ഒരു കുറിപ്പുണ്ടു്. മേലുദ്ധരിച്ച ഭാഗം സംബന്ധിച്ചും ചുവടെ ചേർക്കുന്ന പർവ്വഭാഗങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചും ഇതേ അപേക്ഷതന്നെയാണു് എനിക്കും ഉള്ളതു്. ചതുരന്ത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പർവ്വങ്ങൾക്കുടാതെ ഉമ്മാപർവ്വം, ടുഖപർവ്വം, മ്ശിഹാപർവ്വം ഇവയെല്ലാം പ്രശസ്തങ്ങളായ കത്തോലിക കാവ്യങ്ങളാണു്. മ്ശിഹാപർവ്വത്തിൽ ക്രിസ്തുദർശനത്തിനായുള്ള ഭക്തന്റെ തൃപ്തി വർദ്ധിതമായിരിക്കുന്നു.

“അമ്മാനുവേലനെൻ തമ്പുരാനെ നിന്നെ,
 എന്മനോതാരതിൽ കാണാകേണം.
 ആദം നരജന്മദോഷഹരം ചെയ്ത,
 ആദിനാഥ നിന്നെ കാണാകേണം.
 ഉത്തവേദോഷം കൂടാതെ ജനിച്ചൊരു,
 അതുതത്തേയും ഞാൻ കാണാകേണം.
 പാതിരാനേരത്തൊരാശ്ചര്യമാനുഷൻ,
 ജാതനായ് വന്നതും കാണാകേണം.
 മാതാവു് കണ്ടെടുത്താദരണം ചെയ്ത
 വേദാവെ, നിന്നെഞാൻ കാണാകേണം,
 മാലാഖമാർവന്നണഞ്ഞു സ്തുതിക്കുന്ന
 കോലാഹലത്തെഞാൻ കാണാകേണം

വെള്ളത്തുവാലമേൽ പള്ളികൊക്കീടുന്ന
പള്ളിയുറകവും കാണാകേണം.

ഈശനെ, ഏശുവെ, ശേശുവെ, ക്രിസ്തുവേ,
ഈശോമിശിഹായെ കാണാകേണം.

എടുനാൾചെന്നപ്പോൾ ചീന്തിതിരുരക്തം
ഇട്ടപേരിന്നിന്നതിനെ കാണാകേണം.

രാജാകൾ വന്നതിരുക്കാഴ്ചയുറവെച്ച-
രാജരാജാ നിന്നെ കാണാകേണം.”

ദുഃഖവും, ഉമ്മാപവും ഇതുരണ്ടും ദൈവമാതാവിനെ
അധികരിച്ചു രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉമ്മാപവും ആ
അമ്മയുടെ സ്മൃതിമൊത്തത്തിൽ കീർത്തിക്കുന്നതുകൂടാതെ ഏ
താണ്ടു് ജീവിതചരിത്രമെന്നഭാവത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു
മാണു്. ഏതാനും വരികൾ മാതൃകണ്ണായി ചുവടെ ഉൾരി
ക്കുന്നു.

“കത്തേനനാമമായ ശ്ലീലായാണഗരികു
കത്തുനമോദമൊടു പെകെകുടുകഴിയുമ്പോൾ
കല്യാണാലയൻ മിശിഹാമാതൃസഹം.
കല്യാണാലയത്തിന്നുകൂടിവിവാഹംപുണ്യംചെയ്യാൻ
മധുരാസപജംമധുഒടുങ്ങി അവിടത്തിൽ
മധുരചിത്തകന്യാ കണ്ടിതുപുത്രനൊടു
കല്പിച്ചു, പുത്രൻ വാരിവിശിഷ്ടമധുവാകി”

ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തുനാമന്റെ ഐഹികജീവിതത്തിലെ
പല പ്രധാന സംഭവങ്ങളും ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.
എന്നാൽ ദുഃഖപദ്യത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശമരണം സം
ബന്ധിച്ച അതിദുഃഖകരസംഭവങ്ങളോടു യോജിപ്പിച്ച ദൈ
വമാതാവിന്റെ കാഴ്ചകൂടി പ്രസ്തുതിക്കുകയാണു ചെയ്യു
ന്നതു്.

ഈ ഭാഗം നോക്കുക;

“മരിച്ചെന്നാലഹം ഉയർന്നുമാനാൾ
 വരുവെൻ്റൊന്നുതെളിയും
 സുതവാത്ത്യെല്ലാം സുതമാതൃകനി-
 വേദനത്താൽ കേട്ടൊന്നുൾചെയ്യും.
 സുതാനീബാവാടെ നരവരൻപുത്രൻ,
 പരാപരൻ അരുൾതികകനീ-
 അതിൻശേഷം മാതൃസുതനുമൊന്നിച്ചു,
 പെരുദുഃഖംതമ്മിൽതഴുകിയും
 പെരുതഹൊദുഃഖംഒരുസുതൻതായാർ,
 ധരയിലീദുഃഖം പൊൽസഹിച്ചില്ല.
 ധരമുഖിപ്പൊഴും—നരദോഷത്തിൻറെ-
 ദുരിതമൊത്തൊന്നു—ഗതസമ്മേൽ
 ഗുരുശിഷ്യർകളുമൊരുമിച്ചുവെന്നു-
 ത്രിശിഷ്യരല്ലമടുത്തിട്ടു
 ഭജിച്ചന്നുപിതാവൊടുരക്ഷാപുത്രൻ-
 അതുനേരംശിഷ്യരങ്ങിയും”

ചതുരന്യുപദ്യങ്ങളുടെ ഭാഷയും രീതിയും ഇതിൻ്റെ
 തിൻ്നിന്നു തുലോം വ്യത്യസ്തമാണല്ലോ. ഒരേഒരാളുടെ കൃ-
 തിയിൽ കാലത്തിൻ്റെയും കലയുടെയും വ്യതികൃതമനുസ-
 രിച്ച ശബ്ദത്തിലും അർത്ഥത്തിലും വ്യത്യാസങ്ങൾ അനുഭ-
 വപ്പെടുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഇവയെല്ലാം വിഭിന്ന കർത്താക്കന്മാർ
 ആവശ്യമുണ്ടെന്നും വരുന്നില്ല. പാദിയുടെ പദ്യങ്ങളെ അ-
 തിശയിക്കുന്ന കൃതികൃഷ്ണത്തച്ഛൻ്റെ ഭാരതം മാത്രമാ-
 ണെന്നു കേരളഭാഷാ സമുദായീരുന്ന കേരളവർമ്മ വലിയ
 കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഒരവസരത്തിൽ
 പ്രസ്താവിച്ചതിവിടെ സ്മരണീയമാണ്.

ഇദംപ്രഥമമായി കേരളത്തിൽ മുദ്രാലയങ്ങൾ കൊച്ചിയിലും അമ്പഴക്കാട്ടും സ്ഥാപിച്ചു അവയിൽനിന്നു മതസംബന്ധമായും ഭാഷാസംബന്ധമായും പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തും സാഹിത്യപോഷണം ചെയ്തതിലും നാം പാഠിമാരോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൊച്ചിയ്ക്കു സമീപം വൈപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ജെസുവീത് സെമിനാരിയിലെ മുദ്രാലയത്തിൽ വെച്ചാണ് മലയാളയക്ഷരങ്ങൾക്കു അച്ചുകൾ ആദ്യമായി വാർത്ത. നിർമ്മാതാവ് ജോൺ ഗൊൺസാൽ വേസ് എന്ന ഒരു സന്യാസിയായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയിൽ ആദ്യം പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിച്ചുവെന്ന പ്രശസ്തിയും പാഠിമാർക്കുള്ളതാണ്. ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങളെ മോദ്യോത്തരരീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പുസ്തകം “ക്രിസ്തീയവേദം” മുതലായ മറ്റുപല പുസ്തകങ്ങളും അക്കാലത്തു് അച്ചടിക്കുകയുണ്ടായി.

അർനോസ് പാദ്രിയുടെ പിൻഗാമിയെന്നോണം മലയാളസാഹിത്യപോഷണത്തിൽ പരിയത്തിച്ച ഒരു പാദ്രിയായിരുന്നു കമ്ലീത്താമിഷ്യനറി ആയിരുന്ന പൌലിനോസ് പാദ്രി. സംസ്കൃതം, മലയാളം എന്നീ ഭാഷകളിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന പാണ്ഡിത്യം നിമിത്തം തിരുവിതാംകൂറിലെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഈ മിഷ്യനറിയെ സ്വന്തം കൂട്ടായിരിക്കാൻ ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായി. ഇദ്ദേഹം ഒടുവളരെ ഗദ്യപദ്യങ്ങളായ കൃതികൾ രചിച്ചു. അവയുടെ ശൈലിയും അക്രൈസ്തവ പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രശംസയെ അർഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാളഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരിൽ പൌലിനോസ് പാദ്രി അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നുവെന്നു സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞ

നായ ഉള്ളൂർ അവർകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നു.

ഗദ്യകൃതികളിൽ പ്രാഥമ്യം അർഹിച്ച ദേഹം കരിയാറിൽ മൂലുന്ന് ഒരുമിച്ചു വിദേശയാത്ര കഴിച്ച പാറെമ്മാക്കൽ തോമ്മാകത്തനാർ തന്നെ. ഇവരുടെ “റോമായാത്ര” വിവരണഗ്രന്ഥം ആശയസമ്പുഷ്ടികൊണ്ടും പദസമ്പത്തികൊണ്ടും അമൂല്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. വന്ദ്യനായ ബീദ് മൂലം ആംഗലസാമ്രാജ്യത്തിനുള്ള രീതിയിൽ മലയാള ഗദ്യസാഹിത്യം സംബന്ധിച്ചു ഐശ്വര്യോന്മുഖമായ ഒരു ഘട്ടം ഈ വന്ദ്യദേഹംമൂലം ആവിർഭൂതമായി എന്നു നിരാക്ഷേപമായി അഭിപ്രായപ്പെടാവുന്നതാണ്.

പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ഇദംപര്യന്തം ഗദ്യവദ്യകൃതികൾകൊണ്ടു ഭാഷയെ അലങ്കരിച്ച മഹാനാർ കത്തോലിക്കരുടെയിടയിൽ വളരെയധികം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെയെല്ലാം കൃതികളെ വിമർശിച്ചു പ്രശംസിക്കുവാൻ സ്ഥലം അനുവദിക്കുകയില്ല. എങ്കിലും ചിലരുടെ നാമങ്ങൾ പായാതെ കടന്നുപോകുക ക്ഷതവ്യമാകുകയില്ല. കർദായ സുറിയാനിയിൽനിന്നു വിശുദ്ധ കുർബാനയേപ്പറിയുള്ള ഇരുപതിൽപരം കീർത്തനങ്ങൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത കടവിൽ അലക്സാന്ദ്രയോസ് പട്ടകാരൻ ഈ ഗണത്തിൽപെടും. ഇദ്ദേഹം കാവിലങ്ങാടുകാരനായിരുന്നുവെന്നു പൗലോനീസ് പാതിരിയുടെ പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്തു മതം സ്വീകരിച്ച കമരിനായരുടെ അറുപത്തുനാലടി, യോബിന്റെ ചരിതം, പുത്തൻപറവൂർകാരൻ കുരുവിളകത്തനാർ എഴുതിയ ചിത്തുരാഗം, അഞ്ചികയമൾ മത്തായി മത്തായികത്തനാർ എഴുതിയ വിശുദ്ധന്മാരുടെ ചരിത്രം

ആരക്ഷകാരൻ ബ്രാഹ്മണൻ മാനസാന്തരം ചെയ്ത പ്രാൻസിസ് സേവ്യർ പട്ടകാരന്റെ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾ, ചാക്കോ മാപ്പിളയുടെ നിഷിദ്ധപദ്യം എന്നീ കൃതികൾ ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലിരിക്കാത്തതുകേരളത്തെയും കൈരളിയെയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയ നഷ്ടംതന്നെ.

ഇത്രയും പൂർവ്വികന്മാരുടെ സമ്പാദ്യത്തേപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ട് ആധുനികന്മാർ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു എന്തു ചെയ്യവെന്നും ഇനിയെന്തു ചെയ്യാനുണ്ടെന്നും ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ആ ജോലി വേറൊരവസരത്തിലേക്കു മാറ്റി വെക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

മദ്ധ്യസ്ഥൻ.

ഒസ്സാനാമിന്റെ കാവൽ മാലാഖ.

“ഈ ശനിവിടിച്ചത് ഇവിടെ വന്നുകയറിയതിൽ പിന്നെ കായ്കൾ എല്ലാം പിറകോട്ടാണ്. കൃഷിയിൽ അടിക്കടി പിഴയും, കച്ചവടത്തിൽ അടുത്തടുത്തു നഷ്ടവും”, താൻ ദാഹിച്ചമോഹിച്ചു വിവാഹംചെയ്തു ഒരു പന്തീരാണ്ടിലധികം സഹവസിച്ച തനിക്ക് മൂന്നു നാലു സന്താനങ്ങൾ നൽകിയ ഒരു കാലത്തെ “പ്രാണപ്രിയ”യെപ്പറ്റി അസംതൃപ്തനായ ഭർത്താവിന്റെ പരിഭവഭാഷണമാണ് ഈ കേട്ടത്. ഭർത്താക്കന്മാരുടെമാത്രം പ്രത്യേക സ്വത്തല്ല അസംതൃപ്തി, ഭായ്മമാരും ഈ ചരക്കു പലപ്പോഴും കൈകായ്ക്കും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഒരു വസ്രത്തിന്റെ വീതി പോരാ, ഒരു മാലയുടെ സ്വർണ്ണത്തിനു മാറ്റം കുറഞ്ഞുപോയി, കമ്മലിനു വെച്ച കല്ലിന്റെ നിറം പിശകി, ഈവക കാരണങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച “ഇയാൾ കഴുത്തിൽ താലി വെച്ചതിനുശേഷം ഒരു

ദിവസംപോലും സന്തോഷവും സമാധാനവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല" എന്നു സമർത്ഥിക്കുന്ന ഭായ്മമാരും ധാരാളമുണ്ട്. പദപ്രയോഗത്തിന്റെ രീതിയും കലഹത്തിന്റെ ഹേതുവും കുടുംബസാഹചര്യങ്ങൾ അനുസരിച്ചു ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കുമെങ്കിലും മേൽ സൂചിപ്പിച്ചവിധത്തിലുള്ള വാദപ്രതിവാദങ്ങളും കലഹാസക്തിയും കബേരകപേല വ്യത്യസ്തമെന്നിയെ ക്രൈസ്തവ കുടുംബങ്ങളിൽ അല്ല, കത്തോലിക കുടുംബങ്ങളിൽ തന്നെ, ധാരാളം അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്.

വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ ദൃഢതയ്ക്കുപുറം ക്രൈസ്തവ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യവും വിസ്തരിക്കുന്നവകുപ്പാതെ താദൃശമായ കലഹത്തിന്നു കുടുംബത്തിൽ ഇടംകൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പുരുഷനും സ്ത്രീയും ഭായ്മാഭിമാനമെന്ന നിലയിൽ ദാമ്പത്യജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നതോടുകൂടി അവരിൽ ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും സ്വാഭാവികങ്ങളും പ്രത്യേക താല്പര്യങ്ങളും വിസ്തരിച്ചു അവർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ജീവിതാവസ്ഥയ്ക്കു് അനുയോജിച്ച ആശയങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളും സ്വീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ അസ്ഥിപാരമോ പ്രധാന ഘടകമോ ആയ ഒരു മാതൃകാകുടുംബനിർമ്മാണത്തിൽ ഭായ്മാഭിമാനമർദ്ദിതശ്രദ്ധരാകുമ്പോൾ ഭായ്മകിഷ്ടമില്ലാത്ത ക്ലബ്ബിംഗിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ ഭർത്താവിനോ, ഭർത്താവിനു ശ്രദ്ധയില്ലാത്ത ചിത്രപ്രദർശനം സന്ദർശിക്കുവാൻ ഭായ്മയ്ക്കോ ആഗ്രഹം ജനിക്കുകയില്ല. ജനിച്ചാൽ തന്നെ അതിനെ അമർത്തി ത്യാജ്യകോടിയിലൊരിഞ്ഞു് പൂർവ്വകാലസ്മരണകളുടെ പട്ടിക നീട്ടുകയെയാളു. ഈ വിധത്തിലുള്ള ആത്മനിയന്ത്രണം കുടുംബനിർമ്മാണ ഭാരം ലഘൂകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേക ശക്തിയാകുന്നു. ഭായ്മയുടെ ആത്മനിയന്ത്രണം ഭർത്താവിലും

ഭക്താവിന്റേതു ഭായ്യയിലും ശാന്തിയും സന്തോഷവും സമൃദ്ധിയും ജനിച്ചിട്ടുള്ള അനുഭവങ്ങൾ വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവിതത്തിൽപോലും ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

വിശ്വവിഖ്യാതനായ ഫ്രഡറിക്കു ഓസ്റ്റനാമിന്റെ ചരമദിനാഘോഷങ്ങൾ ഈ സെപ്റ്റംബറിൽ നാം നടത്തുകയുണ്ടായല്ലോ. അവയുടെ പ്രതിലാപനി ഇപ്പോഴും ശമിച്ചിട്ടില്ല. ധർമ്മലഭനം ലോകോപകാരിയും പണ്ഡിതനും പ്രഭാഷകനും ഗൃഹസ്ഥനും കത്തോലിക്കാവിശ്വാസ സംരക്ഷകനും എന്ന നിലയിൽ അനശ്വരകീർത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഫ്രഡറിക്കു ഓസ്റ്റനാമിനെ വിശുദ്ധന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ ചേർക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമവും നടക്കുന്നുണ്ട്. ഈ മഹത്താവാകട്ടെ തന്റെ സൽകർമ്മങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗം സ്വപത്തിമൂലം നടന്നതാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം ആ സാധുപിയെ സ്വന്തം കാവൽ മാലാഖയെന്നായിരുന്നു പ്രായേണ നാമകരണം ചെയ്തിരുന്നതു്. ഫ്രഡറിക്കിനു ഭായ്യയിൽനിന്നും, അവർക്കു അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും ആത്മനിയന്ത്രണത്തിനുള്ള അവസരങ്ങൾ അനുഭവിക്കാനുണ്ടായിരുന്നുവോ. ഈ പരസ്പരാപേക്ഷ ഒരു മാതൃകാകുടുംബം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനു പുറമേ സന്തോഷപ്രദങ്ങളായ ധാരാളം ജേലികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനും അവരെ ശക്തരാക്കി.

ഈ ദമ്പതികളുടെ പരസ്പര വിശ്വാസവും പരസ്പരാശ്രയ ബുദ്ധിയും ഫ്രഡറിക്കിന്റെ മരണംവരെ നിലനിന്നു. 1853 സെപ്റ്റംബറിലാണല്ലോ ഫ്രഡറിക്കു ഐഹികവാസം വെടിഞ്ഞതു്. ഫ്രഡറിക്കിന്റെ ആരോഗ്യപ്രാപ്തിക്കായി ഫ്രാൻസിൽനിന്നു മാറി ജീനോവാ ഉൾക്കടലി

നു് സമീപം ആൻറിഗ്നാനൊ (Antignano) എന്ന സ്ഥലത്തു അദ്ദേഹം സകടംബം താമസിക്കുകയായിരുന്നു. ആ ഗസ്റ്റ് മാസമായിട്ടും രോഗത്തിനു ശമനം ഉണ്ടായില്ല. മാത്രമല്ല ആരോഗ്യം പ്രതിദിനം ക്ഷയിച്ചുപോന്നു. സൈപ്രംബർ എട്ടാം തീയതിയിലെ ദൈവജനനിയുടെ തിരുനാൾ ആസന്നമായി. ഏതായാലും അന്നു കർബാന മുടക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കു വിസമ്മതിച്ചു. എന്തു വന്നാലും അന്നു പള്ളിയിൽ പോകണമെന്നും കർബാന കാണണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു. അടുത്തുള്ള ലെഗ്രാൻ പട്ടണത്തിൽനിന്നു സവാരിക്കായി ഒരു കുതിരവണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാജ്യം വരുത്തി. കാൽനടയായി തന്നെ പള്ളിയിൽ പോകണമെന്നു ശ്രദ്ധിക്കു നിർബന്ധിച്ചു, “ഇതു് ഒരുപക്ഷെ എന്റെ അവസാനത്തെ പാദസഞ്ചാരമായിരിക്കാം. അതു എന്റെ ദൈവത്തെയും അവിടത്തെ അനുഗ്രഹീതയായ മാതാവിനെയും സന്ദർശിക്കുവാൻ തന്നെയാകട്ടെ” എന്നു് അദ്ദേഹം ന്യായവാദം ചെയ്തു. ഭാജ്യയുടെ കൈയ്ക്കുതണ്ടിൽ താങ്ങി അദ്ദേഹം മന്ദംമന്ദം ദേവാലയത്തിലേക്കു നടന്നു. മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ കാണപ്പെട്ട ആളുകൾക്കു് ഈ മഹദ്വൃതിമാരാരായിരുന്നുവെന്നറിയാമായിരുന്നു. ശ്രദ്ധിക്കിന്റെ വാടി വിളിയ മുഖവും ഇടറിയ സ്വരവും സാവധാനത്തിലുള്ള കാൽപെരുമാറ്റവും കാണികളുടെ ഭക്ത്യാദരങ്ങളെ വലിച്ചിട്ടു. നഗ്നശിരസ്സരായി പലരും അദ്ദേഹത്തെ പ്രണാമപൂർവ്വം അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. ചിലർ കയ്യ് വൊക്കിയും അദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചു. ശ്രദ്ധിക്കു് വികാരതരളിതനായി അശ്രുധാര പൊഴിച്ചു.

കർബാനക്കു മുമ്പു് ദിവ്യകാരണ്യം സ്വീകരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കത്തക്കവണ്ണം ശ്രദ്ധിക്കു് ക്ഷീണിതനായിരുന്നു. ആൻറിഗ്നാനായിലെ വയോധികനായ വികാരിയച്ചൻ

രോഗബാധിതനായി കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഒസ്സാനാമിന്റെ ആഗ്രഹം അറിഞ്ഞയുടൻ “ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വിശുദ്ധ കർബാന കൊടുക്കാം” എന്ന് പറഞ്ഞ് അച്ചൻ തയ്യാറായി. പരിചാരകൻ അദ്ദേഹത്തെ കിടക്കയിൽ നിന്ന് എഴുന്നേല്പിച്ചു പള്ളിയകത്താക്കി. അദ്ദേഹം ഒരു വൈദിക ശുശ്രൂഷിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി സക്രൂരി തുറന്നു ദിവ്യരക്ഷകന്റെ തിരുശ്ശരീരം എഴുന്നള്ളിച്ചു അഴികാലികൾ എത്തി. ഹ്രദ്ധികാകളെ സ്വന്തം “കാവൽ മാലാഖ”യുടെ കയ്യിൽ താങ്ങി അവിടെചെന്നു മുട്ടുകുത്തി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അച്ചൻ ഇരുവടും ദിവ്യകാരണ്യം നല്കി. ആ ദിവ്യപടങ്ങളു അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവ സാനത്തേതായിരുന്നു. ഒസ്സാനാമിനു അന്നത്തെതിൽ പിന്നെ വിശുദ്ധ കർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ സംഗത്യായുമില്ല.

ഭായ്യാഭിഷേകന്മാർ അന്യോന്യം കുറങ്ങിയെഴുന്നേൽക്കുകയും ക്ഷമിച്ചും സഹിച്ചും തങ്ങളുടെ കടമകളെ സന്നിപ്തരും നിർവ്വഹിച്ചും മാതൃകാപരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതു അവർക്കും അവരുടെ സന്തതികൾക്കും മാത്രമല്ല അന്യന്മാർക്കും ലോകത്തിനു ചൊത്തത്തിലും ഉപകാരപ്രദമാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. മാതാപിതാക്കളെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ അവരുടെ സന്തതികൾക്കുള്ള ജന്മസിലമായ വാസന സുവിദിതമാണല്ലോ. ഹ്രദ്ധികാ ഒസ്സാനാമിന്റെ ദീനാനുകമ്പയും പരോപകാര തല്പരതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛനമ്മമാരിൽനിന്നു ദായഭാഗമായി ലഭിച്ചതാണെന്നുകൂടി വിശ്വസിച്ചാൽ കാരണമുണ്ട്. ഹ്രദ്ധികാമിന്റെ പിതാവു് ഒരു ഭിഷഗ്വരൻ എങ്കിലും ഹൃദ്രോഗിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ദരിദ്രരായ രോഗികളെ ചെന്നാശ്വസിപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഹ്രദ്ധികാമിന്റെ മാതാപിതാ

ഈ ഗുണവിശേഷം ഉണ്ടായിരുന്നു. സാധുക്കൾക്ക് പാർപ്പിടമായി നഗരത്തിൽ വളരെ നില ഉയരമുള്ള വലിയ കെട്ടിടങ്ങൾ നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു. ഏദ്രോഗി നാലുനിലയിലധികം പൊക്കമുള്ള മാളികകളിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ലെന്ന് ഭായ്യയോടു അവരുടെ നിർബന്ധത്തിൽ വാശാനം ചെയ്തിരുന്നു. എങ്കിലും വളരെ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ഇരുവരും തമ്മിൽ ദരിദ്രർ താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ ഏഴാം നിലയിൽ ചെച്ച യാദൃശ്ചികമായി കണ്ടുമുട്ടുവാൻ കഴിഞ്ഞു. മാക്സിന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ നിസ്വരളായും ദരിദ്രരുടെയും ഉന്നമനാർത്ഥം വളരെയധികം പ്രവർത്തിച്ച ഫ്രഡ്രിക്ക് ഒസ്സാനാമിന്റെ ഔദാർദ്യ വിശേഷത്തിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല ദാമ്പത്യജീവിതചയ്യയിൽ നിന്നും ഇദാനീന്തന്മാർക്കു ധാരാളം പഠിക്കുവാനുണ്ട്.

പാതിരിയും സാമൂതിരിയും

ഭാരതത്തിൽ അപ്പോസ്തലകാലം മുതൽക്ക് ക്രിസ്തീയ സമുദായം നിലനിന്നുപോന്നതിനാൽ ഒരു കാലത്തു കേരള ചക്രവർത്തിയെന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ ആസ്ഥാനമായ കോഴിക്കോടും ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒരു പ്രബലസമുദായമായി കഴിഞ്ഞതിൽ വിസ്മയത്തിനു വകയില്ല. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി കോഴിക്കോട് സന്ദർശിച്ച ഹിരോനിമൊ ദിസാന്തൊസ്സെഫാനൊ എന്ന ദേഹം പ്രസ്തുത പട്ടണത്തെപ്പറ്റി “ഈ പട്ടണത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അധിവസിക്കുന്ന അനേകസഹസ്രം ഭവനങ്ങൾ ഉണ്ട്” എന്ന് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അനേക സഹസ്രം ക്രിസ്ത്യാനി

കൾ അധിവസിക്കുന്ന ഭവനങ്ങളെന്ന് മാത്രമെ എഴുത്തുകാരൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുള്ളുവോ എന്നു നമുക്ക് നിശ്ചയമില്ല. ഏതായാലും വെനീസ് നഗരത്തിൽവെച്ച് 1502-ാം സംവത്സരത്തിൽ സാമൂതിരിയുടെ കൊട്ടാരം സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങൾ നൽകിയ ഇന്ത്യക്കാരനായ ജോസഫ് എന്ന സഞ്ചാരി പ്രസ്തുത കൊട്ടാരത്തിൽ നാലു വിശാലശാലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവയിൽ ഒന്നു ഹിന്ദുക്കൾക്കും, ഒന്നു മുസ്ലീമിങ്ങൾക്കും, ഒന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും, ഒന്നു യഹൂദർക്കും വേണ്ടിയായിരുന്നുവെന്നും ഒരു സമുദായക്കാർക്കുള്ള ശാല ഉപയോഗിക്കാൻ ഇതര സമുദായക്കാർക്കു അനുവാദമില്ലായിരുന്നു എന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാസ്തോഡിഗാമാ ഇദംപ്രഥമമായി കോഴിക്കോട്ടിറങ്ങിയപ്പോൾ അവിടെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഒരു പള്ളി സന്ദർശിച്ചുവെന്നും പരിശുദ്ധ ദൈവമാതാവിന്റെ പ്രതിമയെ നമസ്കരിച്ചു വണങ്ങിയെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ദേവാലയഭിത്തികളിൽ കണ്ട ചിത്രങ്ങളുടെ ഭാവവും പ്രകൃതിയും, ദേവാലയത്തിന്റെ നിർമ്മാണരീതിയും ചരിത്രകാരന്മാർ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുപിൻകാലത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾക്കനുരൂപമായ ഒരു സങ്കല്പമല്ലാ നൽകുന്നതെന്നു ചിന്തിച്ചിട്ടു ഗാമാ കണ്ടതു് ഒരു ക്രൈസ്തവ ദേവാലയമല്ലാ ഹിന്ദുക്ഷേത്രമായിരുന്നുവെന്നു അനുമാനം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ. “പരിശുദ്ധമറിയം” പരിശുദ്ധമറിയം എന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും വിജ്ഞാപനം ചെയ്തുകേട്ടതിനെ തുടർന്ന് പ്രതിമയുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി നമസ്കരിച്ചു ഗാമാ കാന്ത്യായിനിയുടെയൊ മറ്റൊരു പ്രതിമ കന്യകമറിയത്തിന്റെതായി തെറ്റിദ്ധരിച്ചുവെന്നു വിശ്വസിക്കുക പ്രയാസമാണു്. ഉന്നതങ്ങളായ കൊടീമരങ്ങളും കരിങ്കൽ ഭിത്തികളും കലാവൈഭവം നിറഞ്ഞ പ്രതിമകളും

ക്രൈസ്തവദേവാലയങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ച ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലും നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ആകയാൽ പ്രതിമ പരിശുദ്ധ മറിയത്തുടേതെന്നു ഗാമായ്ക്കു് തോന്നിയതും “അദ്ദേഹം മുട്ടുകത്തി, അദ്ദേഹത്തോടു കൂടി നമ്മുടെ ആളുകളും; അങ്ങനെ അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചു”യെന്നു വെറും വ്യാമോഹത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കുവാൻ ഇടയില്ല. മാത്രമല്ല, ഗാമായുടെ സഹയാത്രികന്മാരിൽ പെഡ് റൊദി കോവിലാർ എന്ന വൈദികനും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു നാം സ്മരിക്കണം. കോഴിക്കോട്ടുകണ്ട പുവ്വീക ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പറ്റി വളരെ യധികം പോർട്ടുഗീസ് ചരിത്രകാരന്മാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് വാസ്തവമാണു്. മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായ വിധം പറ്റുകി-കൽദായബന്ധം കോഴിക്കോട്ടു പ്രബലപ്പെട്ടില്ലെന്നു മാത്രം നാം ഇതിൽനിന്നു് മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി. ഈശോസഭക്കാരുടെ വരവിനു മുമ്പായി “ഗോവാ കൊച്ചി, അങ്കമാലി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ” കൽദായക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കാർഡിനൽ സ്ത്രോസാ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഗോവായെക്കാൾ പുരാതനതപചൂ വാണിജ്യപ്രശസ്തിയും കൂടുതൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കോഴിക്കോട്ടിൽ കൽദായക്കാർ ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നല്ല ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണു് നാം ധരിക്കേണ്ടതു്. കോഴിക്കോട്ടിൽനിന്നു ദൂരസ്ഥിതമല്ലാത്ത ദില്ലിമലയിൽ പുരാതന ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കറാലാൻ രൂപദം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും നാം ഇവിടെ സ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

യൂദന്മാരുടെ പ്രേരണയാലാണു് വാസ്തോഡിഗാമായും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ ദുഃസ്ഥമായ മൈത്രീബന്ധം സ്ഥാപിക്കാനിടയാകാതിരുന്നതു്. സ്വദേശ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സേവനവും വിധേയതപചൂകൊണ്ടു് തൃപ്തനായിരുന്ന സാമൂതിരി പോർട്ടുഗീസ് ക്രിസ്ത്യാനികളെ അത്ര കാല്പമായി

ഗണിക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ചുവെന്നും വരാം. “ഈജനങ്ങളിൽ ചിലർ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളാണ്.” എന്നു ഗാമ യൂദന്മാരിൽ നിന്നു കേൾക്കുന്നതുവെന്നു ദിഞ്ചാരോസ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പെട്രോകോവില്ലാം എന്ന പാദ്രിയെപ്പറ്റി മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം ടിനിറോറിയൻ സന്യാസസഭയിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വാസ്തോഡി ഗാമയുടെ വൈദികോപദേശാലും കമ്പസാരകാരനുമായിരുന്നു. പോർട്ടുഗീസ് നാവികന്മാരുടെ മതഭക്തിക്കു ഒരു തെളിവായി അവർ തങ്ങളുടെ സഞ്ചാരങ്ങളിൽ വൈദികസഹായം അഭിലഷിച്ചിരുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഗാമയും കൂട്ടരും സഞ്ചാരം ചെയ്തിരുന്ന കപ്പലുകൾക്കു വിശുദ്ധ റഫായെൽ, വിശുദ്ധ ഗബ്രിയെൽ, വിശുദ്ധ മിഖായെൽ എന്നിങ്ങനെ നാമകരണം ചെയ്തുവെന്നുള്ളതും സ്മർത്തവ്യമാണ്. ഗാമയോടു കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു വൈദികന്മാരിൽ റൊഡ്രിഗൊ അന്നെസ് മൊസാംബികിൽവെച്ചു ചരമമടഞ്ഞതിനാലാണ് കോവില്ലാം ഏകാകിയായി സാമൂതിരിയുടെ തലസ്ഥാനത്തിൽ മതപ്രസംഗം ചെയ്യേണ്ടിവന്നതു്. ഗാമ സാമൂതിരിയാൽ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന്റെ സമ്മാനങ്ങൾ സാമൂതിരിയെ അത്യധികം സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ കോവില്ലാം പാദ്രിയു് കോഴിക്കോട്ടിലും പരിസരങ്ങളിലും നിർബന്ധം മതപ്രസംഗം ചെയ്യാൻ കുറെക്കാലത്തേക്കു് സാധിച്ചു. അദ്ദേഹം ഹിന്ദുക്കളോടും യൂദന്മാരോടും സുവിശേഷം അറിയിച്ചു. ബ്ലെയിനിലെ കാസ്മിയറിലിന്നിന്നവന്ന മുഹമ്മദീയർ കോഴിക്കോട്ടു താമസമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഭാഷാപരമായ വൈ

അമ്മുങ്ങൾ ഒട്ടുവളരെ ഒഴിയുവാൻ പാതിരികൾ സാധിച്ചു. പോർട്ടുഗീസുകാരും നഗരവാസികളും സ്നേഹപൂർവ്വമായ സമ്പർക്കത്തിൽ കഴിഞ്ഞു എന്നാണ് സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ഈ സ്നേഹപൂർവ്വമായ സമ്പർക്കത്തിൽ കോവിലാം പാദ്രി മറ്റൊരാളാവതെയും പിമ്പിലാക്കി. അദ്ദേഹം പല അവസരങ്ങളിലും സാമൂതിരിയുടെ മുമ്പിൽ സന്നിഹിതനാകുകയും പാതിരിയുടെ മതനിയ്ക്കലും സേവനസന്നദ്ധതയും സാമൂതിരി പ്രസംസിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പാതിരിയുടെ രാജാവുമായുണ്ടായ വേഴ്ച യുദ്ധങ്ങൾ ഒട്ടുംതന്നെ രസിച്ചില്ല. പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് ഗാമാവഴി സാമൂതിരി അയച്ച സന്ദേശം പോർട്ടുഗീസുകാർക്ക് ഉദാരമായ ആനുകൂല്യങ്ങൾ വാണിജ്യപരമായി വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു. ഈ പുതുവർത്തകസമുദായം തങ്ങളുടെ വാണിജ്യ പ്രതാപത്തിനു ഹാനി വരുത്തുമെന്നു യുദ്ധങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടു. ആ അനന്തരം ഒഴിയുവാൻ പാതിരിയെ സാമൂതിരിയിൽനിന്ന് അകറ്റേണമെന്നു അവർ ഉറച്ചു. പല കൌശലങ്ങളും ഈ ലക്ഷ്യത്തിനായി പ്രയോഗിച്ചു. ഫലിച്ചില്ല; പ്രത്യേക പാദ്രിയുടെ സ്വാധീനശക്തി പ്രതിദിനം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധങ്ങൾ ഭഗോത്സാഹരായില്ല. അവർ കൊവിലാമിനെ വധിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ക്രൂരന്മാർ എയ്ത അമ്പേറു, അദ്ദേഹം മൃതിയടഞ്ഞു; അഥവാ രക്തസാക്ഷി മകടം സ്വീകരിച്ചു. ജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹം അവസാനമായി നൽകിയ സന്ദേശം, അനന്തിവിദ്വരമായ ഭാവിയിൽ ഈശോസഭാ വൈദികർ ഇന്ത്യയിൽ ആഗതരാകുമെന്നും അവരുടെ പ്രയത്നഫലമായി അനേകസഹസ്രം ഭാരതീയർ കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുമെന്നും ആയിരുന്നുവത്രെ.

സന്ദേശം, 15-11-1951.

“നരകസംഹാരി.”

ഈ തലകെട്ടു ആസ്കിക്യത്തെ കുറിക്കുന്നതല്ല. ആശയത്തെയും ആഗ്രഹത്തെയും കുറിക്കുന്നതത്രെ. ‘രോമസംഹാരി’ യെപ്പറ്റി പത്രങ്ങളിൽ പരസ്യം കണ്ടിട്ടുള്ളവർ ധാരാളമാണല്ലോ. അവരിൽ ആരെങ്കിലും ‘നരകസംഹാരി’ വി. പി. വരത്താമെന്നു കരുതി അഞ്ചലിലൊ തപാലിലൊ എഴുത്തയക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു വ്യക്തമായിരിക്കും. ‘നരകസംഹാരി’ കായി പലരും ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ധനവ്യയംകൊണ്ടോ ബുദ്ധിപ്രയോഗംകൊണ്ടോ കൈവരാവുന്ന ഒരു ‘നരകസംഹാരി’ ഇടപെടുന്നതും കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അടുത്ത കാലത്തു കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കാൻ തരവുമില്ല. എങ്കിലും എത്രയോ പേരാണ് അതിനെ കാംക്ഷിക്കുന്നത്! തേടിയിട്ടു കാണാത്ത വസ്തു ഇല്ലെന്നു വയ്ക്കുന്നതു നന്നെന്നു ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. ഇതനുസരിച്ചു ‘നരകം’ എന്നൊന്നില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ ലോകത്തിൽ ദിവസംപ്രതി എന്നപോൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ആത്മാവിനു ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ ലഭിക്കുന്ന അധിവാസസ്ഥാനമാണല്ലോ നരകം. ആത്മാവ് ഇല്ലെന്നു വാദിച്ചുകൊണ്ട് ‘നരക’ത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഒരു കൂട്ടർ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. തത്വമില്ലെങ്കിലും ഈ അനുമാനത്തിൽ യുക്തിയുണ്ടെന്നാണ് ഇവരുടെ ഭാവം. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുമുൻപു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു പ്രതിദിനപത്രം ‘നരകം’ സംബന്ധിച്ചു അതിന്റെ വായനക്കാർക്കുള്ള അഭിപ്രായം അറിവാൻ ഉത്സാഹിച്ചതായി ഓർക്കുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങൾ ആദരിക്കുന്നുവെന്നു അഭിമാനിക്കുന്നവരാണല്ലോ ആംഗ്ലേയജനസാമാന്യം. ഈ വസ്തുത ആലോചിക്കുമ്പോൾ ‘നരകം’ ഉണ്ടെന്നുള്ള അഭിപ്രായകാരല്ലാതെ മറിച്ചു നിന്ന

ജ്ഞാനവർ ഇംഗ്ലണ്ടിലുണ്ടാകാനിടയില്ലെന്നു വായനക്കാർ
 ധരിച്ചേക്കാം. എങ്കിലും, പ്രസ്തുത പ്രതിഭിനപത്രത്തിൽ ന
 രകം ഉണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നുമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ പുരസ്സ്
 രിച്ച ധാരാളം ലേഖനങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുണ്ടായി.
 ആംഗ്ലിക്കൻ മുതലായ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റസഭകളിൽ ഉൾപ്പെട്ട
 ഏതാനും പുരോഹിതവർണ്ണന്മാരും ഈ നരകാരികളിൽ
 ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ചില വായനക്കാർ
 പുരികംചുളിച്ചേക്കാം. എന്തിനങ്ങിനെ വിരസം പ്രദർശി
 ങ്കിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഭാവനാശക്തിയെ വികസിപ്പിക്കു
 ക. നാം ഈ ലോകത്തു പൊളിയും ചതിയും ദ്രോഹവും വ
 ണ്ഠനയും ദുർവൃത്തിയും ദുഷ്ടോഹവും ആയി കഴിച്ചതിനു
 ശേഷം പാരത്രിക ജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ന
 മുടെ അധർമ്മങ്ങൾക്കു ഒരു ശിക്ഷയും ഉണ്ടാകാതെ 'മോക്ഷ
 പ്രാപ്തി' നമുക്കു സംഭവിക്കുമെങ്കിൽ അതു എത്രയൊരു
 ശ്വാസപ്രദമായ ഒരവസ്ഥ! അയൽവാസിയെ എന്തിനു
 സ്നേഹിക്കുന്നു? ഇങ്ങോട്ടു ചെയ്ത ദ്രോഹത്തിനു എന്തുകൊ
 ണ്ടു് ഇരട്ടിയും മൂവിരട്ടിയും ദ്രോഹം തിരിച്ചുകൊടുത്തു
 കൂടാ? നമ്മുടെ മാംസേഹകളെ എന്തിനു അമർത്തുന്നു?
 ഈശ്വരാരാധനയിലും സഹോദരസേവനത്തിലും എന്തി
 നായി സമയം കഴിക്കുന്നു? ശാരീരികങ്ങളായ വികാരങ്ങ
 ലെയും വാസനകളെയും എന്തുകൊണ്ടു് നിരക്കശമായി അ
 നസരിച്ചുകൂടാ? പാരത്രികജീവിതത്തിൽ ഏകദേശമായ
 യ ദുഷ്ടതകൾക്കു ശിക്ഷയില്ലാതിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ടാ
 യിരുന്നുവെങ്കിൽ ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെന്നാകുമായിരു
 ന്നു! അപ്പോൾ കായ്മ്മില്ലാതെ—അഥവാ കാരണമില്ലാതെ
 യാണോ നരകമില്ലെന്നു ശീമകാരായ വിദ്വാന്മാർ അഭി
 പ്രായപ്പെടുന്നതു്?

നമ്മുടെ നാട്ടുകാരിലും ഈ ഭ്രമം സംക്രമിച്ചു വശായി

ടുണ്ട്. സാധു സുന്ദരസിംഹമായുള്ള ഒരു അഭിമുഖ സംഭാഷണം ജൂൺ 22-ാം-നു-ലെ മലയാള മനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്നു. അതിലെ ഒരു ചോദ്യവും അതിനുള്ള ഉത്തരവും താഴെ കാണുന്നപ്രകാരമത്രെ.

ചോ. നിത്യമായ ശിക്ഷയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവോ?

ഉ. ശിക്ഷയുണ്ട്. എന്നാൽ അത് നിത്യമായ ഒന്നല്ല. നമ്മുടെ ശിക്ഷയുടെ കാലം അവസാനിക്കും. അങ്ങനെ അവസാനിക്കുമ്പോൾ നമ്മെ ആത്മീയ ജീവിതത്തിനു അർഹമാരാക്കുന്ന ചില സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാം. നമ്മുടെ ആത്മാവിനു പരിപൂർണ്ണവികാസം ലഭിക്കുവാൻ അനേക യുഗങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നേക്കാം. ഈ ഉത്തരം സാധുസുന്ദരസിംഹിന്റേതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സാധു കത്തോലിക്ക വൈദികരുടെ ഒരു മിത്രമാണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ കൂട്ടരും അദ്ദേഹവുമായുള്ള എടപാടുകൾ ചുരുക്കമാണ്. ഒരേടപാടു എന്റെ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു് സാധു ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പായി പ്രയോഗിച്ച ചില കൗശലങ്ങൾ ഒരു കത്തോലിക്ക പട്ടകാരൻ പത്രരംഗത്തു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു്, സന്ദർഭവശാൽ സാധുവിന്റെ യശസ്സിനു ഉത്തരജ്ഞാപ്യയിൽ സാർമായ കളങ്കം സംഭവിപ്പിച്ചുവെന്നുള്ളതാണ്. ഈ ഓർമ്മ ഇല്ലായിരുന്നവെങ്കിൽ കത്തോലിക്ക പട്ടകാരുടെ ഉദരപുരണത്തിനായി അതിലാരെങ്കിലുമോ കത്തോലിക്ക സഭതന്നെയോ, കണ്ടുപിടിച്ചതെന്നു ചിലർ അസംബന്ധം പുലമ്പുന്ന ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തെ താങ്ങുന്നതിനായിട്ടാണ് സുന്ദരസിംഹിന്റെ ഉത്തരം ഉദ്യമിക്കുന്നതെന്നു നമുക്കു വിചാരിക്കാമായിരുന്നു, ഏതായാലും, “ശിക്ഷയുണ്ട്. എന്നാൽ നിത്യമായ ഒന്നല്ല” എന്നു സാധു സുന്ദരസിം

ഗ് പ്രസ്താവിച്ചതു നരകശിക്ഷയെപ്പറ്റി ആയിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. നരകശിക്ഷ നിത്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സുവിശേഷങ്ങളിൽ വല പ്രാവശ്യം സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വി. മക്കോസു 9 അ. 42, 43-ൽ പാപാനിമിത്തം നശ്കന്നവരെ, പ്രത്യേകിച്ചു കൊച്ചുകട്ടികൾക്കു പാപാനിമിത്തം, ഉതപ്പു നശ്കന്നവരെ, "അവരുടെപ്പുഴ ചാകുകയില്ല, തീ കെടുകയുമില്ല എന്ന അന്തമില്ലാത്ത അഗ്നി"കൊണ്ടു ക്രിസ്തുനാഥൻ ഭയപ്പെടുത്തുന്നു. കെടാത്ത തീ നിത്യമായിരിക്കണം. ചാകാത്ത പുഴവും നിത്യമായിരിക്കണം. ആകയാൽ പാപാനിമിത്തം നശ്കന്നവർക്കു അല്ലെങ്കിൽ 'ഉതപ്പിക്കുന്ന'വർക്കുള്ള ശിക്ഷ നിത്യമത്രെ സംശയമില്ല. അന്തമില്ലാത്ത അഗ്നി നിത്യമായി എരിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ കൃപാതിരേകത്തിനു യോജിച്ചതല്ല നരകശിക്ഷ അല്ലെങ്കിൽ നരകത്തിലെ നിത്യശിക്ഷയെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് ചിലർ നരകസംഹാരികളാകുന്നതു്. ദൈവം നരകശിക്ഷ നിശ്ചയിച്ചു കൊണ്ടു, സകലരേയും നരകത്തിലേക്കു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ പ്രവൃത്തി അവിടത്തെ കൃപാതിരേകത്തിനു വിരോധമാണെന്നു പറയാം. എന്നാൽ യാതൊരുവനും നരകശിക്ഷ അനുഭവിപ്പാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളെ അനാദരിച്ച പാപത്തിൽ നിലനിൽക്കുകയും പാപങ്ങളെപ്പറ്റി അന്തതവികാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരത്രെ ആ ശിക്ഷകർഹരാകുന്നതു്. പാപിയുടെ അനുതാപത്തെ ദൈവം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി സംശയത്തിനവകാശമില്ലല്ലോ. പാപിയുടെ പാപം എത്ര കഠിനമുള്ളതായിരുന്നാലും അനുതാപമാണു് പാപപൊരികാധാരമായി നിൽക്കുന്നതു്. അനുതാപമുണ്ടായി പാ

പിഴ മോചനം ലഭിക്കേണമെന്നുള്ളതാണ് ദൈവതിരുമനസ്സ്. ഇതിനെ ഉദാഹരിക്കുന്നതിലേക്കു പിശാചുക്കൾ അനുതപിച്ചിരുന്നവെങ്കിൽ ദൈവം നിത്യനരകത്തിലേക്കുള്ള അവരുടെ കുറവിധിയെ അസ്ഥിർപ്പെടുത്തുമായിരുന്നുവെന്നും, അവർ ഇപ്പോൾ അനുതപിക്കുമെങ്കിൽ ദൈവം അവരോടു ഇപ്പോൾതന്നെ ക്ഷമിക്കുമെന്നും പണ്ഡിതാശ്രേണസരനായ സുവാറെസ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഏറ്റവും സ്മരണാർഹമാണ്. ആകയാൽ ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു ദൈവഹൃദയം പാപികളുടെ നേക്കു നിർദ്ദയമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടല്ല പാപികൾ ദൈവകൃപയുടെ പേക്കു നിർദ്ദയന്മാരായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് നരകശിക്ഷ സംസ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നുവെന്നത്രെ. ആകയാൽ ധികാരിയായ പാപിയുടെ ഒരു സൃഷ്ടിയാണ് നരകം എന്നു പറയാം. നന്മയേപ്രതിയുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടു ആ സൃഷ്ടിയെ ദൈവം നരകശിക്ഷ അനുഭവിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുന്നുവെന്നെയൊള്ളു. ദൈവം സർവ്വനന്മസ്വരൂപിയാണെന്നുള്ളതും നിത്യമായ നരകശിക്ഷയെ സാർവ്വമാകുന്നു. ദൈവം നിത്യനന്മയും സത്യസ്വരൂപനും നീതിയുടെ നിദാനവും ആയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവവും പാപവുമായി ഐക്യമൊ സാമീപ്യമോ പാടില്ല. ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള വിരഹവും അകൽച്ചയും തന്നെ നരകം. അതു നിത്യമായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥതന്നെ നിത്യനരകത്താൽ സൂചിതമാകുന്നു. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ സർവ്വനന്മയും പരിപൂർണ്ണസൗഭാഗ്യവുമായ ദൈവത്തിൽനിന്നു നരകത്തിലേക്കു തന്നെത്തന്നെ തള്ളിയിടുകയാണ് സകല പാപികളും ചെയ്യുന്നത്. നിത്യനരകവും നിത്യമായ നരകശിക്ഷയുമാ ദൈവത്തിന്റെ കൃപയ്ക്കോ നന്മയ്ക്കോ സ്നേഹത്തിനോ യോജിക്കാത്തതല്ലെന്നു നാം കാണുന്നു.

നാസ്തികന്മാർ ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു പകരം നരകത്തെ റദ്ദാക്കുവാൻ വേണ്ടി ദൈവത്തെയും ആത്മാവിനെയും മരണാനന്തര ജീവിതത്തെയും എടുത്തുകളയുന്നു! ക്രിസ്ത്യാനികളെന്നഭിമാനിക്കുന്നവർ ക്രിസ്തുവിനെ അനുസരിക്കുന്നതിനു പകരം ഈ നാസ്തികന്മാരെ അനുകൂലിക്കുന്നതാണു വിസ്തയാവഹരം.

സമസ്താത്മാക്കളുടെ തിരുനാളിൽ ഭായ്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളും രാവിലെ പള്ളിയിൽപോയി, പിറകെ പോകാമെന്നു വിചാരിച്ചു എന്നിങ്ങനെ സാഹചര്യങ്ങളുടെ പ്രാതികൂല്യവും തൽമൂലം ഇഹലോകവും ഉണ്ടായി. മരണാനന്തരജീവിതമില്ലായിരുന്നവെങ്കിൽ ഇഹലോകത്തിനിടയാകുമായിന്നില്ലെന്നു കരുതി 'നരകസാഹാരി'യ്ക്കുപ്പറ്റി ഇത്രയും എഴുതിയെന്നുയൊള്ളൂ.

കോട്ടയംപത്രിക.

നാസികളോ 'നാശികളോ.

ശബ്ദസംഹൃതയും ഉച്ചാരണശുദ്ധിയും എല്ലായ്പ്പോഴും എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നെന്ന് വരുന്നതല്ല. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഇന്നാട്ടിലേ പല ആളുകളും ഹിറ്റ്ലറിന്റെയും തടനയായികളുടേയും നൂതന ഭീകരപ്രസ്ഥാനത്തെ, 'നാസി'സത്തെ 'നാശി'സമെന്നു അഭിസംബോധനം ചെയ്യുന്നതു ക്ഷന്തവ്യമായിരിക്കുമല്ലോ. മാത്രമല്ല, നിലവിലിരിക്കുന്ന സാമുദായികാദർശങ്ങളേയും, രാഷ്ട്രീയസംഘടനകളേയും, മതസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും തച്ചുടച്ചു, തൽസ്ഥാനത്തു നവീനമായ അധികാരവും പ്രാബല്യവും പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ വേണ്ടി, എന്തുംചെയ്യാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കുന്നവർ, ആരെയും വധിക്കുവാൻ ഉത്സുകരായിരിക്കുന്നവർ, ഏതു നിയമത്തെയും ലംഘിച്ചു നിർവൃതിനേടുന്നവർ 'നാശി'കൾ എന്ന പേരിനു അവകാശികളാണെന്നു നിരാക്ഷേപം പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതാണ്. നാശത്തിന്റെ ബീജങ്ങളെ സർവ്വത്ര വിതരണം ചെയ്യുകൊണ്ട് ഭൂലോകരംഗമാസകലം നാശോന്മുഖമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളവർക്ക് 'നാശി'കൾ എന്ന നാമം എത്രമാത്രം യോജിക്കുമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ അവസാനതീരുമാനം ചെയ്യേണ്ടവർ വൈയാകരണന്മാരാണെങ്കിലും ജർമ്മനിയിലെ നാസികൾ 'നാശി'കളായിട്ടു മാത്രം ലോകചരിത്രത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുമെന്നുള്ളതു നിർദ്ദിവാദമാണ്.

ആവൂ! എത്ര രാജ്യാന്തരങ്ങളാണു അവർ അതിലംഘിച്ചിട്ടുള്ളതു! എത്രയെത്ര രാജകീയ സിംഹാസനങ്ങളാണു അവർ അപഹരിച്ചിട്ടുള്ളതു! നാസിമുദ്രയ്ക്കു യുതനമസ്സാരം ചെയ്യാത്ത എത്ര ജനസമുദായങ്ങളെയാണു അവർ ദശാംശീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു! സ്വതന്ത്രമായ പോളണ്ടിവിടെ?

ആസ്രിയായെവിടെ? ചെങ്കൊല്ലോവാക്യായെവിടെ? ബൽ ജിയം എവിടെ? ഹോളണ്ട് എവിടെ? ലക്സംബർഗെ വിടെ? നോർവേ-സ്പീഡൻ എവിടെ? പുറരാജ്യങ്ങളുടെ കായ്മന്തിനു പറയുന്നു? ജമ്മനിയികതനെ ഐശ്വര്യസമൃദ്ധമായി പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന എത്രയത്ര സാമൂഹ്യ കന്മാപനങ്ങളും സന്യാസമന്ദിരങ്ങളുമാണ് ഇന്ന് നാമാവശേഷമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നത്? ഭാരതമാകാവുന്ന ഈ വിവരണം ദീർഘിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. നാസികളുടെ വൈശ്വദിക പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സ്മരണ ഉദ്ദീപിച്ചിരിക്കുന്നതിന് ഇത്രയും പ്രസ്താവിക്കാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു.

നാസിസത്തിന്റെ സാമൂഹ്യകമോ രാഷ്ട്രീയമോ ആയ നശീകരണവേലകളെ ഉഗ്രതയിലും ക്രൂരതയിലും അതിശയിക്കുന്നവയാണ് മതപരമായി ആ പ്രസ്ഥാനം ചെയ്യുന്ന സാഹസങ്ങൾ. ക്രിസ്തുമതത്തോടു് "തീരാത്ത സമരം നടത്തുവാൻ" തങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന് നാസികൾ തന്നെ പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. മതംതന്നെ ഹിറ്റ്ലറിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു വെറും "ചായപുച്ച"യിട്ടാണ് തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കെതിരായുള്ള നാസികളുടെ ആയോധനം ആരംഭിച്ചുകാലത്തു് പല ക്രൈസ്തവ നേതാക്കന്മാരും സ്വമതാവകാശങ്ങളെ പുലർത്തുന്നതിൽ വേണ്ടവിധം ശ്രദ്ധ പതിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ മൗനാലംബനം എല്ലാ സഭാവിഭാഗങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ അനുകൂലമായി തീരുകയും ചെയ്തു. നാസികളുടെ നശീകരണം സീമയറഹിതമായി വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യൻ നേതാക്കന്മാർ പ്രബുദ്ധരായി. നാസിസം മുമ്പോലെതന്നെ ആദരണീയമല്ലെന്നു വിശ്വസിച്ചു് അതിനെതിരായി പ്രചരണവേലകൾ പൂർണ്ണമായി ശ്രദ്ധയോടുകൂടി അവർ നടത്തുകയും ചെയ്തു. കത്തോലിക്കരും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു് വിഭാഗക്കാരും സ

യോജിച്ചുള്ള ഒരു എതിർപ്രസ്ഥാനമാണ് ഇപ്പോൾ ഹിറോലിയം കൂട്ടായം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ ജർമ്മനിയിൽതന്നെ തന്നിരിക്കെതിരായി ഒരു പ്രബല സംയുക്തകക്ഷി ആവിർഭവിക്കുന്നതിൽ ഹിറോലർ പരിതപ്തനായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. നാസികൾക്കെതിരായി ജർമ്മനിയിൽ ഒരു വിപ്ലവമുണ്ടായേക്കുമെന്നുതന്നെ 'ഫ്യൂറർ' ഭയപ്പെടുന്നു. വിപ്ലവത്തിന്റെ സംഭാവ്യതയെപ്പറ്റി ഹിറോലർ ഒരു പ്രസംഗമദ്ധ്യേ പ്രസ്താവിച്ചതിപ്രകാരമാണ്: "നമ്മുടെ നിരഭേദിക്കുവാൻ താൻ ശക്തനാണെന്നു ആരെങ്കിലും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ—ആ ആൾ എവിടെനിന്നു വരുന്നവനായാലും—ഞാൻ അവനെ എന്റെ പതിവനുസരിച്ച് സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും തക്ക മുഹൂർത്തത്തിൽ വെള്ളിടിപോലെ ഞാനവനെ വെട്ടുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ അവന്റെ അവസരം—മതത്തിന്റെ ചായച്ചുച്ചോടുകൂടിയതായിരുന്നാലും—നഷ്ടപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും."

ക്രിസ്തുമതത്തിനെതിരായി നാസികൾ പ്രയോഗിക്കാൻ കരുതിയിരുന്ന ഒരായുധം ഒരു പുതിയ ക്രൈസ്തവസഭാവിഭാഗത്തിന്റെ നിർമ്മാണമായിരുന്നു. അതു സാധ്യമല്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന സഭാവിഭാഗങ്ങളുടെ തരമാണുനതിനുദ്യമിച്ചു. മതഭക്തന്മാരായ പുരോഹിതന്മാരേയും ആത്മായകാരേയും തിരഞ്ഞെടുത്തു അവരെ പീഡിപ്പിക്കുകയും തടവിൽ പാർപ്പിക്കുകയും അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ കണ്ടുകെട്ടുകയും ഇതിന്റെ ആഭ്യന്തര പടിയായി നടത്തി. മറ്റു ചിലരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു യുദ്ധരംഗങ്ങളിലേക്കു അയക്കുകയും അവിടെ ഉദ്യവിന്റെ വക്ത്രത്തിലേക്കു അവർ തള്ളപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പള്ളിസ്വത്തുക്കൾ കവർന്നെടുക്കുകയും സന്യാസാശ്രമങ്ങളും മറ്റു വൈദികസ്ഥാപനങ്ങളും കണ്ടുകെട്ടി അവയുടെ മുതൽ നാസികൾക്കു

ധീനമാക്കുന്ന പദ്ധതി സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇതനുസരിച്ചു നിരാധാരരും നിസ്സഹായരുമായിത്തീർന്നു പട്ടകാരുകേയും സന്യാസികളുകേയും സംഖ്യ പരിഗണനാതീതമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

നാസിവർഗ്ഗത്തിൽ സമുപ്രധാന ക്രിസ്തു മതഭേദകിയായാണ് ആൽഫ്രെഡ് റോസൻബർഗ്. നാസികക്ഷിയുടെ മതപരവും വിജ്ഞാനസംബന്ധവും ആയ പരിശീലനത്തിനും ശിക്ഷണത്തിനും ഹിറ്റ്ലറിന്റെ പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ നിയന്ത്രണാധികാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഈ റോസൻബർഗിനാണ്. "ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മിത്ത്യാവാദം" എന്ന പേരിൽ റോസൻബർഗ് രചിച്ച പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് ആ ദേഹത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതി ക്രിസ്തു മതത്തെ എത്രമാത്രം അനുകൂലിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. ജർമ്മനിയിൽ മാത്രമല്ല വിവിധപ്പെട്ട പൗരസ്ത്യദേശങ്ങൾ മുഴുവനിലുമാണ് റോസൻബർഗിന്റെ നിയന്ത്രണാധികാരം പ്രയോഗിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളതു്. രഷ്യയിൽ നാസിതത്വപ്രചരണത്തിനായി റോസൻബർഗ് മൂന്നു സഹായികളെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ട്. മേയർ, ലോസ്, കോസ് എന്നീ മൂന്നുപേരും നിർമ്മതപ്രസ്ഥാനപ്രണയികളാണെന്നുള്ള വസ്തുതയും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ക്രൈസ്തവമായ സകലതിനോടും ആയോധനം നടത്തിയ ശത്രുവികളാകുവാനാണ് ഇവരും പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇവരും സ്മിത്തും റോസൻബർഗും കൂടിയായാണ് നാസിസത്തിലെ പഞ്ചമതദ്രോഹികൾ. ഇവരുടെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ക്രിസ്തു മതവിശ്വാ

സത്തിന്റെ കണികപോലും നാസിപ്രധാന രാജ്യങ്ങളിൽ അവശേഷിക്കരുതെന്നുദ്ദേശിച്ചുള്ളവ മാത്രമാണ്.

നാസികളുടെ ബലം പ്രയോഗിച്ച പല പൊതുയോഗങ്ങൾ നടത്തുകയും അവയിൽ ദൈവദൂഷകങ്ങളായ പ്രസംഗങ്ങൾ നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു കേട്ടാൽ ആരുടെ അന്തരംഗമാണുതകാത്തതു്. ഒരു പ്രസംഗകൻ "യഹോവായേ, അങ്ങേയ്ക്ക് വിനോദം കാലമായി" എന്നു പരസ്യമാപുലമ്പിപ്പോലും. ടിയർ എന്ന രൂപതയിലെ മെത്രാൻ മോൺസിത്തോർ ബോൺപാസ്റ്റർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭദ്രാസനദേവാലയത്തിൽ ചെയ്ത ഒരു പ്രഭാഷണമദ്ധ്യേ ഈ ദൈവദൂഷണസംരംഭത്തെ ശക്തിയുക്തം അപലപിച്ചതായി കാണുന്നു. സർവ്വചരാചരങ്ങളുടേയും സ്രഷ്ടാവായ സനാതന സർവ്വശക്തനെ ഈ വിധം പരസ്യമായി അധികേവിക്കുകയും ഉന്മാദാധീനരായി "ങ്ങൾ പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ മാത്രം അംഗീകരിക്കുന്നു. പതുപ്രമാണങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല" എന്നു ആക്രോശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ സാക്ഷാൽ "നാശി"കളാണെന്നു ആരുതന്നെ സമ്മതിക്കയില്ല. ഇവരുടെ നശീകരണോദ്യമങ്ങളിൽനിന്നു നമ്മുടെ ജന്മഭൂമി സുരക്ഷിതമാകാൻ കാരണ്യവാനായ സർവ്വശക്തൻ സഹായിക്കുമാറാകട്ടെ.

കുടുംബദീപം.

പീഡാനുഭവ പരിശേഷങ്ങൾ.

ക്രൈസ്തവലോകത്തിൽ പ്രധാനഭാഗം ക്രിസ്തുനാമന്റെ പീഡാനുഭവത്തെപ്പറ്റി ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരമാണല്ലോ ഇത്. ക്രിസ്തു ചരിത്രപുരുഷനല്ലാ എന്നു വാദിച്ചിട്ടുള്ള താക്കീകന്മാർപോലും ക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡാനുഭവം സംബന്ധിച്ച സ്ഥലം, സാധനം, മുതലായവ സന്ദർശിച്ച് അവമൂലം ക്രിസ്തുഭക്തന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു ക്രിസ്തുഭക്തന്മാരിൽ പീഡാനുഭവം സംബന്ധിച്ച ധ്യാനം സജീവവും ഫലപ്രദവുമാക്കുന്നതിനു പീഡാനുഭവ പരിശേഷങ്ങൾ അത്യന്തം ഉപകാരപ്രദങ്ങളാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ സമകാലീനന്മാരായിരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലല്ലോ എന്നു കരുതി പരിതപിക്കുന്നവരെ തന്റെ ജീവിതകാലത്തേക്കും ജീവിതരീതിയിലേക്കും അടുപ്പിക്കുന്നതിനു് ഈ പരിശേഷങ്ങൾ അത്യധികം സഹായിക്കുകയും ചെയ്യും.

കുരിശ്

കത്താവിന്റെ ക്രൂശ് മരണാനന്തരം പീഡോപകരണങ്ങളെല്ലാം റോമന്മാരുടെ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു കൊലകളുണ്ടാക്കിത്തീർത്തത് ഒരു കഴിയിൽ ഇടുമുടകയാണു് ചെയ്തത്. ക്രൂശ്, മുൾമുടി, കനം, ആണി മുതലായവയെല്ലാം ഈവിധം മണ്ണിനടിയിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശു തന്റെ ഇരുഭാഗത്തു തൂകപ്പെട്ട ഗെന്യാസിന്റെയും ഡിസ്കാസിന്റെയും കുരിശുകളും മണ്ണിൽനിന്നു കോൻസ്തന്തീനോസ് രാജാവിന്റെ മാതാവു് ഏലന്നാരാജ്ഞിയുടെ ഉത്സാഹഫലമായി കഴിച്ചെടുക്കപ്പെട്ടതും അതുതപ്രവർത്തനത്താൽ ക്രിസ്തുനാമന്റെ ക്രൂശ് മറ്റു രണ്ടിൽനിന്നു തിരിച്ചറിയുന്നതിനു സംഗതിയായതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ പരിശുദ്ധ കുരിശിന്റെ ശകലങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ക്രൈസ്തവലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

മുൾമുടി.

മുൾമുടിയും കുരിശിനോടു കൂടി കണ്ടെടുക്കുകയുണ്ടായി. 409-ൽ നോളായിലെ മെത്രാനായിരുന്ന വി. പൊളീനസ് ഈ മുൾമുടി ഏലന്നാ കണ്ടെടുത്ത സംഗതി പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. തുർസിലെ വി. ഗ്രീഗോറിയോസും ഇതിനെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മുൾമുടി റോമായിലേക്ക് ആദ്യം കൊണ്ടുപോയതായിട്ടല്ല വിചാരിക്കേണ്ടതു്. 800-ാം വത്സരത്തിൽ മുൾമുടിയിൽനിന്നു് ഏതാനും മുളകളും വേറെ ചില പീഡാനുഭവപരിശേഷങ്ങളും യദശലേമിലെ പാത്രിയർക്കീസ് കാൾമാൻ ചക്രവർത്തിക്കു് അയച്ചുകൊടുത്തതായി ചരിത്രമുണ്ട്. ഈ തിരുവസ്തുക്കൾ ചക്രവർത്തി ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല അവ നിക്ഷേപിക്കുന്നതിലേക്കു് പണിയിച്ച ഒരു സങ്കേതത്തിൽ. പാരീസിനടുത്തുള്ള സെൻറ് ദെനീസിലെ ആശ്രമദേവാലയത്തിൽ, സൂക്ഷിച്ചതായും കാണുന്നു, മുൾമുടിയുടെ ശേഷിച്ച ഭാഗം സാരസന്മാരുടെ ആകൃമങ്ങൾ ഭയന്നു പിൻക്കാലത്തു കൊൻസ്തന്തീനോപ്പോലീസിലേക്കു് ഏഷ്യയിൽനിന്നു മാറ്റുവാനിടയായി. കൊൻസ്തന്തീനോപ്പോലീസിലെ രാജാക്കന്മാരിൽ ഒരാൾ 100-മാണ്ടിടയ്ക്കു് ക്രൂശു് യുദ്ധത്തിൽ എർപ്പെട്ട ഒരു നാടുവാഴികെഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ മുൾമുടി ആ നഗരത്തിലുള്ളതായി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ അവിടെ ആ തിരുവസ്തു ഇരിക്കവെ രണ്ടാമത്തെ ബാൽഡ്വിൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തു വെനീസിലേക്കു് ഒരു മാറ്റമുണ്ടായി. ചക്രവർത്തിക്കു പണത്തിനവശ്യം നേരിട്ടപ്പോൾ മുൾമുടി വെനീസിലെ ചില വർത്തകപ്രമാണികളുടെ പക്കൽ ഈടുവെച്ചു് അനേകായിരം ഡക്കറു് നാണയം വാങ്ങിച്ചു. പണം തിരിച്ചുകൊടുത്തു, തിരുവസ്തു വീണ്ടെടുക്കുവാൻ പ്രയാസമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ബാൽഡ്വിൻ ഫ്രാൻസിലെ ക്ലയിസു് രാജാവിന്റെ സഹായം അപേക്ഷിച്ചു. രാജാവു് ഔദാര്യബുദ്ധിയോടുകൂടി കുടുംവീടുകളും മുൾമുടി തന്റെ കൈവശത്തിൽ ആക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു ഡോളിനികൻ സന്യാസിമാരെ അയച്ചു്

അവർ വഴിയാണു മുൾമുടി വെനീസിൽനിന്നു ഫ്രാൻസി
 ലേക്കു മാറിയതു്. സ്വീകരണാ വളരെ ആഘോഷപു
 ും നടന്നു. രാജാവും, സഹോദരനായ കുമാരനും, പ്രഭുക്ക
 ന്മാരും, ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രമാണികളും ഏതാനും ദൂരം ഭയഭക്തി
 സമേതം കാൽനടയായി സഞ്ചരിച്ചു തിരുവസ്തുവിനെ അ
 ഭിമുവീകരിച്ചു് അതിനെ തലസ്ഥാന നഗരത്തിലേക്കു് ആ
 നയിച്ചു എന്നാണു പാരമ്പര്യം. യാത്രയിൽ രാജാവും
 മറ്റും നഗ്നപാദന്മാരായിരുന്നുവെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

പാരീസിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന സീൻനദിയിലുള്ള ഒരു ചെ
 റുപീവിൽ തിരുവസ്തുവിനുവേണ്ടി ഒരു സങ്കേതസ്ഥാനം
 പണിയുകയും അതിൽ അതിനെ നിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ
 ു. അന്നു മുതൽ ഇന്നും തിരുക്കപ്പേളയെന്നാണു് അതിനു
 ജ്ജ നാമം. നൊത്തർദാം മെത്രാസനാലയത്തിൽനിന്നു
 വളരെ ദൂരെയല്ലാതെ കാണപ്പെടുന്ന ആ കപ്പേളയിന്നും ഭദ്ര
 മായിരിക്കുന്നു. ഫ്രാൻസിൽ ധാരാളം വൈദികാക്രമണ
 ങ്ങളും അത്യന്തര കലഹങ്ങളും ഘോരസമരങ്ങളും ഉണ്ടായി
 ട്ടുണ്ടെങ്കിലും പ്രസ്തുത കപ്പേള നിർമ്മാധമായി നിലനിന്നു
 വരുന്നു. മുൾമുടിയും അതിനുള്ളിൽ സൂരക്ഷിതമായിരി
 കുന്നു.

“തിരുക്കുന്തം.”

ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ചങ്കിൽ കുത്തിക്കയറിയ കുന്തത്തെ
 യാണല്ലോ നാം “തിരുക്കുന്തം” എന്നു നാമകരണം ചെയ്യു
 ന്നതു്. മുൾമുടിയാണിച്ഛാണു് ഇതും കണ്ടുകിട്ടിയതു്. ആ
 റാം നൂറ്റിണ്ടിലും ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിലും ഉണ്ടായിരുന്ന ഇതി
 ന്റെ പ്രശസ്തിയേപ്പറ്റി യഥാക്രമം ആ കാലങ്ങളിൽ ജീ
 വിച്ചിരുന്ന ഹ്രസ്വകാരനായ ടൂർസിയിലെ വി. ഗ്രീഗോറി
 യോസും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വന്ദ്യനായ ബീറ്റും പ്രസ്താവിക്കുന്നു
 ങ്ങു്. യേരൂശലത്തിൽനിന്നു സാരസന്മാരെ ഭയന്നു് ഈ
 തിരുവസ്തു മാറപ്പെട്ടതു് അന്ത്യോച്ഛായിലേക്കായിരുന്നു.
 അവിടെ നിന്നു 1098-ൽ ഇതു ക്രൂശയുദ്ധഭടന്മാരുടെ ശ്ര

ലയിൽപെട്ടു. അവർ അതിനെ യേശുലേഖലയിലേക്കു തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോകയും അനന്തരം അവിടെനിന്നു സാമ്രാജ്യനഗരമായ കൊൻസ്റ്റന്തീനോപ്പോലീസിലേക്കു മാറുകയും ചെയ്തു. ശുലാഗ്രം ഇവിടെനിന്നു ഫ്രാൻസിലെ വി. ട്രൂയീസ് രാജൻ. സ്വാധീനത്തിലാക്കി പാരീസിലേക്കു കൊണ്ടുവരികയും തിരുക്കപ്പേളയിലെ അമൂല്യസമ്പാദ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇന്നും അതവിടെത്തന്നെ ഉണ്ട്. തിരുക്കുന്തത്തിന്റെ ഏറിയ ഭാഗം കൊസ്റ്റന്തീനോപ്പോലീസിൽത്തന്നെ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവന്നു. 1453-ൽ ആ നഗരം തുർകികൾ പിടിച്ചടക്കിയ അവസരത്തിൽപോലും യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള അനാദരവിനും ഇടയായില്ല. അവിടെനിന്നു 1492-ൽ അതു തുർകിസുൽത്താൻ ബജാസ്സെത്തിനാൽ എട്ടാമത്തെ ഇന്നൊച്ചെൻസ് പാപ്പായ്ക്കു സമ്മാനിക്കപ്പെട്ടു. റോമയിൽ വി. പത്രോസിന്റെ ദേവാലയത്തിലെ തിരുവസ്തുക്കളുടെ ശേഖരത്തിൽ അതിപ്പോഴും ഉണ്ട്. പ്രതിവർഷം ട്രിബുനലിൽ വെച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള വൈകുന്നേരം ആ ദേവാലയത്തിൽ കൂട്ടുന്ന ഭക്തജനസംഘത്തിനു അതിനെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പതിവും ഉണ്ട്. ഈ പ്രദർശനം വിശുദ്ധവാദത്തിൽ റോമയിൽ നടക്കുന്ന മഹനീയ സംഭവങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. ഇതു പ്രമാണിച്ചു പരിശുദ്ധ പിതാവു സിസ്ടറിൻ കപ്പേളയിൽനിന്നു രാജകീയ സോപാനപഥത്തിലൂടെ അടുത്തുള്ള ബസീലിക്കയിലേക്കു പ്രഭുഭടന്മാരും സ്പിസ്സുഭടന്മാരും പരിസേവിതനായി, വൈദികസത്തന്മാരും ഉദ്യോഗസ്ഥവീരന്മാരും പരിവൃതനായി, കത്തിജ്വലിക്കുന്ന മെഴുകുതിരികളും പ്രത്യേകവസ്തുക്കളും ധരിച്ച അനുചരന്മാരോടുകൂടി നടത്തുന്ന ഘോഷയാത്ര ഏറ്റവും ഹൃദ്യമാകുന്നു.

വിശുദ്ധ ആണികൾ.

മറ്റു പരിശേഷങ്ങളോടുകൂടി കർത്താവിനെ കുരിശിൽ തറയ്ക്കാനുപയോഗിച്ചിരുന്ന ആണികളും വി. ഏലന്നാരാജ്ഞിക്കു ലഭിച്ചു. ഇക്കാലത്തു ക്രൂശ് രൂപങ്ങളിൽ മൂ

ന്നാണികളിന്മേൽ കർത്താവിനെ തൃക്കിയതായിട്ടോ തറച്ച
 തായിട്ടോ ആണു നാം കാണുന്നത്. എന്നാൽ പതിമൂന്നാം
 ശതകത്തിനു മുമ്പുള്ള രൂപങ്ങളിൽ നാലാണികൾ കാണാ
 ളുണ്ടായിരുന്നു. പാദങ്ങൾക്കു രണ്ടിനുംകൂടി ഇപ്പോൾ കാ
 ണുന്ന ഒരം ആണിപ്പു പകരം ഓരോ പാദത്തിനും ഓരോ
 ആണിവീതമായിരുന്നു അന്നു കാണിച്ചിരുന്നത്. ഏതാ
 യാലും ആണികളിൽ ഒന്നു അതലാഹർറീപ്പു മഹാസമുദ്ര
 ത്തിൽ എറിഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്. ഏലന്നായും അനുയായിക
 ലും ആപൽക്കരമായ ആ സമുദ്രത്തിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ച
 കൊണ്ടിരിക്കുകയാൽ ഭയാനകമായ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടായി
 പ്രാണാപായം ഉണ്ടാകുമെന്നനിലയായി. ഭയവിഹ്വലയാ
 യ രാജ്ഞി പ്രശാന്തതയുണ്ടാവാൻമിച്ചുകൊണ്ടു വിശുദ്ധ
 ആണികളിലൊന്നു സമുദ്രത്തിലേക്കെറിഞ്ഞു. പ്രഷ്ണമു
 യിരുന്ന സമുദ്രം പ്രശാന്തത പ്രാപിച്ചു ടൂർസിലെ വി.
 ഗ്രീഗോറി ഈ സ്മരണീയസംഭവത്തെപ്പറ്റി വിസ്മരി
 ച്ചെഴുതീട്ടുണ്ടു്. വേദാന്തരാനി ഏലന്നാരാനി സ്വപുത്രൻ
 വി. കൊൻസ്റ്റന്തീനോസിനും നൽകി. ആ ആണി വള
 രെ കനം കുറഞ്ഞവിധത്തിൽ ചക്രവർത്തി അടിച്ചുപരത്തി
 ചുരന്നുചിതമായ തന്റെ കനകമുകുടത്തിനുള്ളിൽ ഒരു
 അകയുറയെന്നോണം സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ മുകുടം
 അസാധാരണമായ ഉത്സവാവസരങ്ങളിൽ മാത്രമേ ചക്രവ
 ർത്തി ധരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുപോൽ. ഈ കിരീടം പ്രധാന
 മായ ഒരു വിശേഷ ദാനമായി റോമാസഭയ്ക്കു കൊൻസ്റ്റന്തീ
 നോപ്പോലീസിൽനിന്നു ലഭിച്ചു. റോമായിൽനിന്നു വി.
 ഗ്രീഗോറിയോസ് പാപ്പാ ഇതിനെ ലോംബോർദ്ദി രാജ്ഞി
 യായ തിയോദൊലിനായ്ക്കു സമ്മാനമായി അയച്ചുകൊടു
 ണ്തു. ഈ രാജ്ഞി 628-ൽ നിർമ്മാതയായശേഷം അതു
 മോൻഡായിലെ പള്ളിയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുവാനിടയായി.
 ഇന്നും അവിടെത്തന്നെയുണ്ടു്. സൈപ്രസിലെ മാസത്തിലെ
 ആദ്യത്തെയൊഴു വിശ്വാസികളുടെ വണക്കത്തിനായി പ്ര
 ദർശിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഈ "ഇരുമ്പു" ചരിത്രപ്രകീർത്തിതമാ
 ണു്. എത്രയധികം നാടുവാഴികളുടെ നെററിത്തടങ്ങൾ

കാണു് ഈ മകടം അലങ്കാരമായി തീർന്നിട്ടുള്ളതെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. വിശ്വജ്ഞതാവായ നെപ്പോളിയൻ ചക്രവർത്തിയും ഈ കിരീടത്തിനായി തല കുനിക്കുകയുണ്ടായി. വേദാന്തരാനി തന്റെ പുത്രൻ കുതിരസവാരി ചെയ്തപ്പോൾ ആപത്തുണ്ടാകാതിരിക്കാൻവേണ്ടി ഏലന്നാരാജ്ഞി രശ്മിക്കുള്ളിൽവെച്ചു പണിയിച്ചു. ഈ കുതിരരശ്മികുടിഞ്ഞാണു്, കൊൻസ്റ്റന്തീനോപ്പിന്റെ പിൻഗാമികൾ ഉപയോഗിക്കാതെ രാജ്യത്തിലെ ഖജനാവിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇങ്ങനെ ഇതു ഖജനാവിൽനിന്നു ക്ഷേപമായിരുന്നു. കൊൻസ്റ്റന്തീനോപ്പോലീസിൽവെച്ചു നടന്ന അഞ്ചാമത്തെ സാർവത്രിക സൂനഹദോസ് സംബന്ധിച്ചു് അവിടെയെത്തിയിരുന്ന വിജിലിയോസ് മാർപ്പാപ്പാ ചെയ്ത ഒരു സത്യത്തിൽ വിശുദ്ധരശ്മിയുടെ കായ്കൂടി പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ തിരുവസ്തു നാലാമത്തെ ക്രൂശ് യുദ്ധകാലത്തു മോഷ്ടിക്കുകയും പ്രാൻസിലെ കാർപ്പെത്രാസ് എന്ന സ്ഥലത്തെ മെത്രാസന ദേവാലയത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. അതു് ആ ദേവാലയത്തിൽ ചെന്നു സന്ദർശിക്കുന്നവർക്കു് അഞ്ചാമത്തെ നിക്കോളോസ് പാപ്പാ 1491-ൽ ദണ്ഡമോചനവരം നൽകുകയുണ്ടായി.

പീലാത്തോസിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽവെച്ചു ദിവ്യരക്ഷകൻ ആരോഹണാവരോഹണാർത്ഥം ഉപയോഗിച്ച കോണിപ്പുകൾ, വേദാന്തികാ തിരുമുഖം തുടച്ച ശീല, കർത്താവിനു ശുക്തം മുക്തികുടിപ്പാൻ കൊടുത്ത ശുന്യാവയവം, കുരിശിൻ മുകളിൽ ഒട്ടിച്ച നാമഫലകം, ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രേതവസ്ത്രം, തിരുവങ്കി മുതലായി വേറെയും ധാരാളം പീഡാനുഭവപരിശേഷങ്ങൾ, ക്രൈസ്തുവലോകത്തിന്റെ പലേ ഭാഗങ്ങളിൽ, സാക്ഷാൽ

ലോകരക്ഷ നൽകുന്ന അവസരത്തിൽ ലോകരക്ഷകന്റെ വാഹനമായിരുന്ന കാൽവറിയിൽ നാട്ടിയ കുരിശിന്റെ ശക്തിയെപ്പറ്റി ആരാധിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത ലൗകികനന്മയ്ക്കും ആത്മികാഭിവൃദ്ധിക്കും ഭക്തജനങ്ങളെ പാത്രീഭൂതരാക്കുമെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകിച്ചു പ്രസ്താവിക്കേണ്ട അവശ്യമില്ലല്ലോ.

മലയാള മനോരമ.

ദിവംഗതനോ! ആഹാ, അത്രയ്ക്കായോ?

സ്റ്റാലിൻ ദിവംഗതനായി എന്ന പ്രയോഗം
സാധൂകരിക്കാമോ?

മാർപാപ്പാതിരുമേനി സ്റ്റാലിന്റെ ആത്മാവിനുവേണ്ടി
നടത്തിയ പ്രാർത്ഥന അനുചിതമോ?

ഞാൻ ഏതൊ കാഴ്ചയും ആലോചിച്ചു, ചിന്തയിൽനിന്നും അർദ്ധനിദ്രയിലേക്കു കടന്നിരുന്നു. ചുടിന്റെ ആധിക്യവും പഴയ രീതിയിൽ കഴിഞ്ഞ പരിസരങ്ങളുടെ ആഘാതവും എന്നെ ആ അവസ്ഥയിലാക്കുവാൻ സഹായിച്ചു. അപ്പോഴാണ്, ആശ്ചര്യം കലൻ പ്രസ്തുത ചോദ്യം എന്നെ തട്ടിയുണർത്തിയത്. ചോദ്യം എന്റെ പിറകിൽ നിന്നാണ് വന്നത്. ചോദ്യകർത്താവ് അവിടെ അടുത്തു കാണപ്പെട്ട ചില വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളിൽനിന്നു കണ്ണോടിക്കുന്നതായി ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടു. അങ്ങനെ,

പ്രസ്തുത ചോദ്യം “സ്റ്റാലിൻ ദിവംഗതനായി” എന്നു ചില വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളിൽ കണ്ട പ്രസ്താവനമൂലം ഉളവാക്കിയതായിരുന്നു എന്നു എന്നിങ്ങനെ ഉറപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. സ്റ്റാലിൻ ദിവംഗതനാകുമെന്നു ആ ചോദ്യകർത്താവിനു ചിന്തിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. സ്റ്റാലിൻ സമാധാനത്തിന്റെ മനുഷ്യനായിരുന്നുവെന്നു ഭാരതത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ വന്ദ്യ നേതാവു പണ്ഡിറ്റ് നെഹ്രു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ അഭിപ്രായം ആദരണീയമായി നമ്മുടെ യുവസ്നേഹിതനു തോന്നിയില്ല. സ്റ്റാലിൻ സമാധാനത്തിന്റെ മനുഷ്യനോ! ആട്ടിൻകുട്ടിയെ പിടിച്ചു കൊണ്ടു വലിച്ചുകീറി അതിന്റെ രക്തമാംസങ്ങളിൽ ആനന്ദിക്കുന്ന ചെന്നായ് സമാധാനത്തിന്റെ ജന്തുവെന്നു സങ്കല്പിക്കപ്പെടാമോ? ആട്ടിൻകുട്ടി അതിന്റെ ജീവസന്ധാരണത്തിനായി നശിപ്പിക്കുമായിരുന്ന പൂല്ലുകൾ, പൂലുങ്ങൾ, ചെടികൾ, തളിരുകൾ ഇവ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചെന്നായ് സമാധാന ജന്തു ആയിരുന്നുവെന്നു പറയാം. ഇങ്ങനെ തനിക്കു തോന്നിയവിധം, തന്റെ ആഗ്രഹനിയമത്തിനായി എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഒരു സമാധാന മനുഷ്യനായിരുന്നു സ്റ്റാലിൻ എന്നു 1917-ലെ ഞൊൽഷവിക് വിപ്ലവം സംബന്ധിച്ചും, അതിനു ശേഷവും, ഉള്ള സ്റ്റാലിന്റെ ചെയ്തികളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്ന സാധാരണക്കാർ ധരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഒട്ടുവളരെ രക്തരേചന പരിഹാസികൾ (Blood Purges) കൂടുകൊലകൾക്കും ശേഷമാണു സ്റ്റാലിൻ അധികാരത്തിൽ എത്തിയതു്. സ്വാധീകാരം നിലനിറുത്തുവാൻ പല ജനസംഹാരങ്ങളും അദ്ദേഹം നിർവഹിച്ചു. കൂട്ടം മനുഷ്യന്മാരുടെയും വിജയത്തിനുവേണ്ടി അനേകകോടി ജനങ്ങളുടെ ജീവൻ ബലികഴിച്ചു. ജർമ്മൻ നാസികളുമായി സഖ്യത്തിലേർപ്പെട്ടു്, രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ഇള

കിവിട്ടു. യൂറോപ്പ് എന്നുവേണ്ട ലോകം മുഴുവനും കഴിഞ്ഞ ഏഴുസംവത്സരക്കാലമായി ദുരന്തദുരിതം അനുഭവിക്കുന്നതിനു ഹേതുവായ ആ “ശീതസമര”ത്തിന്റെ നേതൃത്വം വഹിച്ചു. യൂലോപകരണനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അതിഭീമമായ വ്യയഭാരം റഷ്യൻ ജനതതിക്കും, അതിനെ തുടന്ന് ലോകം മുഴുവനിലും ചുമത്തി. ഇങ്ങനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ സമാധാന മനുഷ്യൻ എന്നതിലധികം സമരമനുഷ്യൻ എന്ന വിശേഷണമാണ് സ്റ്റാലിൻ അനപതംമായി തീരുക.

സ്റ്റാലിൻ ഒരു പ്രധാന ഗുണമുണ്ടായിരുന്നതു് ആദർശനിഷ്ഠയായിരുന്നു. ലോകോപകാരപ്രദമെന്ന് തനിക്ക് തോന്നിയ ഒരു സാമ്പത്തിക പദ്ധതിയുടെ പുരോഗമനത്തിനായി ഈശ്വരനെയും സമസ്തലോകത്തെയും വെല്ലുവിളിക്കാൻ സ്റ്റാലിൻ സദാ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. ഈശ്വരനേ വെല്ലുവിളിക്കുക മാത്രമല്ല, ലൗകിക ജീവിത രംഗത്തുനിന്ന് ഈശ്വരനെ ബഹിഷ്കരിക്കുവാനുദ്യമിക്കുകയാണു് ആ നിഷ്ഠുര സാമ്രാട്ടു് ചെയ്തതു്. അദ്ദേഹം ഈശ്വരാന്വിതപം നിഷേധിക്കുന്ന ജനസമുദായത്തിന്റെ, മാനവവിഭാഗത്തിന്റെ, സാമ്രാട്ടും കൂടിയായിരുന്നു. ഇന്ന് ഭൂലോകവാസികൾ രണ്ടു പ്രധാന ചേരികളിലായി തിരിഞ്ഞിരിക്കുകയാണല്ലോ. ദൈവഭയത്തോടും ദൈവസ്നേഹത്തോടുംകൂടി ജീവിക്കുന്നവരും ദൈവദേഷികളും ദൈവദ്രോഹികളുമായി കഴിയുന്നവരും. ഈ രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടരുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് സ്റ്റാലിനോടൊപ്പം സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാൾ ആധുനിക ലോകത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ടായെന്നു സംശയമാണു്. മൂന്നാമതൊരു ചേരികൂടെ ലോകത്തിലുണ്ടു്. അതു ദൈവഹീനന്മാരുടെ ചേരിയാണു്. “മാതളനാരങ്ങ ഇല്ലെങ്കാൽ പൂവു്” എന്ന വൈ

ദ്യശാസനത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുമാറു് ദൈവഭേഷികളും ദൈവഹീനരും പലപ്പോഴും ഒരു വസ്തുതയിൽനിന്നു് മറ്റൊതിലേക്കു് മാറുകയും കൂട്ടിക്കൂലുകളും ഒരേഫലം തന്നെ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവഭേഷിയെ (Antigod) യും ദൈവഹീന (Godless) നെയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന മറ്റൊരു വളരെ ലോലമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഒരു ദൈവവിരോധികളെപ്പോലെ തന്നെ ദൈവഹീനരും സ്റ്റാലിനെ തങ്ങളുടെ അഭിവന്ദ്യ ഗോത്രപിതാവായി കരുതുന്നതു്. ഇതിൽ വിസ്മയത്തിനു വകയില്ല. കാരണം ഇരുകൂട്ടരും സ്റ്റാലിനോടൊപ്പം ആദ്ധ്യാത്മികങ്ങളും ദൈവവികങ്ങളുമായ സകല മൂല്യങ്ങളെയും നിരാകരിക്കുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മിക ദൈവിക മൂല്യങ്ങളെ ചവിട്ടിമെതിച്ചുകൊണ്ടു്, അവസ്ഥാവശ്യമായവയിൽനിന്നു ഭിന്നമായ, പലതുകൾമൂലം മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ സുസ്ഥിതി കൈവരുത്താമെന്നു ലെനിനും തുടർന്നു സ്റ്റാലിനും വിശ്വസിച്ചു. തദർത്ഥം അവർ അപരിമിതമായ ശക്തി അഭിവാഞ്ഛിച്ചു. ഈ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്ക് ചതിയും, വഞ്ചനയും, പരദ്രോഹവും ക്രൗഢ്യവും, കൂട്ടക്കൊലയും രക്തരോചനവും ആവശ്യമെന്നു അവർ കരുതി. ആദ്ധ്യാത്മിക ദൈവിക മൂല്യങ്ങളും ഈ കഠിനകൃത്യങ്ങളും വൻ പാതകങ്ങളും തമ്മിൽ പൊരുത്തമില്ലല്ലോ. അങ്ങനെ ലെനിൻ, സ്റ്റാലിൻ പ്രഭൃതികൾ ദൈവഭേഷി ദൈവഹീന വസ്തുക്കളുടെ നേതൃത്വപീഠത്തിൽ അവരോധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ഇക്കൂട്ടർ എപ്രകാരം ഈശ്വരസാമീപ്യവും ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യവുമുള്ള ദിവംഗതിക്കുമെന്നു സംശയം നമ്മുടെ യുവസ്നേഹിതനെന്നപോലെ പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകാവുന്നതു്. തന്നിടത്തുതൊരു പലരും സ്റ്റാലിന്റെ ആത്മശാന്നിഷ്ടവേണ്ടി

പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് തിരുമേനി പ്രാർത്ഥിച്ച എന്നുവെച്ചു
 ലം വിസ്തൃതരായത്. ഒരാൾ അന്യനെ ദ്രോഹിച്ചു
 വെന്തവന്നാലും ദ്രോഹമേറയാൾ ദ്രോഹകന്താവിനെ ദ്രോ
 ഹിക്കാതിരികുന്ന അനുഭവം ലോകത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്.
 ദ്രോഹമേറയാളുടെ കാരണയാതിരേകം കൊണ്ടോ ദൈവർ
 ഖലവും കൊണ്ടോ ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാം. ദൈവത്തി
 ന്റെ കാര്യത്തിൽ ദൈവർഖലയുശങ്കയ്ക്കു കാരണമില്ല. ദൈവം
 സർവ്വശക്തനും സർവ്വവല്ലഭനും ആണെന്നു ഈശ്വരവിശ്വാ
 സികൾ സമർത്ഥിക്കുന്നു. അവിടത്തേക്കു അപ്രതിഹതമായ
 ശക്തിയും അപരിമിതമായ കാരണവുമുണ്ട്. അവിട
 ത്തെ ശക്തിമൂലം ദൈവദ്രോഹികൾക്കു തക ശിക്ഷ നൽ
 ക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നിരുന്നാലും കാരണാസ്സുവത്തിൽ
 ശക്തി അലിഞ്ഞു പ്രവർത്തനരഹിതമായി കഴിയുന്ന അവസ്ഥ
 ദൈവവിശ്വാസികൾക്കു സുപരിവിതമാണ്. ആകയാൽ
 ദൈവഭക്തർ ദൈവദ്രോഹികളുടെ കാര്യത്തിൽ ഈശ്വരകാ
 രണമുണ്ടെപ്പോഴൊക്കെയും ഈശ്വരശക്തിയെക്കാൾ കൂടുതലായി
 ചിന്തിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തുഭക്തർ തങ്ങൾക്കു അവകാശം
 ചെയ്തവരോടു ക്ഷമിക്കുവാൻ, അനുദിനം പല പ്രാവശ്യം
 ക്രിസ്തുനാമം നീർദ്ദേശത്താൽതന്നെ ഉൽബോധനം നൽക
 ക്കപ്പെടുന്നവരുമാണ്. ഗാഹൽത്താ മലമുകളിൽ കൃശിൽ ത
 റ്റുപ്പെട്ടു, ദണ്ഡനമേറു മരണാസന്നനായിരിക്കുകയിൽ
 സ്വപീഡകന്മാർക്കുവേണ്ടി “പിതാവേ, അവരോടു ക്ഷമി
 ക്കേണമേ, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ചെയ്യുന്നതെന്തെ
 ന്നു അവർ അറിയുന്നില്ല.” എന്നു ക്രിസ്തു പ്രാർത്ഥിച്ചതിന്റെ
 അനുഭവം അഥവാ ആവർത്തനം മാത്രമാണ് പന്ത്രണ്ടാം
 പീയൂസ് സ്താലിനുവേണ്ടി നടത്തിയ പ്രാർത്ഥന. ക്രിസ്തുവി
 ന്റെ വികാരി, അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിനിധിയായിട്ടാണല്ലോ
 പാപ്പാ തദധീനരാൽ ആദരിക്കപ്പെടുന്നതു്. കൃശിൽ കിട്ട

നുകൊണ്ടു ക്രിസ്തുനാഥൻ അരുൾചെയ്ത സപ്ത വാക്യങ്ങളിൽ അടുത്തതു്, അതായതു രണ്ടാമത്തേതു് ഈ അവസരത്തിൽ നമ്മുടെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്നു. വലതു ഭാഗത്തു ക്രൂശികപ്പെട്ട “കള്ളൻ” ഒരു മഹാ പാതകിയായിരുന്നുവെന്നത്രെ സുവിശേഷം സ്ഥാപിക്കുന്നതു്. അവൻ ക്രിസ്തുവിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു്, നിന്റെ രാജ്യത്തു എന്തു വേൾ, നാഥാ നീ എന്നെ ഓക്കേണമെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യാതിരേകം ക്ഷണികമായി, ആലങ്കാരിക ശീഘ്രതയേയും അതിലംഘിച്ചുകൊണ്ടു്, പ്രവർത്തിച്ചു. ക്രിസ്തുനാഥൻ ആ “നല്ല കള്ളനെ” സമാശ്വസിപ്പിച്ചു, അയാൾക്കു രക്ഷനൽകി, അയാൾക്കു് അഭിനന്ദനം തന്നെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി വാഗ്ദാനം ചെയ്തു, “ഇന്നു് നീ എന്നോടുകൂടി പരദീസായിലായിരിക്കും” എന്ന നാഥന്റെ സമുദ്ധാരകമായ വാക്യം മത്രയോ കാരുണ്യമസൃണമാകുന്നു. ആ നാഥൻ, ക്രിസ്തു ഭഗവാൻ സന്നാതനനും ചിരജ്ജീവിയും ആകുകൊണ്ടു് അവിടുത്തെ കാരുണ്യകടാക്ഷം സ്താലിന്റെമേൽ പതിക്കുവാൻ സംഗതിയായില്ലെന്നാകാറിയാം. സ്താലിൻ ഒരു കാലത്തു ക്രിസ്തുവിശ്വാസിയായിരുന്നു. വൈദിക പദ പ്രാപ്തിക്കായി പരിശീലനം കഴിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തരംഗം താൻ നടത്തിയ വൈശാചിക മർദ്ദനപരിപാടിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലും ഈശ്വരകാരുണ്യ ചിന്തയിൽ നിന്നു് വിട്ടുരമായിരുന്നില്ലെന്നുവരാം. ബാഹ്യലോകത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ബോധരഹിതനായി സ്താലിൻ കഴിഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാന മണിക്കൂറുകളിൽ, അന്തിമമുഹൂർത്തത്തിൽ തന്നെ, ആ മർദ്ദക സാമ്രാജിന്റെ, ആ ക്രൗഞ്ചസൂയ്ന്റെ, ഹൃദയം, ദൈവത്തിങ്കലേക്കു് തിരിയുവാൻ ശക്തമായി ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ “നല്ല കള്ള”നാകാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചുവെ

കിൽ! ജീവിത കോലാഹലങ്ങൾകിടയിൽ ദൈവത്തെ വിസ്തരിച്ചയാൾ മരണാവസരത്തിൽ ദൈവത്തെ ശരണീകരിച്ചുവെങ്കിൽ! തീർച്ചയായും ദൈവവും ആത്മാവും ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ സ്താലിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു മരണാനന്തരജീവിതം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടാകും, ഇങ്ങനെ “സ്താലിൻ ദിവംഗതനായി” എന്ന പ്രസ്താവന സാധൂകരിക്കാമെന്നായിരുന്നു സമാധാനം. “കണ്ടറിയണം” എന്ന് പീറ്റർപിറ്റർക്കൊണ്ട് അയാൾ രംഗത്തുനിന്നു പിൻവാങ്ങി.

നവഭാരതി

ദൈവവചനം സജീവമോ?

ദൈവവചനത്തെപ്പറ്റി ഇക്കാലത്തു വിദ്യാലയഭിത്തികൾക്കുള്ളിലും പൊതുയോഗങ്ങളിലും ധാരാളമായി പ്രസംഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, ആ പ്രസംഗഫലമായി ശ്രോതാക്കളുടെ ജീവിതരീതിയിലും സമ്പർക്കസങ്കീർണ്ണതയിലും പറയത്തക്ക വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകാറില്ലെന്നു സമർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട്, അമേരിക്കൻ കത്തോലിക്കാ സർവ്വകലാശാലയിലെ ഡാക്ടർ വില്യം റസ്സൽ ഇന്നു പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുന്ന ദൈവവചനം തന്നെ നിഷ്ജീവമായിത്തീർന്നിട്ടില്ലയോയെന്നു ഒരു പ്രഭാഷണമദ്ധ്യേ സന്ദേഹിക്കുകയുണ്ടായി. മതോപദേശാവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം മതതത്വങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ആദരവും, അതനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയും, ശ്രോതാക്കളിൽ വ

ലിപ്പിപ്പിക്കുകയാകയാൽ ആ ഫലങ്ങൾ ഉളവാക്കാത്ത ദൈവ
 ചന്ദ്ര പ്രഖ്യാപനം വ്യക്തമാണെന്നു ഡോക്ടർ റസ്സൽ അഭി
 പ്രായപ്പെട്ടു. മതം, തദനുയായികളുടെ വിശ്വാസത്തെ മൂ
 രമല്ലാ, പിന്നാഗതിയെയും ആ വാരമുറകളേയും ശാശ്വത
 യി ബന്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ ബാഹ്യവ
 ലോകനത്തിൽ കത്തോലിക്കരും ഇതരന്മാരും തമ്മിൽ സാ
 രമായ അന്തരമില്ലാത്തതെന്നാണെന്നു ഡോക്ടർ റസ്സൽ ചോ
 ദിച്ചു. അക്രൈസ്തവരുടെ അബദ്ധാപദേശങ്ങളെ വിമർ
 ശിക്കുന്നതിലും അവർ ക്രിസ്തുമതത്തിനെതിരായി കൊണ്ടു
 വരുന്ന ഭൂച്ചാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ
 വിനിയോഗിക്കുന്ന സമയവും ശ്രമവും, ക്രൈസ്തവചൈത
 ന്യം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയിടയിൽ പൂർണ്ണമായി വ്യാപിക്ക
 നതിലേയ്ക്കുപയോഗിക്കുക അഭികാമ്യമായിരിക്കുമെന്നു
 അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായു. ക്രദാശകളുടെ സംഖ്യ,
 പാപങ്ങളുടെ ഗണവ്യത്യാസം, മുതലായ കാര്യങ്ങൾ പഠി
 പ്പിച്ച് മതോപദേശക്കാർ തത്പരമായ ഉപരിജ്ഞാനം
 നൽകുവാനേ ശ്രമിക്കുന്നോളളയെന്നും, ക്രൈസ്തവചൈത
 ന്യത്തോടുകൂടി സ്നേഹിക്കുവാനും പ്രവർത്തിക്കുവാനും പഠി
 പ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ കത്തോലിക്ക മതാധികാരികൾ
 കാലോചിതമല്ലാത്ത അനാസ്ഥ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുവെന്നുമാ
 ണ് ഡോക്ടർ റസ്സലിന്റെ വിവക്ഷ.

എന്നാൽ ഒക്ടോബർ 2-ാംതീയതിയും നവംബർ 6-ാം
 തീയതിയും കോട്ടയത്തെ കത്തോലിക്ക ക്ലബ്ബ് മന്ദിരത്തിൽ
 നടന്ന യോഗങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും, ഒടുവിൽ പാഞ്ഞ ദി
 വസം കോട്ടയം ലൂർദ്ദ് പള്ളിയിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ട ചട
 ന്ങുകളുമായി അടുത്തു പരിചയിച്ചിരുന്നവെങ്കിൽ ഡോക്ടർ
 റസ്സൽ തന്റെ അഭിപ്രായം അല്ലമായിട്ടെങ്കിലും ഭേദപ്പെട്ട

ആമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. യോഗങ്ങൾ കോട്ടയത്തെയും സമീപസ്ഥലങ്ങളിലെയും അഭ്യന്തരവിദ്യാരായ കത്തോലിക്കരെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു. അവരിൽ ധാരാളംപേർ അവിടെ സന്നിഹിതരാകയും ചെയ്തു. ആദ്യത്തെ യോഗത്തിൽ ബ്രദർ പീറ്റർ റെഡി, എം. എ. എൽ. റി. ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിലെ ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം: “മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ആദ്ധ്യാത്മിക ബോധത്തിനു പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പൂജ്യസ്ഥാനം ഇന്നു നഷ്ടപ്രായമായിരിക്കുകയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അതീവ നിസ്സാരങ്ങളായ ലൗകിക കാര്യങ്ങൾക്കാണ് ഇന്നു സർവ്വപ്രാധാന്യവും, രാഷ്ട്രം ഇന്നു അത്യുന്നതമായ ഒരു പൂജ്യസ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. രാഷ്ട്രമാകുന്ന മഹായന്ത്രസംവിധാനത്തിലെ കേവലം നിസ്സാരമായ ഒരാണിയുടെ പദത്തിലേക്കു വ്യക്തി അധഃപതിച്ചുപോയി. ധനതൃഷ്ണയാണ് ഇന്നു സർവ്വത്ര കളിയാടുന്നത്. പണമുള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും പണത്തിന്റെ പിന്നാലെ വിരണ്ടോടുകയാണ്. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും, മതപരവുമായ എല്ലാ യത്നങ്ങളും, വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ആദർശങ്ങളും, നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും, സമത്വവും സാഹോദര്യമെല്ലാം അവയുടെ യഥാർത്ഥ സാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്നു പിഴുതെടുത്തു, ദുർഗ്ഗാലയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നത്. എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളെയും കുറും പറയുക ഇന്നു സാധാരണമാണല്ലോ. നിലവിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു പുതിയവയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിലാണ് മനുഷ്യന്റെ മുകുടി എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥമായ ഹൃദയപരിവർത്തനത്തെപ്പറ്റി നാം യാതൊന്നുംതന്നെ കേൾക്കുന്നില്ല! “വിദ്വേഷമെ, നീ എന്റെ പ്രേമതത്വമായിരിക്കുക; സാത്താനെ, നീയാണെന്റെ ദൈവം; ഉദര

മെ, നീ തന്നെ എന്റെ അന്ത്യം എന്നുള്ള മുറവിളികളാൽ ഇന്നു നമ്മുടെ അന്തരീക്ഷം മുഖരിതമാണുതാനും.”

മിസ്റ്റർ റെഡി തുടന്നുപറഞ്ഞു; “രക്തച്ചൊരിച്ചിലിൽ കൂടിയോ, അഗ്നിയിൽ കൂടിയൊ ഒരു പാർട്ടിയുടെ മൃഗീയ ഭൂരിപക്ഷത്തിൽകൂടിയോ അല്ലാ പ്രത്യുത സ്നേഹവും സഹതാപവും വഴി”, വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസിന്റെ ഈ അലോകസാധാരണമായ ചൈതന്യവിശേഷത്തിനു മാത്രമെ, ഇന്നത്തെ കഴപ്പങ്ങളിൽനിന്നു ലോകത്തെ രക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ വസ്തുത മാർപ്പാപ്പാമാർ തന്നെ അംഗീകരിക്കുകയും പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.....വിശുദ്ധ അസീസിയുടെ ചൈതന്യവിശേഷമാകുന്ന തൈലത്തിനു മാത്രമെ മനുഷ്യരാശിയുടെ ഇന്നത്തെ മുറിവുകളെ സുഖപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. വി. ഫ്രാൻസിസിന്റെ ചൈതന്യത്തെ മൂന്നു കൊച്ചുവാക്കുകളിൽ സംക്ഷേപിക്കാം, ഞാൻ ഒന്നുമല്ല, എനിക്കു യാതൊന്നുമില്ല, ക്രിസ്തുവല്ലാതെ യാതൊന്നും എനിക്കുവേണ്ടും”.

വി. ഫ്രാൻസിസിന്റെ ചൈതന്യവിശേഷമായ തൈല സംഭരണത്തിനായിട്ടാണ് കോട്ടയം യോഗങ്ങളിൽ അഭ്യന്തരവിദ്യരായ കത്തോലിക്കർ പലേ ഇടവകകളിൽ നിന്നും സംബന്ധിച്ചത്. അവർക്കു തൈലവിതരണം ചെയ്യുവാനാണ് കപ്പച്ചിൻ സന്യാസവർഗ്ഗരായ ഫാദർ ഇഗ്നേഷ്യസ്, ഫാദർ ലിയൊ തുടങ്ങിയവർ ഏതാനും മാസങ്ങളായി ഉത്സാഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്.

ക്രിസ്തുസഭ. ഒരു സമീകരണ പ്രസ്ഥാനമാണെന്നാണല്ലോ പ്രസിദ്ധി. റോമനും യവനനും, യഹൂദനും പുറജാ

തികാരനും, തങ്ങളുടെ പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങളെയും ദ്രവ്യാസനകളെയും പരിത്യജിച്ച്, കുരിശിന്റെ വഴി, ആശ്രിക്കുന്നതിൽ ഏകാഭിപ്രായകാരായി പരിണമിക്കുന്നു. അവരെല്ലാം സമതപസ്യന്ദരവും സാഹോദര്യം നിർഭരവുമായ ഒരു ഏകോദരസമുദായത്തിൽ ലയിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള, അഥവാ ഇതിലുമധികം പ്രവർത്തകമായ ഒരു സമീകരണശക്തിയാണ് കോട്ടയത്തെ യോഗങ്ങളിൽ അനുഭവപ്പെട്ടത്. അവിടെ പേഷ്കാരം മുൻസാഫി, ജഡ്ജിയും, അഭിഭാഷകനും, ബാങ്കറും വ്യവസായിയും, കർഷകനും വർത്തകനും, നിയമസഭാംഗവും സമ്മതിദായകനും, പത്രപ്രവർത്തകനും അദ്ധ്യാപകനും, തങ്ങളുടെ വിവിധങ്ങളായ ഉപാധികളെയും സാധ്യതകളെയും വിഗണിച്ചിട്ട് കത്തോലിക്കരെന്ന നിലയിൽ തങ്ങൾക്കു കൈവരുത്താവുന്ന, തങ്ങളിൽനിന്നു ലോകത്തിനു ലഭിക്കാവുന്ന, പുണ്യപുത്തിയിൽ മാത്രം ദത്തശ്രദ്ധരായിരുന്നു. മൂന്നു കൂടാരങ്ങളല്ല, വാസയോഗ്യങ്ങളായ മുപ്പതു കൂടാരങ്ങളായാലും മതിയാകയില്ലെന്നുള്ള മനഃസ്ഥിതി ആ “പുണ്യാഹ” കർമ്മങ്ങളിൽ സംബന്ധിച്ചവരിൽ കുടികൊണ്ടുയെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

അതെ, സാക്ഷാൽ ഓരോ ദിവസവും, “പുണ്യാഹം” തന്നെ ആയിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ദിവസത്തിൽ ഫാർൻസിസ്കൻ ‘പാശ്ചാത്യ’ ഉത്തരീയവും സ്വീകരിച്ചു നവസന്യാസത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചത് തീർച്ചയായും അതിൽ സംബന്ധിച്ചവരെ “പുളകിതാത്മാ”ക്കളാകിത്തീർത്തിരിക്കണം. ലോകസൂത്രത്തിൽനിന്നു ഫാർൻസിസ്കൻ “പാശ്ചാത്യ ലേക്ക്”. പാശ്ചാത്യരിലെ കെട്ടുകൾ ആത്മനിയന്ത്രണം, ആശാനിഗ്രഹം, നയനസംയമനം, മുതലായി എത്രയെത്ര കെട്ടുകളേയും മുട്ടുകളേയും നിർദ്ദേശിക്കുന്നുവെന്നു ശക്തമായ ഒരു ഭാവനയ്ക്കു സങ്കല്പിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. “ഞാൻ

സത്യമായിട്ടു നിങ്ങളോടു പറയുന്നു, നിങ്ങൾ വീണ്ടും ശിശുക്കളെപ്പോലെ ആവുകയില്ലെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല" എന്ന ദിവ്യനാമന്റെ അമൂല്യോപദേശം അവിസ്മരണീയംതന്നെ. അറുപതു കഴിഞ്ഞ കിഴവനും, ഉറാൻ മീശക്കാരനായ യൂവാചും സക്രൂരിയിൽ എഴുന്നള്ളിയ കത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രണാമം ചെയ്തു, വിശ്വാസ സത്യം ഉച്ചരിച്ചു; വീണ്ടും ശിശുക്കളായിതീർന്ന ആ പരിവർത്തനകർമ്മം കത്തോലിക്ക സഭയിൽ മാത്രമെ സാധ്യമാകുമുള്ളൂ. ലൌകികങ്ങളെ അലൌകികങ്ങളായി, പാരിത്രകങ്ങളായി, പകർന്നുനത്തിൽ സഭയ്ക്ക് അന്യാദേശമായ ഒരു ശക്തിവിശേഷമുണ്ട്. കത്തുന്ന മെഴുകുതിരി വൈദികൻ ഫ്രാൻസിസ്കൻ നവസന്യാസിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തുകൊണ്ട് അയാളെ സ്വർഗ്ഗപ്രകാശാനുഭവത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നു. മേരിഗിരിയിലെ മെഡിക്കൽ മിഷ്യൻസഹോദരികൾ പരിശുദ്ധാരൂപിയെ ശ്രുതിമധുരമായ ഗാനാലാപം മൂലം ആഹ്വാനം ചെയ്തു ചടങ്ങുകൾക്ക് പവിത്രനൽകുന്നു. ഇങ്ങനെ ലോകവും നാകവും തമ്മിലുള്ള സേതുബന്ധമാണ് കോട്ടയം ലൂർദ്ദ് പള്ളിയിൽ നടന്നത്. അന്ന് അവിടെ ഫ്രാൻസിസ്കൻ നവസന്യാസികളായി ഉയർന്ന അദ്യുസ്സവിദ്യർ, അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഒന്നിലധികം സർപ്പകലാശാലാ ബിരുദങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചവരായിരുന്നു. അനേക ശതം രാജാക്കന്മാരും, പ്രഭുക്കന്മാരും, ധനാധ്യക്ഷന്മാരും, കവിസാമ്രാജ്യങ്ങളും, വൈദിക സത്തന്മാരും, പണ്ഡിതഗ്രേസരന്മാരും സ്പലദമായി സഞ്ചരിച്ച ഒരു ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രഥമപാദം വെക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്. ഒരഭിഭാഷക സ്നേഹിതൻ ഫലിതമായി പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരം മുക്തി പ്രാപിക്കായി അങ്ങനെ ചെയ്തു. എന്നാൽ പ്രഥമ പാദവും യാത്രാസമാപ്തിയും തമ്മിൽ എന്തെന്തോ! സഞ്ച

രിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗം എത്രയോ സുദീർഘം! പക്ഷെ ഓരോ മി
 നയും, ഓരോ നിശ്ചിതസമയവും, ഓരോ പദോച്ചാരണവും,
 ഓരോ വസ്ത്രധാരണമടങ്ങും, ഓരോ കേശാലങ്കാരകർമ്മവും
 ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിനും അല്ലെങ്കിൽ
 വിഘ്നപ്പെടുത്തുന്നതിനും, ശേഷിയും ശേഷമുഷിയും ഉള്ളതാ
 യിരിക്കും. ഈ വിചാരത്തോടുകൂടി നമുക്കു ഫ്രാൻസി
 സ്കൻപാശം ധരിക്കാം; അതിലെ കെട്ടുകളെ രക്ഷാകരമു
 റ്റാക്കണം. അനന്തരഫലമായി കേരളത്തിൽ ഫ്രാൻ
 സിസ്കൻ ചൈതന്യം പ്രചരിക്കട്ടെ; കത്തോലിക്കാ മുക്തി
 മാർഗ്ഗം പുഷ്പാധികം ആദരിക്കപ്പെടട്ടെ.

ദീപിക ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 1949 നവംബർ 27.

ആ കുറവിലങ്ങാടുകാരനും തെരവററി.

എന്റെ ഈ പ്രസ്താവം സാഹസികമാണെന്നും എനിക്ക് അതന്നെ തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹം അതീതകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവെങ്കിലും, ബഹുധാ വിശ്വവിശ്രുതനായിത്തീർന്ന ഒരു സമുദായ നേതാവായിരുന്നു. കുറവിലങ്ങാട്ടെ പുരാതന "നാലില്ല"കാരിൽ പലതുകൊണ്ടും പ്രധാനമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ട പകലോരം തറവാട്ടിൽ അദ്ദേഹം ജനിച്ചു. ആ നാലില്ലങ്ങളിൽ ഒന്നായ കാളികാവു തറവാട്ടിലാണ് ഈയുള്ളവന്റെ ജനനമെങ്കിലും കുറവിലങ്ങാടുകാരനെന്നിലയിലല്ലാതെ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ യാതൊരു സാമ്യവുമില്ല. പ്രത്യുത ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ അമ്പിച്ചിപ്പം കമ്പളവും തമ്മിലുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞ അന്തരവുമുണ്ട് അദ്ദേഹം സമുദായനേതാവു മാത്രമല്ല, വൈദികാധികാരിയും കൂടിയായിരുന്നു. ഒരു വമ്പിച്ച ഒന്നസമുദായത്തിന്റെ, അനേകായിരം ആയുധപാണികളെ യഥേഷ്ടം സമരത്തിനോ സമാധാനത്തിനോ വേണ്ടി അണിനിരത്താൻ കഴിഞ്ഞ കേരള നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ, നിസ്സർക്കനായകനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഖ്യം സമ്പാദിക്കുവാൻ ഇന്നാട്ടിലെ നാട്ടുവാഴികൾ അഹമഹമികയാ മത്സരിച്ചതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൗമനസ്യവും ആനുകൂല്യവും സമ്പാദിക്കുവാൻ വിദേശമിഷനറിമാരും വൈദികാധികാരികളും അത്യുദ്ധാനം ചെയ്തിരുന്നു. ഒരു നാട്ടുവാഴിയെ പ്രീണിപ്പിച്ചു അപരനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന അദ്ദേഹം, വൈദികാധികാരികളോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിലും നയകോവിദനെന്നറിയപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു പുരുഷപുംഗവ

ന തെരവരവരിയെന്ന് പാലുവാൻ സൂക്ഷ്മതയും ദീർഘ
 ചിന്തയും അത്യാവശ്യമാണ്. ശ്രദ്ധാപൂർവ്വവും അതിസൂ
 ക്ഷ്മമായും ദീർഘനാൾ ചിന്തിച്ചിട്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്
 മാർ തോമ്മാ അക്ദിയാക്കോനു, ചില ചരിത്രകാരന്മാർ
 ഒന്നാംമാർതോമ്മാ മെത്രാൻ എന്ന് കീർത്തിക്കുന്ന ആ വൈ
 ദികസ്ഥാനിക്ക്, തെരവരവരിയെന്നാണ് ആവർത്തിച്ചാവാൻ
 ത്തിച്ചു എനിക്ക് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. യാക്കോബായ
 സമുദായക്കേസ് സംബന്ധിച്ച് ഇന്ത്യാ സുപ്രീംകോടതി
 യിലോ തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി ഹൈക്കോടതികളിലോ
 മറ്റു കോടതികളിലോ നടന്നിട്ടുള്ള വാദിപ്രതിഭാഗങ്ങളി
 ലെ വാദഗതിയും കോടതികളിൽനിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭി
 പ്രായപ്രകടനവും പഠിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കിടയിൽ ഒരു സാധാരണ
 പട്ടകാരൻ, അല്ല. പട്ടകാരിൽ പ്രശസ്തനായ ഒരു പ്രമാണി,
 മെത്രാൻപദവിയിലേക്കുയരണമെങ്കിൽ ഏതെല്ലാം കാർമ്മി
 കന്മാർക്കും കർമ്മങ്ങൾക്കും വിധേയനായിരിക്കണമെന്ന്. സഭാ
 നിയമങ്ങളും, സൂനഹദോസും നിശ്ചയങ്ങളും പാരമ്പര്യ
 ധര്മങ്ങളും ഇതിന് അവശ്യാവശ്യവും അലംഘനീയവുമായ നട
 പടികൾ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു മെത്രാൻ അപ്പസ്തോല
 പിൻഗാമിയാണ്. ഈ ട്രൈഫിക്ടറികപിതൃകൾ ഒരു മെത്രാ
 നു ലഭിക്കുന്നതും ലഭിക്കേണ്ടതും നിയമാനുസൃതവും അധി
 കാരയുക്തവുമായ “കൈവെച്ച” മൂലമത്രെ. “എന്തെന്നാൽ
 ഞാൻ കർത്താവിൽനിന്നു ലഭിച്ചത് നിങ്ങൾക്കു എല്പിച്ചത
 റികയുംചെയ്തു” (1 കൊറി 11. 12) എന്ന വിശുദ്ധ പൗ
 ലോസിന്റെ വാക്യം അപ്രകാരം മാത്രമാണ് സാർവ്വീകൃത
 മാകുന്നത്. വീണ്ടും “നിങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചതിനു പുറമെയു
 ള്ള ഒരു സുവിശേഷം ആരെങ്കിലും നിങ്ങളോടു പ്രസംഗി
 ക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവനു ശാപം” (ഗാല. 1. 9) എന്നും ട്രീ
 ഹാ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തുവും അപ്പസ്തോല

നാരം പ്രസംഗിച്ച സുവിശേഷം, നൽകിയ ഉപദേശം, അന്യനുമായി കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയും നിർഭേദമായി അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് സാക്ഷാൽ ക്രൈസ്തവസഭയാണ്. ഈ സഭയോടാണ് ക്രിസ്തുനാഥൻ “കണ്ടാലും ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടി എല്ലാ നാളുകളിലും, അതെ ലോകാവസാനംവരെ ഉണ്ടായിരിക്കും” എന്ന് കാരുണ്യപൂർവ്വം കരാർ ചെയ്തത്. ഈ സഭയിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന വിഭാഗവും പഠിക്കുന്ന വിഭാഗവുമുണ്ട്. മെത്രാന്മാരുൾപ്പെടെയുള്ള വൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ പഠിപ്പിക്കുന്ന സഭാവിഭാഗമാണ്. പഠിപ്പിക്കുന്ന സഭാവിഭാഗത്തിന്റെ പ്രവർത്തനരംഗത്തിൽ പഠിക്കുന്ന സഭാവിഭാഗം കൈയേറ്റം ചെയ്യുമ്പോൾ അധികാരധികാരവും ശീശ്മയും ആവിർഭവിക്കുന്നു. അരിയൂസ്, നെസ്തോറിയസ് മുതലായവർ പ്രബോധകസഭയെ, പഠിപ്പിക്കുന്ന സഭാവിഭാഗത്തെ, യഥാർഹം ആദരിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യാതിരുന്നതിനാൽ സഭയിൽനിന്ന് നിഷ്കാസിതരായി. സഭയെ അനുസരിക്കാതെ സത്യവിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ചവർ ഈവിധം നിഷ്കാസിതരായത് റോമാ മെത്രാന്റെ അധികാരഭ്രമംകൊണ്ടല്ല, ക്രിസ്തുനാഥൻ സ്ഥാപിച്ച സഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷൻ റോമാ മെത്രാനായതുകൊണ്ടും, തായിത്തടിയീൽനിന്നു മുറിക്കപ്പെട്ട കൊമ്പ് യഥാകാലം ഉണങ്ങിപ്പോകുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം. അപ്പസ്തോലനായ വി. യാക്കോബിന്റെ ജീവിതകാലത്തുതന്നെ റോമായിലെ ക്ലൈമൻറ് പാപ്പാ പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയെന്ന നിലയിൽ കൊറിന്തിലെ സഭയ്ക്കിടയിൽ എഴുതുകയുണ്ടായി: “ദൈവം ഞങ്ങൾ വഴിയായി സംസാരിച്ച കാര്യങ്ങളെ ആരെങ്കിലും അനുസരിക്കാതിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവർ നിസ്സാരമല്ലാത്ത ഉല്ലാഹനത്തിലും ആപത്തിലുമാണ് അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന്

ബോധിക്കട്ടെ." ഒരു മെത്രാനു് സഭയിലുള്ള അധികാരം, എത്രതന്നെ ഉന്നതനും സമർത്ഥനുമായ ഒരു പട്ടകാരനുള്ളതിൽ നിന്നു വളരെ ഭിന്നമാണു്. മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം ദൈവ സ്ഥാപിതമാണു്. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്ഥാനംപോലെ സഭ വിവിധ ഭൂവിഭാഗങ്ങളിൽ അധികമധികമായി വ്യാപിച്ചതുമൂലം സ്ഥലകാലസംബന്ധിയായ കാരണങ്ങളിൽ നിന്നു് രൂപമെടുത്തതല്ല. മറ്റു വൈദികസ്ഥാനികൾക്കുള്ളതിനെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടതരമാണു് മെത്രാന്റെ സ്ഥാനമെന്നു ത്രെന്തോസു് സൂനഹദോസിന്റെ ഇരുപത്തിമൂന്നാം യോഗത്തിൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. മെത്രാന്മാർ ദൈവത്തിന്റെ സഭയെ ഭരിപ്പാൻ പരിശുദ്ധ റൂഹായാൽ പ്രതിഷ്ഠിതരാണെന്നുള്ള റൂഹീഹായുടെ വാക്യവും സ്മരണീയമാണു്. അപ്പസ്തോലന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനത്തെ തുടർന്നു് സഭയിൽ യഥാർത്ഥ കൈവെച്ചതുമൂലം ഓരോ മെത്രാനും റഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മെത്രാന്റെ ഉൽകൃഷ്ടപദവും അധികാരാവകാശങ്ങളും ഒരു മെത്രാനിൽനിന്നു് മെത്രാൻസ്ഥാന നിയുക്തനിലേക്കു്, മെത്രാൻ സ്ഥാനാർത്ഥിയിലേക്കു്, കാനോനികമായ കൈവെച്ചും കമ്മാനുഷ്യാനുമൂലം പ്രവഹിക്കുന്നു. ഈ പ്രവാഹസമ്പ്രദായം പ്രാരംഭമുതൽ അപ്പസ്തോലന്മാർ സ്വീകരിച്ചുപോന്നതാണു്. വിദ്യുവ് ഛർമ്മിയുടെ പ്രവാഹത്തിനുള്ള കമ്പി എവിടെയെങ്കിലും മുറിഞ്ഞു വേർപെട്ടാൽ അതിനപ്പുറം ശക്തിവ്യാപിക്കുന്നില്ലെന്നു നാം അറിയുന്നതുപോലെ ഒരു മെത്രാന്റെ മാപ്രകാരമുള്ള സഹകരണവും പ്രവർത്തനവും കൂടാതെ മെത്രാനാകുവാനോ പട്ടകാരനാകുവാനോയുള്ള ശക്തി ഒരുവനും ലഭിക്കുന്നില്ല.

ഈ സത്യങ്ങളെല്ലാം തോമ്മാ അക്ദിയാക്കോൻ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും കേരള നസ്രാണികൾ, “പൗലീത്തകാരെ നാമും നമ്മുടെ അനന്തരവരും കാണുകയില്ല” എന്നും മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ കൂടി സത്യം ചെയ്തതിനെത്തുടർന്ന്, പൗലീസ്തൻ അവമാ ജൈസ്പീത്തനായിരുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂരെ ഗാർസ്യൊ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ, കേരള നസ്രാണികളുടെ ധർമ്മാലുപേക്ഷിച്ച്, അധികാരത്തെ തോമ്മാ അക്ദിയാക്കോൻ ധിക്കരിക്കുകയും തൽസ്ഥാനത്തു് അധികാരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ, മെത്രാൻപട്ടം നേടുന്നതിനുസാഹിക്കുകയും ചെയ്തു. മെത്രാനാകുവാൻ ഒരാൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ പാപമില്ലെന്നുവന്നാലും ഒരു സാധാരണ പട്ടക്കാരൻ, ഏതാനും അനുയായികളുടെയും പാശ്ചാത്യന്മാരുടെയും ആനുകൂല്യവും, അംഗീകാരവും കൊണ്ടുമാത്രം, അവർ എത്ര സ്വാധീനശക്തിയുള്ള പട്ടക്കാരും അൽമായപ്രധാനന്മാരുമായിരുന്നാലും, മെത്രാനാകുക ക്രൈസ്തവ സഭാചരിത്രത്തിലെ അഭൂതപൂർവ്വസംഭവങ്ങളിൽ പെടുന്നു. ഈ ചിന്ത അക്ദിയാക്കോനെ മെത്രാനാകുവാനുള്ള ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നു നിവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. മട്ടാഞ്ചേരിയിലെ ക്രൂനൻകരിശു സത്യം നടന്നതിന്റെശേഷം ഇടുപ്പള്ളിയിൽ പട്ടക്കാരന്റെ ജനങ്ങളുടെയും ഒരു യോഗംകൂടി തന്റെ ദുര്യോഗത്തിനും ദുരാലോചനയ്ക്കും അദ്ദേഹം മുൻപുകൂട്ടി. 1653-ാം കാലം ഏടവമാസം 22-ാംനം “ത്രിതപത്തിന്റെ തിരുനാൾ ദിവസം പ്രധാനികളെല്ലാം ആലങ്ങാട്ടുപള്ളിയിൽ എത്തിവേറെ നിർപ്പാഹമില്ലാത്തതിനാൽ അപ്പുദാലാഹായുടെ അനുവാദപ്രകാരം 12 പട്ടക്കാരുകൂടി ക്രമങ്ങൾനടത്തി തോമ്മാ അക്ദിയാക്കോനച്ചനെ മുടിവെച്ചു മെത്രാനായി വാഴിച്ചു” എന്നിപ്രകാരമാണ് തോമ്മാ അക്ദിയാക്കോന്റെ മെത്രാൻമുടി ചൂടലിനെപ്പറ്റി ഒരു പുരാതനരേഖയിൽ

കാണുന്നതു്. ഒരു മെത്രാനെങ്കിലും മെത്രാൻ പട്ടാഭിഷേക കമ്മണ്ടളിൽ ആവശ്യം സംബന്ധിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു അക് ദിയാക്കോനും ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാർ ആദിയായ അദ്ദേ ഹത്തിന്റെ പ്രധാന സഹകാരികൾക്കും അറിയാമായിരുന്ന. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഉല്പാദനഭാഗത്തിൽ “വേ റെ നിപ്പാഹമില്ലാത്തതിനാൽ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അനു വാദപ്രകാരം പന്ത്രണ്ടു പട്ടക്കാരുക്ടി ക്രമങ്ങൾ നടത്തി രോമ്മാ അക്ദിയാക്കോനച്ചനെ മുടിവെച്ചു മെത്രാനായി വാഴിച്ചു” എന്നു് രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നതു്. അദ്ധ്യാപകന്മാ ഹാ അഥവാ അഹത്തള്ളാ കേരളത്തിലേക്കു് നിയുക്തനായ ഒരു കൽദായ മെത്രാനായിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടു് പട്ടക്കാർക്ടി നടത്തിയ ക്രമങ്ങൾ “വെറു അക്രമ”മായിരുന്നുവെന്നു് ആക്കാണറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു്? പന്ത്രണ്ടു പട്ടക്കാർ ചേർന്നാൽ മെത്രാനാകുമോ? ആയിരം അമ്പതുകത്തി ചേർന്നാലും മരം വെട്ടിമുറിക്കാൻ മതിയാകുകയില്ലെന്നുള്ള ചൊല്ലു ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. പന്ത്രണ്ടു പട്ടക്കാർ ചേരുമ്പോൾ ഒരു മെത്രാന്റെ സ്ഥാനവും അധികാരവും ലഭിക്കുമെന്നു വന്നാൽ ഇരുപത്തി നാലുവേണ്ടാ പന്ത്രണ്ടോ ആരോ ശമ്മാശമാർ ചേർന്നാൽ ആകെങ്കിലും കത്തനാർപട്ടം കൊടുക്കാമെന്നും, പന്ത്രണ്ടോ ആരോ അൽമായർ ചേർന്നാൽ ഒരാൾക്കു് ശമ്മാശപട്ടം കൊ ട്ടുക്കാമെന്നും അനുമാനത്തിൽ അസാധാരണമായില്ലല്ലോ. “കൈവെച്ചു”മൂലം കൃപാപരവും ആദ്ധ്യാത്മികാനന്തരത്വവും പിൻതുടർച്ചയും ഈവിധം അന്ധിക്രമമായും ധി കാരപരമായും താഴെനിന്നു് മുകളിലേക്കൊഴുകുമെന്നുള്ള വ്യാപാരപരതോടനുബന്ധപ്പെട്ടു് ആലങ്ങാട്ടുപള്ളിയിൽ നടന്ന ആ “ആക്രമ”സംഭവം സഭാചരിത്രത്തിൽ ഇണയില്ലാത്തതാണെന്നു് അക്ദിയാക്കോനും അനുയായികൾക്കും അറിയാമായിരുന്നു. “ഇങ്ങനെ ശത്രുക്കാരായ ജനം ദൈവ

ത്തിന്റെ വചനം സ്വീകരിച്ചുയെന്നും യരുശലേമിലെ ട്രീഹന്മാർ കേട്ടപ്പോൾ അവർ ശ്രമയോൻ കേപ്പായെയും യോഹന്നാനെയും അവരുടെ അടുക്കൽ അയച്ചു. അവർ ചെന്നു അവർ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പ്രാപിക്കേണ്ടുന്നതിനു അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഇങ്ങനെ ട്രീഹന്മാരുടെ കൈവെച്ചുമൂലം പരിശുദ്ധാവു നൽകപ്പെടുന്നു.", ഇപ്രകാരമുള്ള അപ്പസ്തോലനടപടികളിലെ വാക്യങ്ങളുടെ സൂചനയും അവർക്കിടയിലായിരുന്നു. "അഗ്നിനാമകളാൽ ട്രീഹന്മാരെ ജ്ഞാനികളാക്കിത്തീർത്ത ദൈവമേ, നിന്റെ ഹൃദയവേണ്ടി നോക്കിപ്പാടുന്ന ഈ ദാസനെ നിന്റെ നൽവരത്താൽ ശുദ്ധീകരിക്കേണമെ. നിന്റെ ഹൃദയാൽ ഇവൻ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുമാറാകണമെ" എന്നീ പ്രാർത്ഥന മെത്രാഭിഷേകകർമ്മങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉച്ചരിക്കേണ്ടതു് പന്ത്രണ്ടു കത്തങ്ങളോ അൽമായരോ അല്ലെന്നും, തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനു് നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും സാക്ഷാൽ "കൈവെച്ചി"ല്ലാത്ത ഒരു കൈവെച്ചിനു അദ്ദേഹം തലകനിച്ചതും, മെത്രാനെന്നു് സ്വയം അഭിമാനിച്ചതും, മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിനടുത്ത ചുമതലകൾ, പട്ടംകൊട, സൈത്തു് ക്രദാശ ഇത്യഭി നിവൃത്തിച്ചതും വമ്പിച്ച രീതിയിലുള്ള തെറ്റായിരുന്നുവെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോന്റെ മെത്രാൻ പട്ടാഭിനയം നടന്നിട്ടു് ശതാബ്ദങ്ങൾ മൂന്നുകഴിഞ്ഞു. ആ വേഷംകെട്ടലിനാധാരമായ താത്പരീകാബദ്ധവും അതിനെത്തുടർന്നു സമുദായമദ്ധ്യേ ഉണ്ടായ പിളർപ്പും അല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു് വിസ്മൃതികോട്ടിയിൽ തള്ളേണ്ടതായിരുന്നേനെ. ചുത്തൻ ക്രൂറു് ശീശൂ ഇവിടെ ആവിർഭവിച്ചതിനു് മട്ടാഞ്ചേരിയിലെ ക്രൂനൻകരിശു സത്യത്തിലധികം കാരണം നൽകിയതു്

ആലങ്ങാട്ടെ മെത്രാൻപട്ടംകെട്ടലായിരുന്നു. ക്രമൻകരിശു സത്യത്തിൽ കത്തോലിക്കാസഭയോടുള്ള ഐക്യവും വിധേയത്വവും ഉപേക്ഷിക്കാതെതന്നെ ഒരു വിശ്വാസിക്കു സഹകരിക്കാമായിരുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക മിഷനറി സഹായത്തോടെ സന്യാസസഭയോടെ വിപ്രതിപത്തി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവർ സഹോദരബുദ്ധിപ്പും പരസ്സേഹത്തിനും എതിരായി പാപം ചെയ്യുന്നുവെന്നു വന്നേക്കാം. എന്നാൽ നാമമാത്രനായ ഒരു മെത്രാൻ കീഴ്പ്പെട്ടുകയും ധർമ്മാധ്യക്ഷനായ മെത്രാനെ ധിക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് എന്തൊരാളെയും സഭാഗാത്രത്തിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തുന്ന ഭിഷ്കൃത്യമാണ്. സാമൂഹികസഭയുടെ അധ്യക്ഷനായ റോമാ പാപ്പായുടെ അധികാരത്തിൽനിന്നും, തന്മൂലം അപ്പസ്തോലപ്രഭുവിനോടുള്ള ബന്ധത്തിൽനിന്നും, അന്യമായ ഒരു സഭയുടെ അധ്യക്ഷനായി സ്വയം പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് ഒരിക്കലും സാധ്യകരിക്കാൻ പാടില്ലാതിരുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെയാണ് തോമ്മാ അക്ദിയാക്കോൻ സഞ്ചാരം തുടർന്നത്. ഈ മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് അദ്ദേഹം ആയിരിക്കണമെന്നു അന്യരായികളെ സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ആയിരങ്ങൾ ഇന്നു ലക്ഷങ്ങളായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്ദിയാക്കോൻ പ്രകടിപ്പിച്ച വിധോഽജനാസക്തിയും അധികാരധിക്കാരവും മൂന്നുറ്റ സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും പണ്ടെങ്ങുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധം അവജ്ഞയോടും ഔദ്ധത്യത്തോടുംകൂടി നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പാപ്പായെ ധിക്കരിച്ചവരുടെ സന്തതികൾ പിന്നൊരിക്കൽ ഒരു പാത്രീയക്വീസിനെ ശരണീകരിച്ചു വെങ്കിലും അവരുടെ സന്തതികൾ പാത്രീയക്വീസിനെയും പാപ്പായെയും ഒരുപോലെ ധിക്കരിക്കുന്നവരായി കാലാന്തരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ധിക്കാരച്ചെടിയൊരൊരമാന്തവും കൂടാതെ ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കേരളത്തി

ലെ അകത്തോലിക്കാ സഭാവിഭാഗങ്ങളിൽ മേലധികാരികളെ അവഗണിക്കുകയും ധിക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മേല്പട്ടകാരും മേല്പട്ടകാരോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ അതേ നാണ്യങ്ങൾ തന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്ന പട്ടകാരും ഇന്നും വിരളമല്ല. ഇവകെല്ലാം മാതൃക നൽകിയത് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തോമ്മാ അക്ദിയാക്കോനത്രെ. അതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് “ആ കുറവിലങ്ങാടുകാരന്മാരെപ്പറ്റി”യെന്നു മുകളിൽ പ്രതിപാദിച്ചത്.

സത്യദീപം.

ആ വക്കീൽസ് നേഹിതന്റെ ചോദ്യം.

ഞങ്ങൾ ഒക്ടോബർ 16-ാം തീയതി തോട്ടാശ്ശേരി മത്തച്ചന്റെ ശവമഞ്ചത്തിനു ചുറ്റും, ആ സഹൃദയശിരോമണിക്ക് അന്തിമാർച്ചനകൃത്യം നിവ്വഹിക്കുവാൻ കൂടി യിരിക്കുകയിരുന്നു. പരേതന്റെ അടുത്ത ചാർച്ചകാരോ ബന്ധുക്കളോ കളത്രപുത്രാദികളോ മാത്രമല്ല അവിടെ സന്നിഹിതരായത്. ദുഃഖാർത്ഥമെടുത്തു വിചലതരമായ ഒരു വൃത്തം അവിടെ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു. സേവന സന്നദ്ധമായ ഒരു ഹൃദയത്തിന് ജാതിമതാഭിപ്രിയാകളെ ഉല്ലംഘിച്ചു എന്നു ദുരമെങ്കിലും സഞ്ചരിക്കാമെന്നു ആ ജനസഞ്ചയം പ്രസ്താവിക്കാൻ ഓരോ മുഖത്തും ശോകമുദ്ര ആഴമായി പതിഞ്ഞു. കത്തോലിക്കനെന്നോ അകത്തോലിക്കനെന്നോ, ഹിന്ദുവെന്നോ മുസ്ലീമെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസം താദൃശവികാരാവേശം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തെല്ലമില്ലായിരുന്നു. മത്തച്ചൻ മുൻസിപ്പൽ കൗൺസിലർ, പഞ്ചായത്തുജഡ്ജി, പ്രജാസഭാമെമ്പർ ഇत्याദി വിവിധ നിലകളിൽ പ്രശംസാർഹമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. പ്രസ്തുത പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളിലെ സേവനമല്ലാ അദ്ദേഹത്തിന് അനേകസഹസ്രം സുഹൃത്തുക്കളെ സമ്പാദിച്ചത്. കൈയും കാലും, വാക്കും നോക്കുംകൊണ്ട് പരസ്പകാരം ചെയ്യുവാൻ മത്തച്ചനുണ്ടായിരുന്ന പ്രാവീണ്യമാണ് അദ്ദേഹത്തെ സർവ്വതദേയും കണ്ണിലുണ്ണിയായി ചമച്ചത്. അന്തിമാർച്ചനയ്ക്കായി സമ്മേളിച്ചവരിൽ ചിലർ കൈലേസുകൊണ്ട് മുഖം കൂടെക്കൂടെ തുടയ്ക്കുന്നതും; ചിലർ കണ്ണനിറയ്ക്കുന്നതും, ഒടുവളെറെ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽനിന്നു അശ്രുക്കണങ്ങൾ പൊഴിയുന്നതും ചിലർ ദീർഘ ശ്വാസനത്താൽ മെയ്വിറപ്പിക്കുന്നതും, ചിലർ മൗനം ഭഞ്ജിക്കാതെ നിലകൊള്ളുന്നതുമൊക്കെ അകൃത്രിമമായ ശോകങ്ങളിലിന്റെ ബഹിർപ്രവാഹം മാത്രമായിരുന്നു. രോഗബാധിതൻ വളരെ ശ്രമിച്ചിട്ടും കിട്ടാതി

രുന്ന പെയ്വാർഡ് പ്രവേശനം ലഭിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ആഗ്രഹിച്ച വിഷയമെടുത്ത് ഉപരിപഠനം നടത്തുവാൻ അഡ്മിഷൻകിട്ടി. പ്രതികളെ മർദ്ദിക്കാതെ ക്രിമിനൽ കേസ് അധികാരികളുടെ സഹകരണത്തിൽ അവസാനിച്ചു. നിലമുടമസ്ഥനും താറാവുകാരനും തമ്മിൽ അടിയലും ഇടിയലും എത്തിയ വാശിയും വഴക്കും ഒതുങ്ങിത്തീർന്നു. മുരടിച്ചുകഴിഞ്ഞ പരീക്ഷാവിജയി ഉദ്യോഗത്തിൽകയറി. നിരാശയിൽ വെത്തിച്ച സർപ്പീസുകാരനും പ്രമോഷൻ വഴിയും, ചേരിക്കൽ അതിർത്തികൾ കശാപിശക്താക്കൾ അവസാനിച്ചു. സ്രീധനസംഖ്യ സംബന്ധിച്ച അഭിപ്രായവ്യത്യാസം മൂലം മാസങ്ങൾ പലതാലോചനയിൽ കഴിഞ്ഞ വിവാഹസംഗതി അവസാനതീരുമാനത്തിലെത്തി, സംഘടനയിലെ തർക്കം ശിക്ഷണനടപടി കൂടാതെ കലാശിച്ചു, ഇങ്ങനെ എത്രയെത്ര കാര്യങ്ങളാണ് മത്തച്ചന്റെ സ്നേഹമന്യുണമായ സൗമനസ്സും സന്നദ്ധതയും ക്ഷമാശീലവും നയവിശേഷവും പൊതുജനസമ്മതിയുമൂലം തുടന്നുതുടന്നു നടന്നിട്ടുള്ളതെന്നു കണക്കിലെ. നിസ്സപാർത്ഥമായ സേവനത്തിന്റെ നീണ്ട ചരിത്രമാണ് ശ്രീ മത്തച്ചനുണ്ടായിരുന്നത്. പരോപകാരപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വമ്പിച്ച ക്രന്ദാരമാകുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാജ്ജീതസ്വത്ത്. എന്നിരുന്നാലും കൂടിയിരുന്നവരിൽ ഒരു ഭാഗത്തിന് ദുർഗ്രഹമായ ചേഷകളും അവിടെ നടന്നു.

ഒടുവളരെ ആളുകൾ ശവമഞ്ചത്തെ സമീപിച്ചു, മുട്ടുകുത്തി, സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ഹൃദയമുയർത്തി, പരേതന്റെ ആത്മശാന്തിക്കായിപ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അഭിഭാഷകാഗ്രേസരനും, കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പൽമാരുടെ പണ്ഡിതശിരോമണികളും, വർത്തകപ്രമാണികളും, ഭിക്ഷഗർവ്വമുഖനും, കലാസമ്പന്നനും, സാഹിത്യപ്രവർത്തകനും, കർഷകപ്രധാനരും പ്രാർത്ഥനാനിരതരുടെ ഈ ഗണത്തിൽ പെട്ടു. ഇവർ ദുഃഖാർത്തിൽതന്നെ ഒരു ഭാഗത്തിന്റെ അനുകമ്പാവിഷയമാകുകയും ചെയ്തു. മദ്ധ്യശതകങ്ങളിലെ അന്ധവിശ്വാസപടലോൽഭൂതമായ കരിനിഴൽ കത്തോലിക്കരിൽ ഇപ്പോ

ശ്രീനില നില്ക്കുന്നുവല്ലൊയെന്നു കരുതി ചിലർ വിസ്മയിച്ചു. വല്ല ഗുണവുമുണ്ടാകുമെങ്കിൽ പരേതന്റെ ആത്മാവിനതു ലഭിച്ചുകൊള്ളട്ടെയെന്നു ചിന്തിച്ചു ചിലർ മൗനാനുവാദം മുട്ടി. നിഷ്കാപത്യത്തിന്റെ കനകകിരണങ്ങൾ ചുറ്റും വിതരിയ ഒരു മുഖത്തുനിന്നു് ഒരു മോദ്യം പുറപ്പെട്ടു. അതിന്റെ കർത്താവും ഒരു അകത്തോലിക്കാ വകീൽ സ്നേഹിനനായിരുന്നു, ഇപ്പോൾ എന്തിനായിട്ടാണി പ്രാർത്ഥന?" അടുത്തിരുന്ന ഒരു കത്തോലിക്കാസഹോദരനോടു് ഏറ്റവും മൃദലസ്വരത്തിൽ ചെയ്ത മോദ്യം ആരുതന്നെ ആദരിക്കുകയില്ല! "കുരിച്ച ആളിന്റെ ആത്മാവിനു് നിത്യശ്വാസം ലഭിക്കുവാൻ" എന്ന് കത്തോലിക്കാഭാഗത്തു നിന്നു സമാധാനം നൽകി.

"മരിച്ച ആളിന്റെ ആത്മാവും സംസാരബന്ധിൽ നിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചു പരിശുദ്ധി പ്രാപിച്ചതുകൊണ്ടു് ആ ആത്മാവിനു നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു് പ്രയോജനമില്ലല്ലോ. നമുക്കു് നന്മ കൈവരുത്തുവാൻ നാം ആ ആത്മാവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയല്ലേവേണ്ടതു്?" വീണ്ടും ഒരു മോദ്യം.

"അപ്പോൾ ഏതൊരാളിന്നും വിശുദ്ധപദപ്രാപ്തിക്കു് മരണം ഒരു പാസ്സോർട്ടാകല്ലോ. ലൗകികജീവിതത്തിന്റെ അവസ്ഥ അനുസരിച്ചു് ചിലരുടെ ആത്മാക്കൾ മരണത്തോടുകൂടി സംസാരവിമുക്തങ്ങളായി വിശുദ്ധയിൽ എത്തിയെന്നും മറ്റു ചിലരുടെ ആത്മാക്കൾക്കു് മരണത്തോടുകൂടി പരിപൂർണ്ണമായ വിശുദ്ധി കൈവന്നില്ലെന്നുവരാം. ആ കയാലാണു് മരിച്ചവരുടെ ആത്മാക്കൾക്കു് പരിശുദ്ധിയുണ്ടാകുവാനായി പ്രാർത്ഥിക്കേണമെന്നു വ്യവസ്ഥയുള്ളതു്. ഭൂവാസികളുടെ അപേക്ഷ ഏതെങ്കിലും ഒരാത്മാവിന്റെ കാര്യത്തിൽ ആവശ്യമില്ലെന്നു വന്നാൽ അപേക്ഷ ഫലത്തു ന്യമാക്കാതെ ആവശ്യമുള്ള ആത്മാക്കൾക്കു് ഉപകാരപ്രദമാകത്തക്കവണ്ണം സംഗതികൾ പരമകാരണികനായ ദൈവം നിയന്ത്രിച്ചുകൊള്ളുമെന്നാണു് കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്: കത്തോലിക്കാ ഭാഗത്തെ ഈ സമാധാനം

പ്രശ്നകന്താവിനെ എത്രമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയെന്നറിഞ്ഞില്ല. ആ രഹസ്യസംഭാഷണം തുടന്നുചെയ്തു.

നിത്യസൗഭാഗ്യരംഗമായ സ്വർഗ്ഗവും നിത്യശിക്ഷാരംഗമായ നരകവും ഇവയ്ക്കു പുറമേ, മൂന്നാമതൊരു രംഗം, ഒരു ശുദ്ധീകരണരംഗവും, ഉണ്ടെന്നുള്ള ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ വിശ്വാസവും ഉപദേശവുമാണല്ലോ മരിച്ചവരുടെ ആത്മാക്കൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നത്. നിസ്സാരമായ കളങ്കമോ കറയോപോലും ഇല്ലാത്ത ആത്മാവിനമാത്രമേ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ സ്ഥാനം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. നിത്യശിക്ഷയ്ക്കു ഹരാകത്തകവണ്ണം അത്രയ്ക്കു പാപപങ്കിലമാകാത്തവരുടെ ആത്മാക്കൾ, പീഡനമേറും തപോജ്വലങ്ങൾ, പരിത്യഗങ്ങൾ ഇവമൂലവും, പാപകറകളെല്ലാ സ്വർഗ്ഗപ്രവേശനത്തിനുള്ള അർഹത സമ്പാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ അർഹത സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള രംഗമാണ്, അഥവാ സ്ഥലമത്രെ ശുദ്ധീകരണസ്ഥലം (Purgatory) എന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത്. വെളിപാട് 21-ാം അദ്ധ്യായം 27-ാം വാക്യവും വി. മത്തായി 5-ാം അദ്ധ്യായം 26-ാം വാക്യവും ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. പാപത്തിനുള്ള നിത്യശിക്ഷ യഥാർത്ഥ കമ്പസാരം മൂലം നിങ്ങളുവെങ്കിലും അവശേഷിക്കുന്ന അനിത്യശിക്ഷ സ്വന്തം പ്രയത്നമൂലമോ ഇതരന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾമൂലമോ റദ്ദാകാത്തപക്ഷം സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി അസാധ്യം തന്നെ. ഈ ലോകത്തിൽവെച്ചോ ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽവെച്ചോ വെളിപാടിനെ “അത്യല്പമാലിന്യം” കഴുകിക്കളയേണ്ടതും വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്ന “അവസാനത്തെ ചിപ്പിക്കാത്തു” വീട്ടിത്തീക്കേണ്ടതും ആത്മാവിന്റെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തികവശ്യാവശ്യമാകുന്നു.

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഐക്യത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ടുനില്ക്കുന്ന അർമേനിയൻ സഭയാ യുന്നായസഭയും മറ്റു ചില പൗരസ്ത്യസഭകളും “ശുദ്ധീകരണസ്ഥലം”ത്തിൽ വി

ശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അവസാനവിധിക്ക് ശേഷം മരിച്ചവരുടെ ആത്മാക്കൾ സ്വർഗ്ഗമോ, നരകമോ പ്രാപിക്കുവാൻ അർഹരാകുന്നതുവരെ അവ വിശ്രമിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥലം ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതോടൊപ്പം തന്നെ പരേതരുടെ ആത്മാനുക്രമ്യതാമം അവർ ദിവ്യബലിതട്ടം തപജപങ്ങളും അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു,

മരിച്ചവരുടെ ആത്മാക്കൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ബലികളും തപോജപങ്ങളും പരിത്യാഗങ്ങളും ക്രൈസ്തവ സഭയിൽ നടപ്പിലിരിക്കുന്നത് വേദപുസ്തകത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണെന്നുള്ളതു ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ച യുദ്ധഭടന്മാരുടെ പാപമോചനത്തിനും ആത്മശാന്തിക്കുമായി യുദ്ധമകബായ എന്ന സൈന്യാധിപൻ പന്തീരായിരം വെള്ളിനാണയങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു ബലിസമർപ്പണാത്മം യെരൂശലേമിലേക്കയച്ച വിവരം പഴയനിയമത്തിലെ മക്കാബായകാരുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില ക്രൈസ്തവസഭാവിഭാഗങ്ങൾ “ശുദ്ധീകരണസ്ഥലം” റദ്ദാക്കുവാനായിരിക്കാം, മക്കാബായകാരുടെ ഗ്രന്ഥം അനുഗ്രീകൃതവേദഗ്രന്ഥമായി സങ്കല്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും സഭാപിതാക്കളും സൂനഹദോസുകളും ആ ഗ്രന്ഥത്തെ അധിക്രമവും അനുഗ്രീകൃതവുമായിട്ടാണ് പരിഗണിക്കുന്നത്. പല സഭാപിതാക്കന്മാരുടെയും സൂനഹദോസുകളുടെയും നാമങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുവാനുണ്ടെങ്കിലും തന്റെ കാലത്തു മകബായഗ്രന്ഥം അനുഗ്രീകൃതവും ഇന്ത്യശ്വരനിവേശിതവുമായി സാമൂഹികസഭ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നു വി, ആഗസ്റ്റീനോസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു പ്രകൃതത്തിനു മതിയാകുമെന്നു കരുതുന്നു.

ഒരുവന്റെ മരണാനന്തരവും അയാളുടെ ആത്മാവിനു പാപപരിഹാരം ചെയ്യുവാൻ സാധ്യമാണെന്നും പാപമോചനത്തിനവസരമുണ്ടെന്നും നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന വൃതിയ നിയമ വാക്യങ്ങളെ മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടും. “മനുഷ്യപുത്രനെതിരായി സംസാരിക്കുന്നവന്റെ പാപം

മോചിക്കപ്പെടും. എന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെതിരായി സംസാരിക്കുന്നവന്റെ പാപം ഈ ലോകത്തിലോ ഭവിയ്ക്കുപോകുന്നതിലോ മോചിക്കപ്പെടുകയില്ല.” (St. Mathew 12:32) ഈ വാക്യവും നമ്മുടെ ചർച്ചയ്ക്കുപകരിക്കുന്നതാണ്. ഭവിയ്ക്കുപോകുന്നതിൽ പാപമോചനം സുസാദ്ധ്യമാണെന്നുതന്നെയാണല്ലോ ഇതിന്റെ സാരം. ആ ഭവിയ്ക്കുപോകും ഒരിക്കലും നരകമായിരിക്കുകയില്ല, കത്തോലിക്കാസഭ ഉപദേശിക്കുന്ന ശുദ്ധീകരണസ്ഥലമാണെന്നു വിശദമാണ്.

അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ സമകാലികനും വി, പൗലോസ് അപ്പോസ്തലന്റെ ശിഷ്യനുമായ വി. ഡയനീഷ്യസ് അഗയാപ്പഗീത്തൻ, മൃതന്റെ ശരീരത്തെ സമീപിച്ചു പുരോഹിതൻ ജപോച്ചാരണം ചെയ്തു, മാനുഷിക ദുർബ്ബലങ്ങളും പരേതനുമായ തെന്റുകർ ക്ഷമിക്കുവാനും ജീവിക്കുന്നവരുടെ പ്രകാശത്തിലേക്കും സഹവാസത്തിലേക്കും അയാളെ ചേർക്കുവാനും ദൈവകൃപ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ആദിമ ക്രൈസ്തവസഭയിലെ ആചാരത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മൃതന്റെ ആത്മാവുകളെ അയാളുടെ തെന്റുകർ ക്ഷമിക്കുന്നതിനുമുമ്പും പിമ്പും ഒരേസ്ഥലത്തും സ്ഥിതിയിലും ആയിരിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള വിവക്ഷയാണല്ലോ പ്രസ്തുത പൂർവ്വികപ്രാർത്ഥനയ്ക്കിടയാനും. പദദീസായിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി തെന്റുകളിൽനിന്നും ശിക്ഷകളിൽനിന്നും മൃതന്റെ ആത്മാവു മോചനം പ്രാപിക്കേണ്ടതാവശ്യമായി മേൽപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള മോചനപ്രാപിക്കുള്ള സ്ഥലമാണ് ശുദ്ധീകരണസ്ഥലമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. മൂന്നാംശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരിജെൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നു: “രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നവൻ അഗ്നിയുടെ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നു. സ്വർണ്ണത്തിൽ കൂട്ടുമ്പോലുള്ള ഈയുത്തിന്റെ അംശത്തെ അഗ്നിനശിപ്പിച്ചു സ്വർണ്ണത്തെ ശുദ്ധമാക്കുന്നവിധത്തിൽ, അഗ്നിയുടെ എല്ലാവരും ശുദ്ധീകൃതരായി സ്വർണ്ണത്തിൽ എത്തുന്നു.” ഒരിജെൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അഗ്നി തിർച്ചയായും നരകാഗ്നി

ആയിരിക്കുകയില്ല. നരകത്തിലെ അഗ്നി പീഡനത്തിനു മാത്രമുള്ളതാണ്, ശുദ്ധീകരണത്തിനുള്ളതല്ല. നരകാഗ്നിയിൽ നിവൃത്തിയുണ്ടാകാതെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല, ആകയാൽ ഒരിജെൻറ പ്രതിപാദനം തീർച്ചയായും ശുദ്ധീകരണ സ്ഥലത്തിലെ അഗ്നിയെപ്പറ്റി മാത്രമാകുന്നു. തന്റെ മരണാനന്തരം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ തന്റെ ആത്മശാന്തിക്കായി ക്രൈസ്തവ പ്രാർത്ഥനകളെല്ലാം നാലാം ശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വി. അഗ്നേയോ രേഖാമൂലം അഭ്യർത്ഥിച്ചിരുന്നു. മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു പ്രാർത്ഥന വി. ബസിലിയോസ് അദ്ദേഹം രചിച്ച വൈദികക്രമത്തിൽ എഴുതിച്ചേർത്തിരുന്നവെന്ന് സ്മരണീയമാണ്. യെരൂശലേമിലെ വി. സിറിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന കർമ്മങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ ഉപയോഗത്തിലിരുന്നതായി ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. കൊന്സ്റ്റന്റായിൻ പത്രവർത്തി വിശ്വാസികളുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ തന്റെ ആത്മാനുക്രമം ധാരാളമാവാൻ വേണ്ടി സ്വന്തം ഉത്തരവിലും ഒരു സുപ്രസിദ്ധദേവാലയത്തിൽ സംസ്കരിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുവെന്ന് പത്രവർത്തിയുടെ പരിത്രത്തിൽ, എഡ്വേർഡ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 'നമ്മുടെ ആത്മാക്കളെയും നമ്മുടെ മുന്നോട്ടികളായി വിശ്രമസ്ഥലത്തേക്കു പ്രയണം ചെയ്തിട്ടുള്ള നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരുടെ ആത്മാക്കളെയും ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യത്തിനായി നമുക്ക് ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കണം' എന്നിങ്ങനെ വി. ഗ്രിഗോറിയോസ് നസിയെൻസ്യൻ എഴുതുകയുണ്ടായി. വിശ്രമസ്ഥലം പ്രയാണലക്ഷ്യമല്ലല്ലോ. ആകയാൽ ഉൾമുദ്രാവാക്യം മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കു മുമ്പുള്ള ശുദ്ധീകരണരംഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് അനുമാനിക്കണം.

അഞ്ചാംശതകത്തിൽ ജീവിച്ച വേദാന്ത സിദ്ധൻ: പറയുന്നു: "ശരീരത്തിൽനിന്നു നിർമ്മിക്കുന്ന ആത്മാവിന്റെ ദീപ്തികൊടുക്കുന്ന മാലിന്യങ്ങൾ ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിലെ അഗ്നി

യാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പ് ദൈവികസൗഭാഗ്യം
 അനുഭവിക്കുവാൻ അതിനു സാധിക്കുകയില്ല." ഈ അഭി
 പ്രായംതന്നെ വി. എപ്പിഫാനിയോസിനും ഉണ്ടായിരുന്നു.
 ശുദ്ധീകരണസ്ഥലം എന്നതിനെ നിരാകരിച്ച അരിയൂ
 സിനെ അദ്ദേഹം പാഷണ്ഡിയായി പരിഗണിച്ചതിനു
 കൊണ്ടായിരുന്നു. അരിയൂസിന്റെ സമകാലികരായ പൗ
 രസ്ത്യ സഭാംഗങ്ങൾ ശുദ്ധീകരണ സ്ഥലത്തിന്റെ അസ്തി
 ത്വത്തിൽ സാമാന്യമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ്
 ഇതിൽനിന്നു ധരിക്കേണ്ടതു്. മൂന്നാം ശതകത്തിന്റെ ആ
 രംഭംമുതൽ പരേതരുടെ ചരമവാർഷിക പ്രത്യേക പ്രാ
 ത്നവകളോടും ക്ലാസ്സികളോടും ആചരിക്കുക പതിവായിര
 ന്നവെന്നത്രെ സഭാപിതാവായ തെന്തുല്യന്റെ സാക്ഷ്യം.
 ഇപ്രകാരമെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ മരിച്ചവരുടെ ആ
 ത്വശാന്തിക്കായി പ്രാർത്ഥനയും, ഉപവസിക്കുന്നതും ബ
 ലികളുല്പിക്കുന്നതും ഉത്തമമായ ഭക്തികൃത്യമാണെന്നു സുവേ
 ദ്യമത്രെ. ഈ വിഷയത്തിലും കത്തോലിക്കാസഭ സുവി
 ശേഷതത്വങ്ങൾക്കും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധന
 ങ്ങൾക്കും പാരമ്പര്യത്തിനും അനുയുക്തമായവിധംതന്നെ
 വർത്തിക്കുന്നു.

സത്യദീപം 1954 നവമ്പർ 3.

ആ മൂന്നുതരം കത്തോലിക്കർ

കത്തോലിക്കരിൽ തരഭേദമുണ്ടെന്നു ആർക്കും, എങ്ങനെ പറയുവാൻ സാധിക്കും? ഒരു കത്താവും ഒരു മാമ്മോദീസായും ഒരു സഭയും അല്ലേ കത്തോലിക്കർക്കുണ്ടല്ലോ? കത്തോലിക്കരുടെയിടയിൽ കാണാറുള്ള ആചാരവ്യത്യാസവും ഭാഷാവ്യത്യാസവും; വൈദികരുടെയും വൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെയിടയിൽപ്പോലും നടപ്പുള്ള വേഷഭൂഷാദികളിലെ അന്തരവും അവരുടെ കത്തോലിക്കരത്വത്തിന് മാറ്റം കുറയ്ക്കുകയും കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യങ്ങളാണോ? എന്നിങ്ങനെ ചോദ്യത്തിനു പുറകെ ചോദ്യത്തെ അണിനിരത്തുന്നതാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ശീർഷകം എന്നു പലരും ചിന്തിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഭാഷയോ ദേശമോ ആചാരമോ പാരമ്പര്യമോ വേഷഭൂഷാദികളോ സ്ഥാനമാനാദികളോ മൂലം സംഭവിക്കാവുന്ന തരം തിരിവല്ല ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഒരു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവളിന്നും, ഒരേ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സംരക്ഷണയിൽ കഴിയുന്ന സഹോദരസഹോദരിമാരുടെയിടയിൽപ്പോലും അനുഭവപ്പെടുന്ന കത്തോലിക്കാചൈതന്യത്തിലുള്ള അന്തരം ആസ്വദമാകിയിരുന്ന തരം തിരിവാണ് ഇവിടെ ചർച്ചയ്ക്കു വിഷയമായിട്ടുള്ളത്. ഒരു യുവാവ് അതിരാവിലെ ദിവ്യപൂജയിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ ദേവാലയത്തിൽ പോകുമ്പോൾ അയാളുടെ ഒരു സഹോദരൻ വീച്ചുവലയുമായി പുഴവക്കത്തേക്ക് മത്സ്യഗ്രഹണത്തിനു പോകുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. വേറൊരു സഹോദരൻ ഇരുവരും നിജകൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചു മടങ്ങിവന്നശേഷമാണ് കുംഭകണ്ഠസേവ അവസാനിപ്പിച്ചതെന്നും കരുതുക. ഈ മൂവരും മൂന്നുതരം കത്തോലിക്കരാണെന്നു വരുമോ? അന്നു കിട്ടുന്ന മീൻവിഹാർ വസ്തുലാകുന്ന തുക ഒരു മിഷൻ സ്ഥാപനത്തിനയച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു മുൻകൂട്ടി ചെയ്തിരുന്ന നിശ്ചയമനുസരിച്ച് ആവുന്നിടത്തോളം നേരത്തെ വീശാനിറങ്ങിയ ആളിന് കത്തോലിക്കാചൈതന്യം, തലേദിവസം വാങ്ങിയ കസവു

നേർച്ചപ്രയോഗിച്ചുണ്ടാകുന്ന സ്വന്തം പകിട്ടിന്റെ പരിമാണം അറിയുവാൻ രാവിലെ പള്ളിയിൽപ്പോയ സ്വസഹോദരന്മാർ തിന്നെക്കാൾ കഠിനമെന്നു ഖണ്ഡിച്ചുപറയുന്ന ആളാരാണ്? വളരെ വൈകി ഉറക്കത്തിൽനിന്നു എണീറ്റ സഹോദരൻ പാതിരാജ്ഞാപ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ഒരു രോഗിയുടെ സവിധം രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം ശുശ്രൂഷാനിരതനായി ഉറക്കമില്ലാതെ സഹോദരന്മാർക്കു മേൽമേൽ മടങ്ങിയെത്തിയതെന്നറിയുമ്പോൾ മൂവരിൽ മൂപ്പു കല്പിക്കേണ്ടതാകാണോ? ഈ മൂന്നു സഹോദരന്മാരുടെ കത്തോലിക്കരായിത്തീർന്നു കറികോൽ കണ്ടെത്തുക പ്രയാസമാണെങ്കിൽ മുപ്പത്തഞ്ചുകോടിയുടെ കാർമ്മിയിൽ തരംതിരിവ് എത്രയോ ഭൂസ്സാധ്യമായിരിക്കണം. എങ്കിലും ഒരു കാർമ്മി തീർച്ചയാണ്. മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളുടെ അത്യഗാധങ്ങളിൽ സദാ “സെർച്ച് ലയിറ്റ്” പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൈവം ഓരോരുത്തർക്കും, കത്തോലിക്കർക്കും ഇതരന്മാർക്കും, അവരുടെ ഓരോ പ്രവൃത്തികളുമുള്ള സമ്മാനമോ ശിക്ഷയോ അവരുടെ ആത്മാർത്ഥതയും ദൈവഹിതത്തോടുള്ള അനുരഞ്ജനവും അനുസരിച്ചു നൽകുമെന്നുള്ളതുതന്നെ. ദൈവത്തിന്റെ വിധി ലോകത്തിന്റെ വിധിയിൽനിന്നു പലപ്പോഴും സാരമായ വിധത്തിൽ വിഭിന്നമാണല്ലോ. ക്രിസ്തുനാമന്റെ കറവി സ്വാരം നടന്ന അവസരത്തിൽ പീലാത്തോസിനു നാമനെപ്പറ്റി തോന്നിയ ഭക്ത്യാദരങ്ങളുടെ സഫലിതങ്ങൾ നാം സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്നു. നാമനോടൊന്നിച്ചു കാൽവരിയിൽ കരിശോറിയ ആ “നല്ലകള്ള”നു ഇരുട്ടുശായ ഒരു പശ്ചാത്തലം ഉണ്ടായിരുന്നതായി നാം അറിയുന്നില്ല. എങ്കിലും പാദീസാ പ്രാപ്തികളുള്ള ആ വരിഷ്ഠവരം ആ “നല്ലകള്ള”നാണല്ലോ ലഭിച്ചതു്. ഓടുന്നവനെല്ലാം ഓട്ടത്തിൽ ജയിക്കുന്നില്ലെന്നും സമ്മാനാർഹരാകുന്നില്ലെന്നും

നമുക്കു അനുഭവം മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ ഇന്നോളം നിലനിന്നുപോരുന്നതത്രെ.

ഒരിക്കൽ ഒരു മെത്രാസനദേവാലയത്തിന്റെ പണി തിടുക്കത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അനേകശതം വേലക്കാർ അത്യുദ്ധാനം ചെയ്തു അഹോരാത്രം ബുദ്ധിമുട്ടിപ്രയത്നിച്ചു. ഓരോ ജോലിക്കും വളരെപ്പേർ സഹകരിച്ചിരുന്നു. വേലക്കാരുടെയിടയിൽ വേഷപ്രചരണനായി സ്ഥലത്തെ മെത്രാൻ ഒരിക്കൽ ചെന്നു അവരുമായി സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. കമ്മായംകൂട്ടുന്ന പണിക്കാരിൽ മൂന്നുപേരുമായി നടന്ന സംഭാഷണത്തിന്റെ വിവരമാണ് നമുക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്താണ് ജോലിയെന്ന് ഒരു വന്നോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ “മണലും കമ്മായവുംകൂടി ചേർക്കുകയാണ്” എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി. “ഭ്രാന്തും കണ്ണുങ്ങൾക്കും ഉപജീവനമാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കുന്നു” എന്ന് രണ്ടാമനു ഉത്തരം നൽകി. “മെത്രാസനദേവാലയം പണിയുന്നു” എന്ന സമാധാനമാണ് മൂന്നാമൻ നൽകിയത്. പണിക്കാരുടെ ഈ പ്രത്യുത്തരങ്ങളെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് കത്തോലിക്കരിൽ കാണപ്പെടുന്ന മൂന്നുതരക്കാരെയാണ് അവ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നത്രെ ഒരു വൈദികപണ്ഡിതൻ സമർത്ഥിക്കുന്നത്. നമ്മിൽ ചിലർ കത്തോലിക്കാമതാവലംബികളായിരിക്കുന്നത് സാഹചര്യങ്ങളൽമൂലം മാത്രമാണ്. പൂർണ്ണീകന്മാർ കത്തോലിക്കരായിരുന്നതിനാൽ നാമു കത്തോലികരായി. അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടജനങ്ങൾമൂലം നാം കത്തോലിക്കാമതം സ്വീകരിക്കുവാൻ സംഗതിവന്നു. ഇതിൽ കവിഞ്ഞൊരു പരിഗണനയും നമുക്ക് കത്തോലിക്കാമതം സംബന്ധിച്ചില്ല. പ്രസ്തുത മതം പ്രചരിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ, വിജയിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ നാം സന്തോഷിക്കുന്നില്ല. അതിന്റെ പരാജയമോ വിനാശമോ നമുക്ക് സന്തോഷകാരണമാകുന്നുമില്ല. സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം ഒത്തിണങ്ങിയാൽ നാം ഞായറാഴ്ചയും “കടമുള്ള” മറ്റു ദിവസങ്ങളിലും പള്ളിയിൽ പോയെന്നുവരും. വലപ്പോഴും പ്രതികൂല സാഹചര്യം

യ്ക്കുണ്ടാണു് നമുക്കനുഭവപ്പെടാറുള്ളതെന്നുമാത്രം. ഈവക കത്തോലിക്കരെ “അനാഥ” കത്തോലിക്കരെന്നാണു് നമ്മുടെ വൈദികപണ്ഡിതൻ നാമകരണം ചെയ്യുന്നതു്. അവൻ “മേലും കമ്മായവും കൂട്ടിച്ചേർക്കു്”മാത്രം. അവരുടെ വീക്ഷണഗതി അതിനപ്പുറമില്ല. കത്തോലിക സഭാംഗങ്ങളായതുകൊണ്ടു് ചിലർ പള്ളിയോഗങ്ങളിലും പ്രാദേശിക സംഘടനകളിലും സർക്കാർ സ്കൂളുകളിലും പ്രവേശം ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. ഭക്തസംഘടനകളിൽ ചേർന്നു സ്ഥാനമാനങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. സമുദായപ്രാതിനിധ്യതത്വമനുസരിച്ചു് പേരും പെരുമയും ലഭിക്കുന്നു. ഡിനറുകളിലും പാർട്ടികളിലും ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്നു. ചിലരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സഭയുടെ അംഗത്വം ആത്മരക്ഷയുടെ കായ്കയിൽ ഉറപ്പുനൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. തങ്ങൾക്കു കൈവരാവുന്ന നന്മകളും ഗുണങ്ങളും ആലോചിച്ചാൽ സഭ ആദരണീയമാണു്. സഭയോടുള്ള നമ്മുടെ പ്രണവസ്വത്തൊപ്പറിയോ ബാധ്യതകളെപ്പറിയോ ചിന്തിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. സഭ ദൈവസ്ഥാപിതമെങ്കിൽ താനെ നിലനില്ക്കുകയോ പുരോഗമിക്കുകയോ ചെയ്യും. അതേ, ദൈവസ്ഥാപിതമെന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ നിറവേറുന്നതിൽ മനുഷ്യന്റെ സഹകരണമാവശ്യമെന്നുവന്നാൽ അതിലേക്കു് വിപുലമായ വൈദികലോകമുണ്ടു്. മെത്രാന്മാരും പട്ടക്കാരും പോരെങ്കിൽ സന്യാസിസമൂഹങ്ങളും സഭയുടെ കായ്കയിൽ വാചുതരാകാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണു്. സഭയെ ആശ്രയിച്ചു ആചുനീടത്തോളം ആനുക്രമ്യങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുവാനേ നമുക്കു് ണ്ടുതലയുള്ളു. ഈ വിധം യുക്തിവാദം ചെയ്യുന്ന “സ്വാതന്ത്ര്യലോകം”യ കത്തോലിക്കരുടെ ചിത്രമാണു് രണ്ടാമത്തെ കമ്മായവേലക്കാരൻ പ്രദർശിപ്പി

കുന്നതു്. “ദീപസ്തംഭം മഹാശ്വയം; നമുക്കും കിട്ടണം പണം” എന്ന വാക്യം ഇവിടെ അനുസ്മരണീയംതന്നെ.

“മെത്രാസനദേവാലയം പണിയുന്നു” എന്ന മറുപടി തൽകർത്താവായ കമ്മായവേലകാരനെ അഭിനന്ദനാർഹനാക്കിത്തീർത്തു. അവന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ സാരവും പരമോദ്ദേശ്യവും അവൻ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. അവൻ തന്റെ മുമ്പിൽ മണലും കമ്മായവും, പിമ്പിൽ ഭായ്യയേയും കണ്ണുങ്ങളേയും മാത്രമല്ല കണ്ടതു്. ഉത്തമഗങ്ങളായ മണിമാളികകളോടും മനോഹരങ്ങളായ ബലിപീഠങ്ങളോടുംകൂടി പരിലസിക്കുന്ന പ്രഭാവത്തായ ഒരു ദേവാലയം, ലോകവും നാകവും മദ്ധ്യേയുള്ള ഒരുജ്ജ്വലസോപാനം, അവന്റെ മനോദർപ്പണത്തിൽ ദൃശ്യമായി. അതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ തനിക്കുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വത്തെ അവൻ പ്രാഗത്ഭ്യപൂർവ്വം സ്തുരിച്ചു. അവൻ വെറും ഒരു കത്തോലിക്കനല്ല സംസ്ഥാപകനായ ഒരു കത്തോലിക്കനാണെന്നുതന്നെ അവൻ ബോധിച്ചു. തന്റെ ശക്ത്യനുസാരം കത്തോലിക്കസഭയുടെ വിജയത്തിലും പുരോഗമനത്തിലും സഹകരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നു അവൻ ധരിച്ചു. അതിൻപ്രകാരം സഭാ പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതാപ്രഖ്യാപനമായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി.

മനുഷ്യനഗരത്തിനു വിരുദ്ധമായ ഒരു ദൈവനഗരത്തെപ്പറ്റി വിശുദ്ധ ആഗ്രസ്സീനോസ് പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ ദൈവനഗരസ്ഥാപനം ഓരോ കത്തോലിക്കന്റെയും, ഓരോ ക്രൈസ്തവന്റെയും കർത്തവ്യവൃത്തത്തിൽ പെട്ടതാണ്. അല്ലാ ഓരോ ഈശ്വരവിശ്വാസിയുടെയും കായ്പരിപാടിയിലും ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്നു പറയാം. ഈ സല്ലരിണാമതിലുള്ള നമ്മുടെ ആകാംക്ഷയത്രെ “നിന്റെ

രാജ്യംവരേണമെ" എന്ന സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിനോടുള്ള നമ്മുടെ അനുഭിനപ്രാർത്ഥനയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ പിതൃത്വവും അഖിലലോകമാനവസമൂഹമദ്ധ്യേ സാഹോദര്യവും അതോടുകൂടി സാമൂഹികമായ ശാന്തിയും, സമാധാനവും, നീതിബോധവും സത്യവും പ്രബലപ്പെടാതെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ഭൂമിയിലെത്തിക്കുക അസാധ്യമാണ്. അവ പ്രബലപ്പെടുമ്പോൾ സകലവും ക്രിസ്തുവിൽ പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയെന്നുള്ള ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിൽ ലോകം എന്തുകൊണ്ട് ചെയ്യും. ഈ പ്രബലീകരണത്തിൽ നാം സ്വീകരിക്കുന്ന ഭാഗമാണ് "ആ മൂന്നു തരം കത്തോലിക്കരിൽ" ഏതിലാണ് നമ്മെ പരിഗണിക്കേണ്ടതെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. പുത്തനാണ്ടിന്റെ ഈ പുതുമാസം കടന്നു കഴിയുന്നതിനു മുൻപ് തൽസംബന്ധമായ ഒരു ആത്മപരിശോധന നമ്മിൽ പലർക്കും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതല്ലേ? നമ്മിൽ ഓരോ വ്യക്തിയുമെത്ര അംഗീകാരരൂപത്തിലോ നിഷേധാത്മകമായോ മറുപടി നൽകേണ്ടതു്.

സത്യദീപം, 1954 ഫെബ്രുവരി 10.

നിയോമിയുടെ ബലി

ആ തറവാട്ടിലെ ഏക ബിതദ്വയാരിണിയാണ് നിയോമി. സഹോദരികളോടൊപ്പം സാമാന്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം നിയോമിയെ കുടുംബസ്ഥിതിക്കും പായമ്പുഴ്ത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും യോജിച്ച മറ്റൊരു കുടുംബത്തിനുലേക്ക് കെട്ടിച്ചയക്കണമെന്ന് പിതാവിനു താല്പ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും പഠനത്തിലുള്ള അവളുടെ ഉത്സാഹവും ശ്രദ്ധയും ക്രിസ്തുക്കളിൽ തോക്നാത്തുള്ള പുരോഗമനവും നിയോമിയുടെ സ്വഭാവമാധുർയ്ത്തിലും ആശയശുദ്ധിയിലുമുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പും ആ താല്പ്യം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുവാൻ പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നു. സ്രീധനത്തിനായി കരുതിയിരുന്ന ധനവും കെട്ടിപ്പിരിപ്പിൽ തുരുമ്പിച്ചുവശായി എന്നു പറയാം. അങ്ങനെയിരിക്കുകയിലാണ് ഒരു കത്തോലിക്കാ ഹൈസ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപികയായി പോകുവാൻ ആലോചന നടന്നത്. മറ്റൊരുകാരെയെന്നുവെങ്കിൽ ആ ആലോചന അരനിമിഷം പരകുകയില്ലായിരുന്നു. ഒരു കത്തോലിക്കാ ഹൈസ്കൂളിൽ, കന്യാസ്രീകളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലും സഹകരണത്തിലും കഴിഞ്ഞ ഒരു സ്ഥാപനത്തിൽ, സഹവിദ്യാഭ്യാസം നിഷിദ്ധമായിരുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ, ആ ജോലി സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ പ്രാതികൂല്യത്തിനാവശ്യമില്ലെന്ന് അമ്മയും സഹോദരിമാരും ചേർന്നു ഒരു ആലോചനാസംഗ്രഹത്തിൽ നിശ്ചയം ചെയ്തു. റീത്തുകാരുടെ വകയാണ്. സ്തുതെന്നും റീത്തുകന്യാസ്രീകളാണ് അവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്നതെന്നുമുള്ള ചിന്ത ഒരു സഹോദരിയിൽനിന്ന് നേരിയ ഒരു പ്രതിഷേധപരത്തിന് അവസരം നൽകിയെങ്കിലും കത്തോലിക്കാ സന്യാസി നിമാരെയും അവരുടെ ജീവിതചയ്കളെയും പഠി അത്യധികം ബഹുമാനം നിയോമിക്കുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആ സ്വരത്തിന് തുഹരമായ പ്രതിബന്ധനിയേ ലഭിച്ചില്ല. ഇങ്ങനെയത്രെ നിയോമി. കുന്നങ്കുളം കത്തോലിക്കാ ഹൈസ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപികയാത്തീന്നത്.

ഡിസമ്പർമാസം രാവിലെ അല്പം മുടൽമഞ്ഞു കാണാറുണ്ടെങ്കിലും അന്തരീക്ഷം പ്രായേണ കാറ്റും കറുപ്പും കൂടാതെയാണ് കഴിയുക. ക്രിസ്തുസ്സു് ഒഴിവിനായി നിയോമി വീട്ടിൽ വന്നതിനുശേഷം അവിടെ ഒരു നവജീവൻ ഉണ്ടായതുപോലെ തോന്നി. കുഞ്ഞുങ്ങളെ സന്ധ്യനമസ്കാരത്തിനും പ്രഭാതാരാധനയ്ക്കും ഒരുക്കുന്നതിൽ പ്രധാനഭാരവാഹിത്വം നിയോമി വഹിച്ചിരുന്നു. അവരെ കൂടുതൽ ദൈവസ്നേഹത്തിലേക്കും സഭാപ്രവൃത്തിയിലേക്കും നിയോമിയുടെ ഓരോ വാക്കും ഓരോ പ്രവൃത്തിയും നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിൽ സഹോദരനും, സഹോദരിമാർക്കും പ്രത്യേകം നിയോമിയുടെ അചരണമമാർഷ്യ സന്തോഷം തോന്നി എടുപത്തു ദിവസം അവാധികാലത്തുനിന്നും കൊഴിഞ്ഞുപോയി. അപ്പോഴേക്കും നിയോമി കടുംബത്തിലെ ആവശ്യാവശ്യമായ ഒരംഗമാണെന്നുള്ള ബോധ്യം കടുംബാംഗങ്ങളിലും ഇതരരിലും വ്യാപിച്ചു.

“മോളെ, നിയോമി, പള്ളിക്കൂടം തുറക്കുന്നതിനു ഇനിയും മൂന്നോ നാലോ ദിവസമേയുള്ളല്ലോ. ഒരു മാസമോ മറ്റോ കഴിഞ്ഞേ നീ പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കു് ചെല്ലൂയെന്നൊരമഴുത്തയക്കരുതോ? അക്കാലത്തേക്കുള്ള ശമ്പളം കിട്ടുകയില്ലെങ്കിൽവേണ്ടാ, നിന്റെ ശമ്പളംകൊണ്ടു കഴിയാൻ ഇവിടെ ആർക്കും ആവശ്യവും ആഗ്രഹവും ഇല്ലെന്നറിയരുതോ?” അമ്മ ചോദിച്ചു.

“എന്റെ പൊന്നമ്മച്ചീ, പള്ളിക്കൂടം തുറക്കുന്നതിന്റെ രാലേ ദിവസം കന്നങ്കളത്തെത്താമെന്നു പറഞ്ഞാണു് ഞാൻ പോന്നതു്; അമ്മച്ചി പ്രതിബന്ധമൊന്നു മുണ്ടാകരുതേ.”

“പ്രതിബന്ധം ഉണ്ടാക്കുകയല്ല. നിന്റെ അപ്പച്ചൻ ഇനാൾ പറയുന്നതു കേട്ടു; അടുത്തുതന്നെ, ഈ ജോലി നിറുത്തി വെച്ചു്. നിന്റെ വിവാഹാലോചന തുടരേണമെന്നു്. അങ്ങേക്കും പ്രായമായില്ലേ!”

“അപ്പച്ചന്റെ പ്രായധികൃം സാരമില്ല. ഇനിയും അപ്പച്ചനും അമ്മച്ചിയും അനേകസംവത്സരം ജീവിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ആകയാൽ ഞാൻ സ്തുതിൽ പോകട്ടെ, കല്യാണാലോചന പിന്നെയും ആകാമല്ലോ.”

“കുറുമ്പു് ഒരിക്കലും ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. ചാലക്കുടിക്കടുത്തു് ഒരു നല്ല കല്യാണാലോചനയും കൊണ്ടു്. സ്ത്രീധനം ഇവിടെ ഉദ്ദേശിച്ചതിൽ ഒട്ടും കൂടുകയില്ല. കൊച്ചൻ ബി. എൽ പാസ്സായിട്ടുണ്ടു്”

“എന്റെ പൊന്നമ്മച്ചി, എം. എ. ക്ലാസ്സിലേയും ബി. എൽ ക്ലാസ്സിലേയും സംഗതിയൊന്നും ആലോചിക്കേണ്ടന്നു് ഞാൻ എത്രയോ പ്രാവിശ്യം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ എടക്കാക്കും വഴികാട്ടികൾക്കും കൊടുക്കുന്ന ചോരം പണവും സാധുക്കൾക്കായിരുന്നുവെങ്കിൽ!”

“ഒരു ഡാക്ടർ ചെറുക്കന്റെ കാളും വേദാരാൾ പറയുന്നതുകേട്ടു. ബി. എൽ. ക്ലാസ്സിൽ വേണ്ടെങ്കിൽ ആ സംഗതിയാലോചിക്കാം.”

“അമ്മച്ചിയെന്തിനിവിധം വർത്തമാനം പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നു. എന്നെ വകീലം ഡാക്ടറും ആരും വിവാഹം ചെയ്യേണ്ട. കാലമാകുമ്പോൾ വരനെ ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു കൊള്ളാം. നിങ്ങളെല്ലാവരും എന്നെ അഗ്രഹിച്ചാൽ മതി.”

അന്നുതന്നെ നിയോഗിയുടെ അച്ഛനമ്മമാർ തങ്ങളുടെ പുത്രിയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു: “അവൾക്കു് ഇരുപതുവയസ്സിലധികം പ്രായമായി. ബി. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ അവൾ വഷളന്മാരുടെ കൂട്ടുകെട്ടിൽ ചേരാനിടയില്ല. ആകയാൽ അവൾക്കിഷ്ടമുള്ള വരനെ തിരഞ്ഞെടുത്തുകൊള്ളട്ടെ. ബാക്കികാര്യങ്ങൾ ഞാൻ ചെയ്തുകൊള്ളാം.” പിതാവു് ഉപസംഹരിച്ചു.

വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ തിരുനാൾ കണങ്കളം സന്യാസിനി മന്ദിരത്തിൽ പ്രത്യേകചടങ്ങുകൾക്ക് കാരണമായി. തെരേസാമാർട്ടിൽ സന്യാസിനിമന്ദിരത്തിൽ ചേരുന്നതിന് പ്രാരംഭമായി സഹിക്കേണ്ടിവന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളെയും മനോവ്യഥയേയും പറ്റി അദ്ധ്യാപികമാരും വിദ്യാർത്ഥിനികളും പ്രസംഗങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുംവഴി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സംഗതികൾക്ക് തിരുനാൾദിനം ഒരു നവചൈതന്യം ചാത്തി. തെരേസാ മാർട്ടിൽ അനുഭവങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു വനിതാരത്നം തന്നെയായിരുന്നുവെന്ന് അവരിൽ പലർക്കുതോന്നി. നിയോമി വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ ജീവചരിത്രവുമായി പലപ്രാവശ്യം പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ വിശുദ്ധയെ അനുസരിച്ച് ഒരു സന്യാസിയാകുന്നതിനും, പ്രാരംഭമായി കത്തോലിക്കാസഭയുമായി പുനരൈക്യപ്പെടുന്നതിനും ചെയ്തിരുന്ന തീരുമാനം തിരുനാൾദിവസം ദൃഢതരമാകുകയും ചെയ്തു.

വിവരം അർഹനമ്മമാരും മറ്റു ബന്ധുജനങ്ങളും അറിഞ്ഞപ്പോൾ നിയോമിയുടെ നിശ്ചയത്തിന് അവരുടെ അംഗീകാരവും സമ്മതവുമുണ്ടായില്ല. പ്രത്യേക ആ കമാരിയെ അതിൽ നിന്നു നിവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളും തുടരുന്നതുതന്നെ നടന്നു. എന്നാൽ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചും മനസ്സാക്ഷി അനുസരിച്ചും ഐഹികജീവിതം നയിക്കണമെന്ന് അഭിവാഞ്ഛയോടെ വർത്തിച്ച നിയോമിയിൽ ഇഷ്ടജനങ്ങളുടെ ഉദ്യമങ്ങൾ വിഫലമായതേയുള്ളൂ. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ മുഖംനോക്കി അവരുടെ ആഗ്രഹത്തെ നിരാകരിക്കിതെ കഴിക്കണമെന്ന് കരുതി സ്വഭവനത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകുവാനും അവൾ സന്നദ്ധയായില്ല. ഇഷ്ടജനവിരഹം അത്യധികം സന്താപജനകമായിരുന്നുവെങ്കിലും എത്ര വലിയ ത്യാഗവും ദൈവതിരുമനസ്സുമായി തന്നെ ബന്ധിക്കുന്നതിലേക്ക് തുലോം തുഹലായി നിയോമി കരുതി.

മാസങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. നിയോമി കത്തോലിക്കാസഭാംഗമായി. ആവശ്യമായ പരിശീലനശേഷം തി

രവല്ലാത്രപതയിലെ ക്രിസ്താനുഭവം സന്യാസിനി സഭയിൽ മുറപ്രകാരം പ്രവേശിച്ചു. ഇന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ധാരാളം യാക്കോബായകാരും മാത്തോമ്മാകാരും ആംഗ്ലിക്കരും കത്തോലിക്കാസഭയുമായി പുനരൈക്യപ്പെടുക കാലത്തിനു് തക്ക ഒരു കോലമായിട്ടേ അധികത്തുള്ള നിയോമിയുടെ സ്വജനങ്ങൾ കരുതിയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഒരു സന്യാസിനിയായുക പ്രതിലോമപരമായ ഒരു സാഹസമായി അവർ കരുതി. ഒരു സന്യാസിനിയുടെ ജീവിതം എത്രമാത്രം സ്വാതന്ത്ര്യരഹിതം, ക്ലേശഭയീഷ്മം, ആശാരഹിതം! മറുപടിയിൽ ചേർന്നു കന്യാസ്ത്രീയാകുന്നതു് “ജീവനോടു കൂടി ശവക്ഷയിൽ ഇറങ്ങി അവടെ ഉറങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു സമാഹാരം”. ഒരു ദീനം വന്നെന്നിരിക്കട്ടെ, തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാനാരുമില്ലാതെ കരിഞ്ഞുപൊരിഞ്ഞു മരിക്കുവാൻ കന്യാസ്ത്രീയുടെ അനുഭവം” എന്നൊരിക്കൽ നിയോമിയെ നിരസാഹപ്പെടുത്തുവാൻ ആരോ പറഞ്ഞു പോലും. “രോഗാവസ്ഥയിൽ ശുശ്രൂഷിക്കുവാനാരുമില്ലാതെ കഴിയാനുള്ള ദുരവസ്ഥ ദൈവം എനിക്കു് തരികയില്ല.” എന്നായിരുന്നു നിയോമിയുടെ സമാധാനം.

സിയോമി സന്യാസസഭയിൽ നിത്യപ്രതം ചെയ്തു. മിശിഹായെ വരനായി സ്വീകരിച്ചു, അന്നത്തെ അവളുടെ ആനന്ദാനുഭൂതി വാചാമഗോചരംതന്നെ, ക്രിസ്തുവിൽ നിന്നു് യാതൊരു ലൗകിക വസ്തുവിനും ജഡികവികാരത്തിനും തന്നെ വേർപെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോയെന്ന ചിന്ത ഭാവി ജീവിതം അവളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ശോഭനമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും അവളുടെ ഹൃദയം സമാധാനസമ്പന്നമായിരുന്നു. അതിൽ ഇരുളടഞ്ഞ ഒരു കോണുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ അമരനമ്മമാരും ഏകോദരസഹോദരങ്ങളും കത്തോലിക്കാസഭയിൽനിന്നു്, നിത്യരക്ഷയുടെ ആ അനന്യസങ്കേതത്തിൽനിന്നു്, വേർപെട്ടു് കഴിയുന്നല്ലോ എന്നുള്ള സ്മരണ നിയോമിയെ സദാ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സഹപ്രവർത്തകരുമായി സല്ലാപം ചെയ്യുമ്പോളും വിദ്യാർത്ഥിഗണത്തിനു് പ്രബോധനം നൽകുമ്പോഴും പ്രസ്തുത സ്മരണ അവളെ അപഹസിക്കുന്നതായി, അവ

ഉടെ മുമ്പിൽ ശക്തമായ ഒരു ചോദ്യചിഹ്നം അവതരിപ്പിക്കുന്നതായി, അവൾക്ക് തോന്നി. ദൈവാലയത്തിലെ ശുശ്രൂഷകൾകിടയിലും വിശ്രമാവസരങ്ങളിലെ ഏകാന്തതയിലും ഈ ചോദ്യചിഹ്നം അവളെ തുറിച്ചുനോക്കുമാറായിരുന്നു. എത്രയെത്ര വിശുദ്ധന്മാരും, വിശുദ്ധകളുമാണ് സ്വന്തം ആത്മാവിനെ നിത്യശിക്ഷയിൽ നിന്നു പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനായി ആയുസ്സും അർത്ഥവും സ്ഥാനമാനങ്ങളും ലോകബന്ധവും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്; ഒറ്റപ്പാവംമൂലം മരിയഗൊരേത്തിക്ക് അവയുടെ ജീവനെ രക്ഷിക്കാമായിരുന്നു. ഒറ്റ പ്രഖ്യാപനത്തിനുള്ള വിസമ്മതത്തെ രാജസഖിത്വവും ഉന്നതസ്ഥാനവും പ്രാണനും ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ സർതോഭസ്യൂ മുറിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഇപ്രകാരമുള്ള നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ കത്തോലിക്കാ സഭാചരിത്രം നൽകുന്ന സ്ഥിതിക്ക് തന്റെ സ്വജനങ്ങളെ കത്തോലിക്കാ സഭയിലേക്കുകർഷിക്കുന്നതിലേക്ക് താൻ ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടില്ലയോയെന്നായിരുന്നു നിയോമിയുടെ ചിന്താഗതി. ചിന്തിച്ച്, ചിന്തിച്ച് നിയോമി വേറൊരു ദ്രവ്യനിശ്ചയത്തിലെത്തുന്നു. പുത്രന്റെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുവാൻ സ്വജീവൻ സമർപ്പിച്ച മുസ്ളീംരാജാവിന്റെ സ്നേഹാധിക്യം ചരിത്രപ്രകീർത്തിതമാണല്ലോ. സ്വജനങ്ങളുടെ മാനസാന്തരം ഉദ്ദേശിച്ച് നിയോമി സ്വജീവൻ ദൈവത്തിനു് ബലിസമർപ്പിക്കാമെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. ദൈവനാമത്തിൽ, ദൈവമഹത്വം ലാക്കാക്കി, ചെയ്ത ദ്രവ്യ പ്രതിജ്ഞ.

നിയോമിയുടെ പ്രതിജ്ഞയുടെ ഭാരം സഹിച്ചുകൊണ്ട് മാസങ്ങൾ പലതു് നീങ്ങി. നിയോമി കനകളും വിട്ടു് ചെയ്തുകൊൾ താമസമായി. പശ്ചാത്യർ അദ്ധ്യാപകത്വത്തിലും ബാലലോകത്തിന്റെ വിജ്ഞാന നിർമ്മാണവും സ്വഭാവരൂപീകരണവും തന്നെ ജോലി. വടക്കെന്നപോലെ തെക്കും കാണുന്നവരുടെയെല്ലാം കണ്ണിലുണ്ണി, അറിയുന്നവരുടെയെല്ലാം സ്നേഹഭാജനം. മാർച്ച് 18-ാംതീയതി. നല്ലമണമദ്ധ്യസ്ഥനായ മാർ യൗസേപ്പിന്റെ, ആ തൊഴിലാളിപ്പീരന്റെ, മരണത്തിന്മേൽ യഥാവിധി ആഘോഷം

ഷിഷുവാൻ ചെങ്ങരൂർ മഠത്തിൽ നടന്ന സജ്ജീകരണങ്ങളിൽ സിസ്റ്റർ നിയോമി ഉത്സാഹപൂർവ്വം ഭാഗഭാക്കായി. രൂപതാലുക്ഷൻ ജോശഫ് മാർ സെവേരിയോസ് തിരുമനസ്സിലെ സന്ദർശനവും അന്നത്തെ പരിവാടിയിൽപെട്ടു. സന്യാസിനികൾ ഭക്തിപൂർവ്വം തിരുമേനിക്കു തിരുനാൾ ഭാവുകങ്ങൾ ആശംസിച്ചു. തിരുമേനി സകലരെയും അനുഗ്രഹിച്ചാശീർവ്വദിച്ചു; തിരുമേനി മഠത്തിൽനിന്നു യാത്ര പുറപ്പെട്ടയുടൻതന്നെ സിസ്റ്റർ നിയോമി അവിടുത്തെ ആശിസ്സുകളാൽ പൂർ്വ്വധികം ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യം പൂണ്ടു പ്രാർത്ഥനാനിരതയായി ഒരു സഖിയോടു കൂടി ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. വിശുദ്ധ കർമ്മാനയുടെ സമക്ഷം ഒരു പായ്‌വിരിച്ച് ആ കന്യകാദായം സ്വർ്വ്വാസികളോടൊപ്പം ദൈവസ്തുതിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ദിവ്യമണാളൻറെ ആഗമനം പ്രതീക്ഷിച്ചുള്ള വിവേകമതികളായ കന്യകകളുടെ കാത്തിരിപ്പ്.!

ബലിവസ്തു സ്വീകരണത്തിനായി മുൾപ്പടർപ്പിൽ കണ്ട അഗ്നിപ്പരപ്പിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുമാറു്, നിയോമിയും സഖിയും പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചെറുദേവാലയത്തിന്നു ചുറ്റും മഹാമാരി ചൊരിഞ്ഞു. ആകാശം മേഘാവലിയാൽ ആവൃതമായി. മേഘഗർജ്ജനം ദിഗന്തം മുഴുകി. കന്യകകൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിൽ അലംഭാവം വരുത്തിയില്ല. കാഠിന്യം ഉരറം കൊണ്ടു തുറന്ന വാതിൽ അടയ്ക്കുവാൻ സഖി പായയിൽനിന്നു് നിഷ്ക്രമിച്ചു. ആ ക്ഷണത്തിൽ ഘോരമായ അശനിപാതം. ആ ആകാശവാളിനു് നിയോമി ഉറണായി. പത്തു മിനിറ്റുകൊണ്ടു് ആ ഭക്തശിരോമണിയുടെ ദേഹിദേഹത്തിൽ നിന്നു വേർപെട്ടു. അവളുടെ രോഗശൂന്യശിശു ദീർഘകാലം വേണ്ടിയിരുന്നില്ല. വേണ്ടതിലധികം ശിശുക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്ന. അങ്ങനെ നിയോമിയുടെ ബലി സ്വീകൃതമായി!!

സിസ്റ്റർ നിയോമിക്കു് ഉഘാതീതമായ അന്തിമോപചാരമാണു് ലഭിച്ചതു്. ശ്മശാനയാത്രയിൽ മെത്രാപ്പോ

ലീത്തായും മെത്രാന്മാരും, മോൺസീത്തോറന്മാരും ഒട്ടുവള
 െര വൈദികരും, സന്യാസികളും സന്യാസിനികളും, നാ
 ങ്കാരം യൂറോപ്യന്മാരും, ബഹുശതം സ്വത്തുകാരും തൊ
 ശ്ചിൽക്കാരും സംബന്ധിച്ചപ്പോൾ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ
 സന്യാസീസന്യാസിനികൾക്ക് ആലംബരഹിതമായ ഒരവ
 സ്ഥയല്ലാ ഉള്ളതെന്ന് അവിടെ കൂടിയിരുന്ന അകത്തോ
 ലിക്കാ സഹോദരങ്ങൾക്ക്, വിശിഷ്ട നിയോമിയുടെ അ
 മനമ്മമാർ തുടങ്ങിയ സ്വജനങ്ങൾക്ക്, ചുറ്റുപാടിക
 ബോധ്യപ്പെട്ടിരിക്കണം. നിയോമിയുടെ ബലി ഫലവത്താ
 യി പരിണമിക്കട്ടെ!!

അവർ ശീശ്മസംഹാരികളും ആയിരുന്നു.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരള കത്തോലിക്കസഭയ്ക്ക് കൈവന്ന ഒരു മഹാഭാഗ്യമാണല്ലോ കമ്മലീത്താ നിഷ്ഠാഭിഷേകസഭാസ്ഥാപനം. ആ നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇന്നാട്ടിലെ കത്തോലിക്കമതത്തിന് ഭയങ്കരമായ മൂന്നു ക്ഷതം പറ്റിയിരുന്നു. അവ 1838-ലെ പട്ടാളക്കാലം ശീശ്മയും 1861-ലെ റൊക്കോസ്യൻ മത്തരവും 1874-ലെ മെലൂസ്യൻ ചരിദ് മവും ആയിരുന്നു. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പത്തൻകൂർ ശീശ്മ ഇവിടെ ആവിർഭവിച്ചതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ കമ്മലീത്താസഭാവിഭാഗികൾ മോൺസിഞ്ഞോർ ജോസഫ് സെബാസ്ത്യാനിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഔദ്യോഗികമായി കേരളത്തിൽ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചത്. ആ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രധാനഫലം ശീശ്മക്കാരിൽ ഗണ്യമായ ഒരു ഭാഗം മാതൃസഭയിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവരികയായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ കേരളത്തിൽ ശീശ്മവിനാശവും കമ്മലീത്താപ്രവർത്തനവും തമ്മിൽ കാര്യകാരണബന്ധം പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായതായി കാണുന്നു. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സഭയിലെ ധർമ്മാലയങ്ങളിലെ കർമ്മങ്ങൾ കൈവന്നുപോകിയ ശീശ്മകൾക്കും മതരങ്ങൾക്കും കണ്ണുകോടാലിയായി രോഗപ്രവേശം ചെയ്തതല്ലെങ്കിൽ ഏതാലും കമ്മലീത്താസഭയെന്ന സംശയിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. അത്രയ്ക്കു കൂടുതലായ ഒരാധ്യാത്മിക സമരമാണ് ശീശ്മകൾക്കെതിരായ കമ്മലീത്താസഭാമതങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇപ്പോഴും നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ശീശ്മ വിനാശനസമരത്തിൽ കമ്മലീത്താസുറിയാനി സഭാമതങ്ങൾ വഹിച്ചിട്ടുള്ള സുപ്രധാനഭാഗം ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ കേരളസഭയുടെ ചിത്രം ഭയാനകമായി മാത്രമാണ് സങ്കല്പമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഉദാഹരണമായി മാത്രമാണ് സങ്കല്പമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. സുറിയാനി കമ്മലീത്താസഭാമതങ്ങളുടെ

പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ചില ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്നും നിരസാഹവ്യമായ നിയന്ത്രണവും നിരോധവും ഉണ്ടാകാതിരുന്നവെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ പല ശീശ്മപ്രമുഖരും, രക്ഷാകരമായ കത്തോലിക്കസഭയുടെ മടിയിൽ നിസ്സംശയം വിശ്രമിക്കുമായിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിച്ചാണു അവകാശമുണ്ടു്.

പദ്രോവാദൊ ശീശ്മ

കൊച്ചി, കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഇവ ഗോവാ അതിരൂപതയ്ക്കു യീനമായിരുന്ന പദ്രോവാദൊ രൂപതകളായിരുന്നു. ഈ രൂപതകളിൽ മെത്രാന്മാരെയും മറ്റു ചില വൈദികന്മാരും നികളെയും നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുവാനും, അവർക്കു വേതനം നൽകുവാനും പോർട്ടുഗീസു ഗവണ്മെന്റിനവകാശം റോമാസിംഹാസനത്താൽ നൽകപ്പെട്ടു. കൊച്ചീരൂപതയിലും കൊടുങ്ങല്ലൂർ രൂപതയിലും പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ സുറിയാനികാരും ലത്തീൻകാരും ഇടകലർന്നു ജീവിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഏതാണ്ടു് സംയുക്തരീതുവ്യവസ്ഥിതിയാണു് നിലവിലിരുന്നതു്. രൂപതകളിൽ പരിശുദ്ധ സിംഹാസനം അംഗീകരിച്ചതും മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചതുമായ രാജകീയാധികാര പ്രയോഗത്തിൽനിന്നാണു് “പദ്രോവാദൊ” അഥവാ പോർട്ടുഗീസു് “സംരക്ഷണാധികാരം” എന്നു പേരുണ്ടായതു്. പദ്രോവാദൊ രൂപതകളുടെ അതൃത്തികൾ കാലാന്തരത്തിൽ കൂടുതൽ വ്യാപകമായിത്തീർന്നതോടുകൂടി പല സ്ഥലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും പദ്രോവാദൊ അനാവശ്യവും ന്യായരഹിതവുമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. ആകയാൽ പദ്രോവാദൊ രൂപതകളുടെ അതൃത്തികൾ നിയന്ത്രിക്കുകയും പദ്രോവാദൊ അധികാരികൾ കയ്യടക്കിവെച്ചിരുന്ന മിഷ്യൻ കേന്ദ്രങ്ങൾ ആ അധികാരത്തിൽനിന്നു് വേർപെടുത്തി അവയുടെമേൽ ഭരണാധി

കാരം നിവൃത്തിക്കുവാൻ അപ്പസ്തോലിക വികാരിമാരായ മെത്രാന്മാരെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ പരിശുദ്ധ സിംഹാസനം നിർബന്ധിതമായി. എതന്മൂലം “മൂൾത്താ പ്രെക്ലാരെ” (Multa Praeclare) എന്ന ബ്രീഫ് 1838 എപ്രിൽ 24-ാം തീയതി പതിനാറാം ഗ്രിഗോറിയോസ് മാർപ്പാപ്പാ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. ബ്രീഫിലെ താല്പര്യപ്രകാരം വികാരി അപ്പസ്തോലികമാർക്കു നിർദ്ദിഷ്ട പ്രദേശങ്ങളിൽ അധികാരപ്രയോഗസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചു കൊടുക്കുകയായിരുന്നു പദ്മോവാദൊ രൂപതാധികാരികൾ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു്. അവർ നിർഭാഗ്യവശാൽ അപ്രകാരം ചെയ്തില്ല; വിശേഷിച്ചു്, അപ്പസ്തോലിക വികാരിമാരുടെ അധികാര പ്രയോഗത്തെ നിരോധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ മാർപ്പാപ്പായുടെ ആജ്ഞ ധിക്കരിക്കുന്ന ഒരഗണം ക്രൈസ്തവർ അഥവാ കത്തോലിക്കർ ഭാരതഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായി. ഇപ്രകാരമാണ് പദ്മോവാദൊ ശീശ്മയുടെ ആരംഭം. ശീശ്മക്കാർക്കു് “കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, വരാപ്പുഴത്തെ വൈദികാലയക്ഷന്മാരുടെ അധികാരം അംഗീകരിച്ചു മാത്രമെ കത്തോലിക്കസഭയുടെ ഐക്യത്തിനു പുനഃപ്രവേശനം സാദ്ധ്യമായിരുന്നൊള്ളു. പദ്മോവാദൊ അധികാരത്തിൽനിന്നു് വരാപ്പുഴ അധികാരത്തിലേക്കു് ഇടവകകളും ജനങ്ങളും മാറാതിരിക്കുവാൻ പോർട്ടുഗീസ് വൈദികർ തീവ്രയത്നംചെയ്തു. കേരളത്തിൽ, സുറിയാനി റീത്തുകാരാകട്ടെ ലത്തീൻ റീത്തുകാരാകട്ടെ, “മൂൾത്താ പ്രെക്ലാരെ”യുടെ പ്രഖ്യാപനത്തിനുശേഷം പദ്മോവാദൊ ബന്ധത്തിൽ തുടരുന്നപക്ഷം കത്തോലിക്കസഭയുടെ അംഗത്വവും വിശുദ്ധ ക്രിസ്തീയരുടെ സൽഫലങ്ങളും അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിനഷ്ടമായി തീർന്നിരുന്നു. ഈ വാസ്തവം പല പള്ളികളിലും പ്രസംഗിച്ചു് കത്സിതമായ പദ്മോവാദൊ ബന്ധത്തിൽനിന്നു വിശ്വാസികളെ അകറ്റി ന്യായയുക്ത

മായ വരാപ്പുഴ അധികാരത്തിലേയ്ക്കുനയിക്കുവാൻ അത്യു
 ഖ്യാനം ചെയ്ത വൈദികരിൽ പ്രമുഖർ പാലയ്ക്കൽ തോ
 മ്മാ മല്ലാനും പോരുകര തോമ്മാമല്ലാനുമായിരുന്നു. ഇവർ
 വരാപ്പുഴ വികാരി അപ്പസ്തോലികമാരുടെ സിക്രട്ടറിപദം
 അനുകൂലം അലങ്കരിച്ചിരുന്നതിനാലും മല്ലാനാർ എന്ന നീ
 ലയിൽ ഒട്ടുവളരെ പട്ടക്കാർ ഇവരുടെ ശിഷ്യഗണത്തിൽ
 ചെട്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ ഗണ്യമായ സേ
 വനം ഇവരാൽ സാധ്യമായി. ഒരു കക്ഷി പദ്രോവാദൊ
 ഭാഗത്തും മറേകക്ഷി വരാപ്പുഴ ഭാഗത്തും ചേർന്നു. ജന
 ങ്ങളും പട്ടക്കാരും, പല പള്ളികളിലും ഇടവകകളിലും
 പരസ്പരം കത്തിയും കന്തവുമായി കഴിഞ്ഞ അവസ്ഥയ്ക്കു
 തിവരത്തുവാൻ തോമ്മാമല്ലാനാരുടെ ഉദ്യമങ്ങൾ ഹേതു
 വായി. 1833-ൽ വരാപ്പുഴ ഭാഗത്തു് 22 ലത്തീൻപള്ളി
 കളും 41 സുറിയാനിപ്പള്ളികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ
 “മുൾത്താ പ്രെക്ലാറെ”യുടെ പ്രഖ്യാപനത്തെ തുടർന്നു 1850-
 ൽ അവ യഥാക്രമം 29-ം 76-ം ആയി വർദ്ധിച്ചു എന്നുള്ളതു്
 ഇവിടെ സ്മരണീയമാണു്.

രണ്ടു അന്തോനീകത്തനാരന്മാർ

പദ്രോവാദൊ അധികാരികളെപ്പോലെതന്നെ വരാപ്പുഴ
 അധികാരികളും വൈദികർക്കുമാർകായി ലത്തീൻറീ
 ത്തു് ഉപയോഗിച്ചുവന്നതിനാൽ പദ്രോവാദൊ ഭാഗത്തു
 നിന്നിരുന്ന സുറിയാനികാരും; വരാപ്പുഴ ഭരണത്തിന്നധീ
 നരായ സുറിയാനിക്കാരും ഒരുപോലെ ചുവ്വികമുറയന്നുസ
 രിച്ചു കർദ്ധയമെത്രാന്മാരെ ലഭിക്കുവാൻ അഭിലഷിച്ചിര
 ന്നു എന്ന സംഗതി നാം വിസ്മരിക്കരുതു്. ആകയാൽ കർ
 ദായമെത്രാന്മാരെ കേരളത്തിൽ ലഭിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം പ
 ലവഴിക്കും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതിൽ വിസ്മയത്തിനു വക

യില്ല. കമ്മലീത്താ സഭാസ്ഥാപനവിഷയത്തിൽ രണ്ടു തോ
 മാമല്ലാനാർ മുന്നോടികളായിരുന്നുവല്ലോ. കൽദായബന്ധ
 പുനഃസ്ഥാപനത്തിനുസാഹിച്ചവർക്ക് രണ്ടു അന്തോനിക്കത്ത
 നാരന്മാർ നേതൃത്വം വഹിച്ചു. ഇവർ, കടകച്ചിറ അന്തോ
 നി, തൊണ്ടനാട്ട് അന്തോനി എന്നീ വൈദികരായിരുന്നു.
 ഒരു കൽദായ സുറിയാനി മെത്രാനെ ലഭിക്കുവാൻ സുറിയാ
 നിസമുദായത്തിന്റെ നാമത്തിൽ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അ
 വർ മെസൊപ്പൊട്ടേമിയായിലെത്തി. ബാബേലിൽ
 നിന്നു വന്ന് കേരളത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും കുറവില
 ഞാട്ടു കുറെക്കാലം താമസിക്കുകയും ചെയ്ത ദേൻഹാ
 എന്ന കൽദായ പട്ടക്കാരൻ ഈ കൽദായ മെത്രാൻ പ്രേ
 മികൾക്ക് പ്രോത്സാഹനം നൽകിയിരുന്നു. അന്നു
 കുറവിലങ്ങാടു വരാപ്പുഴ ഭാഗത്തും, പദ്മോവാദൊ കക്ഷിയി
 ലും ഉറച്ചുനിന്ന വൈദികരും അൽമായപ്രമാണികളും ഉ
 ണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ഇരുട്ടുതരം കൽദായ മെത്രാൻ കാ
 യ്ത്തിൽ ഏകാഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചിരുന്നുപോൽ. വരാ
 പ്പുഴ അധികാരികൾക്ക് ഈ പ്രസ്ഥാനം അരോചകമായി
 രുന്നു പറയേണ്ടതില്ലാ. ബർണർദ്ദീനോസ് വികാരി അ
 പ്സ്പോലിക്കാ പ്രസ്ഥാനക്കാരെ പ്രതികൂലിച്ചു എന്നു മാത്രമ
 ല്ല അവരിൽ പലരെ ശാസിക്കുകയും ചിലരെ ശിക്ഷി
 ക്കുകയും ചെയ്തു, ആദ്യത്തെ യാത്ര ഫലപ്രദമാകാതെ കട
 കച്ചിറ അന്തോനിക്കത്തനാർ തിരിച്ചുവന്നു. തുടന്ന് അ
 ദ്വേഹത്തെ ബർണർദ്ദീനോസ് തിരുമേനി കത്തോലിക്ക
 സഭയിൽനിന്ന് ബഹിഷ്കരിച്ചു. തെല്ലും കൂസാതെ മുമ്പി
 ലത്തെ അഭ്യർത്ഥന പൂർണ്ണമായി ജനകീയവും ശക്തിമന്തു
 മാക്കുവാനായിരുന്നു അന്തോനിക്കത്തനാരുടെ അനന്തര ശ്ര
 മം. അന്യായികളായി ഏതാനും ആളുകളെ സമ്പാദിച്ചു
 ആവശ്യമായ അപേക്ഷകളുമായി കത്തനാർ രണ്ടാമതും
 ശീമയാത്ര കഴിച്ചു. ഒരു പട്ടക്കാരനും രണ്ടു ശമ്മാശ്വന്മാരും

വൈദികസ്ഥാനാത്മികളായ പന്ത്രണ്ടു യുവാക്കന്മാരും അദ്ദേഹത്തിനു സഹയാത്രികന്മാരായിരുന്നു: പക്ഷേ, അന്തോനിക്കത്തനാർ ഈ പ്രാവശ്യം ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിയില്ല. ബസ്രായിൽ വെച്ചു ജപരബാധിതനായി, യാത്രമുടക്കാതെ തുടന്നു ബാബേലിലെത്തിയെങ്കിലും അവിടെവെച്ചു ചരമമടഞ്ഞു.

മാർ തോമ്മാ റോക്കോസു്

തൊണ്ടനാട്ടന്തോനിക്കത്തനാർ ആദ്യയാത്രയ്ക്കുശേഷം മടങ്ങാതെ മെസെപ്പൊട്ടേമിയായിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇംഗീതസിദ്ധിയ്ക്കായി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തൽഫലമായി കൽദായപാത്രിയാക്സീസ് മഹാ ദിവ്യശ്രീ ജോസഫ് അപ്പൊസൂരിയാനിക്കാരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് അയച്ചു മാർ തോമ്മാ റോക്കോസു് 1861-ൽ കേരളത്തിൽ ആഗതനാകുകയും ചെയ്തു. റോക്കോസിന്റെ ആഗമനം 1861 ഇടവത്തിൽ ആയിരുന്നു. സൂറിയാനിമെത്രാനെ ലഭിക്കുണമെന്നുള്ള വാഞ്ഛ അന്നത്തെ കമ്മലീത്താസൂറിയാനി സഭാംഗങ്ങൾക്കു ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ ആഞ്ഞുകൂടാതെ ഇവിടേക്കയക്കപ്പെട്ട റോക്കോസിന്റെ അനുയായി വർഗ്ഗത്തിൽ അണിനിരക്കുവാൻ അവർ സന്നദ്ധരായില്ല. വാതിലിൽ കൂടെയല്ലാതെ പ്രവേശിക്കുവാൻ ചോദനാണെന്നുള്ള അനുമതമാണ് സഭാംഗങ്ങൾ മൊത്തത്തിൽ ചാവറ കുറിയാക്കോസച്ചന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്വീകരിച്ചത്. സൂറിയാനിക്കാരിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗം, കമ്മലീത്താസൂറിയാനിസഭയുടെ പ്രമുഖ ഉപകർത്താക്കളുടെ, റോക്കോസു് കക്ഷിയിൽ ചേർന്നിരുന്നതിനാൽ കമ്മലീത്താക്കാരുടെ ഈ നിലപാടു് സമ്മേദനയുടെ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കുതന്നെ വിഘാതമായിത്തീർന്നു. എന്തെന്നു

രുത്തം ആശ്രമത്തിന്റെയും അനുബന്ധപ്പെട്ട കെട്ടിടങ്ങളുടെ നിർമ്മാണജോലികളും മറ്റു പല പുരോഗമന പദ്ധതികളും റോക്കോസ്യൻ മത്സര ചക്രവാതത്തിൽപെട്ടു കറങ്ങി മാത്രമൊ, റോക്കോസ് കക്ഷിക്കാർ “അവർക്ക് തടസ്സമായിരുന്ന കൊവേന്തയേയും കൊവേന്തകാരെയും നിർമ്മൂലമാക്കുന്നതിനു ജനങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു”. റോക്കോസ്യൻകക്ഷിയുടെ ഉപദ്രവങ്ങളിൽ നിന്നും തങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ട മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്യുന്നതിനു കൊച്ചിദിവാൻ തോട്ടക്കാട്ടു ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ അവർകൾ സമക്ഷം കൊവേന്തകാർ അപേക്ഷിച്ചതും, ദ്രോഹകൃതരായ ഒരു വൈദികനെക്കൊണ്ടു് നല്ലനടപ്പിനു ജാമ്യകച്ചീട്ടു് വെപ്പിക്കുവാനുത്തരവുണ്ടായതും, അനന്തര സംഭവങ്ങളാണു്. മത്സരകക്ഷിയുടെ ശല്യം എന്താണ്ടിതിനോടെ അവസാനിച്ചുവെങ്കിലും, റോക്കോസിനെതിരായ സമരം “കൊവേന്ത”കാർ തുടരുകതന്നെ ചെയ്തു. റോക്കോസിനെ അനുക്രമിച്ചുകൂടെന്നു, ചാവറയച്ചൻ മാനാനത്ത ചട്ടിപ്പിച്ച ഒരു പരസ്യം കേരളമാകെ പ്രചരിച്ചതോടെ റോക്കോസിന്റെ അനുയായികൾ ദശാംശീഭവിച്ചു. ചാവറയച്ചനോടൊപ്പം കട്ടക്കയത്തു വലിയ ചാണ്ടിയച്ചൻ്റെ കാപ്പിൽ മത്തായി അച്ചൻ, തോപ്പിൽ ഗീവറഗീസച്ചൻ മുതലായ കമ്മുചീത്താവൈദികർ റോക്കോസ് വിരുദ്ധസമരത്തിൽ ഉപസേനാനികളായിരുന്നു. ചാവറയച്ചനെ ഇതിനകം സുറിയാനികാരുടെ ക്യാമ്പുനേപണപ്പത്തിനുള്ള സ്വന്തം വികാരിജനറാളായി ബർണർദ്ദീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ നിയമിച്ചിരുന്നു. റോക്കോസ് മെത്രാനോടെന്നെ പെരുമാറണമെന്നുപദേശം ആരാഞ്ഞു് പ്രിയോർ ചാവറ ക്യാമ്പോസച്ചൻ റോമായിലേയ്ക്കു ഇതിനെത്തുടൻ നിവേദനമയച്ചു. അതിനു ലഭിച്ച മറുപടി റോക്കോസിന്നു

നുകുലമല്ലായിരുന്നു. 1861 സെപ്റ്റംബർ 5-ാംനു ഒരു താമസ പീയൂസ് പാപ്പാ അയച്ച തിരുവെഴുത്തിൽ റോക്കോസിനെ മഹരോൻചൊല്ലി സഭയിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കുവാൻ അനുശാസിക്കുകയുണ്ടായി. മഹരോൻശിക്ഷയ്ക്കുശേഷം, ശീശൂക്കാരുടെയും യാക്കോബായക്കാർ, പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർ, എന്നിവരുടെയും അകമ്പടിയോടു കൂടി റോക്കോസുമധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു പള്ളിനും അപ്പോഷ്യൂപ്പും നടത്തി. പ്രയോരച്ചൻ പ്രവർത്തനരഹിതനായില്ല. അദ്ദേഹം എതാനും പള്ളികളുടെ സഹകരണ സഹിതം ചേർത്തു ഡിവിഷൻപേക്കുരുടെ മുമ്പാകെ ഹർജികൊടുത്തു റോക്കോസിന്റെ യാത്ര നിരോധിച്ചുള്ള ഉത്തരവു വാങ്ങി. തിരുവിതാംകൂറിൽ സൈപ്രസോസിനെ നിഷിദ്ധമെന്നു വന്നപ്പോൾ, റോക്കോസു കൊച്ചിയിലേക്കു മടങ്ങി. എതാനും പള്ളികൾ മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ സന്ദർശിച്ചശേഷം മലയാറുരെയെത്തി. പാത്രീയക്വീസ അദ്ദേഹത്തെ മെസോപ്പൊട്ടേമിയായിലേക്കു തിരിച്ചുവിളിക്കുന്ന കല്പന വരാപ്പുറം വന്നതു മലയാറുരൂർവെച്ചു അദ്ദേഹത്തിനു നൽകപ്പെട്ടു. കലഹപ്രിയരും ശീശൂപ്രണയികളും കേരളം വിട്ടുപോകരുതെന്നദ്ദേഹത്തോടു നിർബന്ധിച്ചുപേക്ഷിച്ചു. ഞാൻകൽചെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളുടെ ഒരു യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി പാത്രീയക്വീസിന്റെ ആജ്ഞ ലംഘിക്കുക സാധ്യമല്ലെന്നറിയിച്ചു എല്ലാവരോടും യാത്രപറഞ്ഞു പിരിയുകയാണു റോക്കോസു ചെയ്തതു.

മാർ ഏലിയാ മേലൂസു

മാർ റോക്കോസൊന്നിച്ചു മെസോപ്പൊട്ടേമിയായിലേക്കു പോയതൊണ്ടുനാട്ടു അന്തോനീകത്തനാർ കൽദായ പാത്രീയക്വീസിൽനിന്നു മെത്രാൻപട്ടം സ്വീകരിയ്ക്കുവാൻ ഭഗീരഥശ്രമം ചെയ്തു. ഫലിക്കായ്ക്കയാൽ നെസ്തോറിയൻ

പാത്രീയകീസിൽനിന്നും അഭിഷേകം സ്വീകരിച്ച് മാർ അബ്ബീശൊ നാമധാരിയായി മലയാളത്തിൽ വന്നു. അനന്തരം പ്ലാശനാൽ അസ്ഥാനമാക്കി, തൊണ്ടനാട്ട് ശീശ്ശകരേക്കിലും നിലനിന്നു. മെത്രാൻ സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടി അദ്ദേഹം വിഹരിച്ചു വരവേ കഞ്ചീലീത്താസഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ചില സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ച് അദ്ദേഹം മാനസ്സാന്തരപ്പെടുവാൻ സമ്മതിക്കുകയും മാനാനന്തു ചെയ്തു, അവിടുത്തെ കഞ്ചീലീത്താ സന്യാസിമാരുടെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ച് മെത്രാൻ മുടി, വടി, പട്ടുപ്പൂ, മുതലായ വേഷഭൂഷാദികൾ ഉപേക്ഷിച്ചു പിരിയുകയും ചെയ്തു. മഹറോൻശിക്ഷയിൽനിന്നും വിമുക്തനായി വരാപ്പുഴകീഴ് ഏതാനും പള്ളികളിൽ വികാരിയായി ജോലിനോക്കി. തൊണ്ടനാട്ടച്ചൻ വിളക്കുമാടം പള്ളിയിൽ വികാരിയായിരുന്ന അവസരത്തിലാണ് മേലൂസ് മെത്രാൻ കേരളത്തിൽ വന്നത്. വികാരിത്വം വലിച്ചെറിഞ്ഞ് മാർ ഏലിയാ മേലൂസിന്റെ അന്തേവാസിയാകുവാൻ തൊണ്ടനാട്ടിന് ദീർഘാലോചന വേണ്ടിവന്നില്ല. തൊണ്ടനാട്ട് ശീശ്ശകാരനായി വീണ്ടും രോഗത്തിറങ്ങിയെങ്കിലും, തൊണ്ടനാടൻ ശീശ്ശയ്ക്ക് ഹരം വരുത്തിയതിൽ പ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗം കേരളകഞ്ചീലീത്താ സുന്യാനിസഭാഗങ്ങളിൽക്കണ്ടായിരുന്നു.

റോക്കോസിന്റെ കേരളപ്രാപ്തിയ്ക്ക് ദേൻഹാ എന്ന കൽദായവൈദികൻ വഴിതെളിച്ചതായി നാം കണ്ടു. വേറൊരു കൽദായവൈദികൻ, പിലിപ്പ് അസ്സീസ്, മേലൂസിന്റെ കേരളപ്രാപ്തിക്കു വഴിതെളിച്ചു. ദേൻഹായ്ക്കു കുറവിലങ്ങാട് സ്വാഗതം ലഭിച്ചതുപോലെതന്നെ അസ്സീസ് തൃശ്ശൂരെ കത്തോലിക്കരാൽ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. ലത്തീൻ ഭരണത്തിൽ അതുപുരായിരുന്ന തൃശ്ശൂർ ക

ത്തോലിക്കർ—അവരിൽ ചിലർ വരാപ്പുഴ അധികാരത്തിലും ബാക്കി പട്ടണവാടക ഭരണത്തിലും ആയിരുന്നു— അസ്സീസിന്റെ ഉപദേശം അനുസരിച്ച് ഒരു കർദ്ദായ മെത്രാനെ ബാബേലിൽനിന്നു വരുത്തുന്നതിലേക്ക് സകല ഏല്പാടുകളും ചെയ്തു.

റോക്കോസ് മെത്രാനെ കർദ്ദായ പാത്രിയർക്കീസ് കേരളത്തിൽനിന്നു തിരിച്ചു വിളിച്ചതായി നാം കണ്ടു. അങ്ങനെ ചെയ്തത് കേരളത്തിലെ കർദ്ദായകാരുടെമേലുള്ള പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാരം സംബന്ധിച്ച റോമ്മാ സിംഹാസനസമക്ഷം ജോസഫ് അപ്പൊ പാത്രിയർക്കീസ് അവകാശവാദം നടത്തുന്ന അവസരത്തിലായിരുന്നു. ഈ വാദം വളരെ സംവത്സരം തുടന്നു നടത്തി. പാത്രിയർക്കീസ് റോമ്മായിലെത്തി സ്വന്തം അവകാശവാദത്തിനു മുൻപു കൂട്ടി. കാർപ്പാപ്പാ തിരുമനസ്സിലെയും പ്രൊപ്പഗാന്റാ തിരുസംഘാലയുകുന് കർദ്ദിനാളിന്റെയും സമക്ഷം പാത്രിയർക്കീസ് ചെയ്ത നിവേദനങ്ങൾ വിജയിച്ചില്ല. റോക്കോസ് മെത്രാനെ പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിന്റെ നിർബന്ധമൂലം തിരിച്ചു വിളിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ പാത്രിയർക്കീസ് അനുഭവിച്ച ഇഷ്ടാഭംഗം ശമിച്ചിരുന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരു കൈകൂടെ നോക്കാമെന്നു പാത്രിയർക്കീസ് തീരുമാനിച്ചു. റോക്കോസിനേക്കാൾ കർമ്മശൂരനായ ഒരു കിങ്കരനേയാണദ്ദേഹത്തിന്നീപ്രാവശ്യം ലഭിച്ചത്. ബാബേലിലെ കർദ്ദായ പാത്രിയർക്കീസിനു പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ നിരോധനത്തിനു മുമ്പു കേരളസഭയുടെമേലുണ്ടായിരുന്ന അധികാരാവകാശങ്ങൾ വീണ്ടും ലഭിക്കേണമെന്നു വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിൽ സന്നിഹിതരായി ഉഗ്രവാദം ചെയ്ത കർദ്ദായമെത്രാന്മാരിൽ പ്രമുഖനായിരുന്നു മാർ ഏലിയാസ് മേലൂസ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കേരളത്തുണി ഈ നാട്ടിൽ

സുജ്ഞാതമായിരുന്നതിനാൽ കേരള സുറിയാനിക്കാരിൽ പലർക്കും അദ്ദേഹത്തെ ഇവിടെ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നിവിടെ വരേണമെന്നും ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ്, ഫ്രാൻസും ജർമ്മനിയും തമ്മിൽ യുദ്ധമാരംഭിച്ചതിനാൽ ചർച്ചകൾ പൂർത്തിയാക്കാതെ പിരിച്ചുവിടുകയാണല്ലോ ഉണ്ടായത്. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ പാത്രിയർക്കീസ് അക്രായിലെ മെത്രാനായിരുന്ന മേലൂസിനെ മലബാർ ഭരണത്തിനായി അയച്ചു. 1874 ഒക്ടോബർ 2-ാംതീയതി മേലൂസ് കേരളത്തിൽ എത്തി. “ദീപ ജ്വാല ദർശിച്ച ശലഭംകണകെ വരാപ്പുഴ അധികാരത്തിൽ നിന്നിരുന്ന പള്ളികൾ മേലൂസ് ശീശ്മയിൽ തങ്ങളെ അപ്പിച്ചു.” തെക്കും വടക്കുമായി നാല്പത്തിയൊന്നു പള്ളികൾ പെട്ടെന്നു മേലൂസിന്റെ ഭരണത്തിലായി. വേറെ പല പള്ളികൾ അങ്ങോട്ടു ആഞ്ഞടിക്കുകയും ചെയ്തു. മേലൂസ് വീശിയ വലയ്ക്കു അനുദിനം വിസ്മാരംകൂടിവന്നു. റോമായിൽ വിവരങ്ങൾ അടിയ്ക്കൂടി ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മേലൂസ് മഹറോൻശിക്ഷയ്ക്കു വിഷയീഭൂതനായി. ശിക്ഷയെപ്പറ്റി ഗൌനിയ്ക്കാത്തവിധം അദ്ദേഹം വർത്തിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു അനുയായികളും അധികാരവൃത്തവും ഒരുപോലെ വർദ്ധിച്ചു.

റോക്കോസ് മത്സരകാലത്തു വരാപ്പുഴ അധികാരത്തിലും പരിശുദ്ധ പിതാവിനോടുള്ള ഐക്യത്തിലും പട്ടക്കാറെയും ജനങ്ങളെയും സ്ഥിരനിഷ്ഠരാകുവാൻ അത്യുല്പാന്നം ചെയ്ത കമ്മലീത്താക്കാർ സഭാസംരക്ഷണത്തിനു കണ്ണുകിതരായി ഈ അവസരത്തിലും അണിനിന്നു. ഒല്ലൂർ പള്ളിയിൽ വികാരിയാചിരുന്ന കമ്മലീത്താസന്യാസി മത്തായി ഗ്രിഗോറിയോസച്ചൻ (കൊടുപാടം) റോമ്മായിൽ ബോധിപ്പിച്ചു, മേലൂസ് പരിശുദ്ധ സിംഹസനത്തിന്റെ അധികാരപ്രകാരം വന്നതല്ലെന്നും കൽദായ പാത്രിയർക്കീസിനു കേരളത്തിൽ യാതൊരവകാശവും ദത്തമായിട്ടില്ലെന്നും കല്പന വരുത്തി. ഈ കല്പന പരസ്യമായതോടുകൂടി ശീശ്മയുടെ പ്രവാഹത്തിനു വടകൻ പ്രദേ

ശങ്ങളിൽ ക്ഷയം ഭവിച്ചു. തെക്കൻദിക്കിൽ ഒരു വാസ സ്ഥാനത്തിനു മേലൂസ് ശ്രമിക്കുകയും ഗസെർത്തമെത്രാൻ മാർ യാക്കോബിനെ വരുത്തി അദ്ദേഹവുമൊരുമിച്ചു കുറവിലങ്ങാട്ടു ചെല്ലുകയും അവിടെ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. കുറവിലങ്ങാട്ടുകാരിൽ ഭൂരിഭാഗവും കമ്മലീത്താ സന്യാസിമാരും പ്രായേണ മറ്റ് കാഴ്ചങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്ന ഒരു ദിനത്തിലാണ് ശീശ്മ മെത്രാന്മാർ കുറവിലങ്ങാട്ടു ചെന്നത്. മേലൂസ് മെത്രാനും മാർ യാക്കോബ് മെത്രാനും കുറവിലങ്ങാട്ടു ചെന്നതിനെപ്പറ്റി സുപ്രസിദ്ധ കമ്മലീത്താ ചരിത്രകാരൻ ഫാദർ ബണ്ണാർഡ് ഇപ്രകാരമാണ് പ്രസ്താവിക്കുന്നത്: “കമ്മലീത്താ വൈദികന്മാരോടു യോജിച്ചുകൊണ്ട് മേലൂസ് ശീശ്മയുടെ നട്ടെല്ലു തകർക്കുകയും മാർ യാക്കോബിനെ മനസ്സു തിരിയുകയും ചെയ്യുന്നതിനു് ദൈവത്താൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സംപൂജ്യനായ നിധിയിരിക്കൽ മാണിയച്ചൻ മാനാനത്തു പ്രഥമ ദിവ്യപൂജാർപ്പണം ചെയ്തതും ഈ ദിവസത്തെന്നെന്തായിരുന്നു എന്നുള്ളതും വിശിഷ്ട സ്മരണീയമാണ്.” (മാർ തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ, രണ്ടാം പുസ്തകം, പ. 302.)

മൗറീൻ മെത്രാൻ

കുറവിലങ്ങാടിനെ ആശാവഹമായി മേലൂസ് കണ്ടില്ല. മാർ യാക്കോബിനെ അവിടെ താമസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം സ്ഥലം വിട്ടു. കുറെ കഴിഞ്ഞു കുറവിലങ്ങാടെ വരാപ്പുഴ ഭാഗം വികാരിയായി ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ച നിധിയിരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ മാർ യാക്കോബിന്റെ മാനസ്സന്തരത്തിനടിസ്ഥാനം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ അടിസ്ഥാന പ്രാരംഭമാകട്ടെ കമ്മലീത്താ സന്യാസിമാരുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലായിരുന്നു. കേരള സുറിയാനികാരുടെ സ്ഥിതിഗതികളും പ്രതീക്ഷകളും മേലൂസ് ശീശ്മയുടെ പ്രത്യക്ഷാതങ്ങളും നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങളും ആലോചിച്ച് ഭാവിപരിപാടി നിശ്ചയിക്കുവാൻ ബോംബയിൽ നിന്ന് മൗറീൻ മെത്രാൻ വിസിറ്റർ അപ്പസ്തോലികയായി കേരളം സന്ദ

ശിക്ഷണ അവസരത്തിൽ വൈദികന്മാരുടെ മഹായോഗം
മാന്നാനത്തു നടക്കുന്നു. വിസിറർ അപ്പസ്തോലികയുടെ
ദിഭാഷിയായി കുറവിലങ്ങാട്ടു വികാരി നിധിയിരിക്കൽ
മാണിക്കത്തനാർ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ദിഭാഷിയിൽനിന്നു
മാർ യാക്കോബിന്റെ സ്ഥിതി ഡാക്ടർ മൂറിൻ അഥവാ
മെറീൻ ഗ്രഹിക്കുന്നു. മാന്നാനം യോഗത്തിന്റെ രണ്ടാം
ദിവസം മാർ യാക്കോബിനെ കത്തോലിക്ക ഐക്യത്തിലേ
ക്കു ക്ഷണിക്കുന്ന ഒരു കത്തു വിസിറർ അപ്പസ്തോലിക മാ
ന്നാനത്തുനിന്നു കുറവിലങ്ങാട്ടേക്കയക്കുന്നു. ഒരു കമ്മെലീ
ത്താ സന്യാസവൈദികൻ, മൂക്കാട്ടു ബ. അൽഫോൻസ
ച്ചൻ, പ്രസ്തുത ഏഴത്തുമായി കുറവിലങ്ങാട്ടെത്തുന്നു. തൃപ്പി
കരമായ മരപടി മാർ യാക്കോബ് നൽകിയില്ല. രണ്ടാമ
തായി മാന്നാനത്തുനിന്നു വിസിറർ അപ്പസ്തോലിക മാർ
യാക്കോബിനെ മാനസാന്തരത്തിന്നു ക്ഷണിക്കുന്നു. ഈ
അവസരത്തിൽ മാണിയച്ചൻ ആയിരുന്നു സന്ദേശവാഹി.
ബ. അൽഫോൻസച്ചനും ശംക്രറിസ്തുൽ പൌലോസച്ചനും
സഹഗാമികളും. മേലൂസ് പോയപോലെ മാർ യാക്കോ
ബും കുറവിലങ്ങാട്ടുനിന്നു പോയി. ഇരുസ്ഥാനികളും തൃശ്ശ
രിൽ ഒരുമിച്ചു താമസമാക്കി. മാർ യാക്കോബിന്റെ മാന
സാന്തരം കാംക്ഷിച്ചു കമ്മെലീത്താക്കാരും മാണിയച്ചനും
അദ്ദേഹത്തെ അനുധാവനം ചെയ്തു. കട്ടക്കയത്തു വലിയ
ചാണ്ടിയച്ചനും മാണിയച്ചനും ചേർന്നു മാർ യാക്കോബുമാ
യി പല സന്ദർശനങ്ങൾ നടത്തി. മാർ യാക്കോബ്
മേലൂസിന്റെ സഹവാസം ഉപേക്ഷിക്കാമെന്നു ആദ്യമായി
സമ്മതിച്ചു. വിസിറർ അപ്പസ്തോലിക്കാ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന
സ്ഥലത്തു താമസിക്കാമെന്നും ശീശൂ ഉപേക്ഷിക്കാമെന്നും
പിന്നീടു വാശാനം ചെയ്തു. തൃശൂർ ശീശൂക്കാരുടെ കോ
പവഹി കത്തിക്കാളി, മാർ യാക്കോബിനെ ഭൃഷ്ടീകരിക്ക
മെന്നു ശങ്കിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തി

നെവിടെ അഭയം നൽകും? കമ്മെലീത്താ സന്യാസിമാർ
 ധൈര്യപൂർവ്വം മുന്നോട്ടുവന്നു. ഏതെങ്കിലുംമാരുടെ, മാർ
 യാക്കോബിനെ എൽത്തരത്താശ്രമത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചു
 കൊള്ളാമെന്നു അവർ ഭരമേറ്റു. മാർ യാക്കോബിന്റെ
 വസതിമാറ്റം പകൽസമയം ശക്യമല്ലായിരുന്നു. മാർ
 യാക്കോബ് ശീശൂയുടെ കേന്ദ്രം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക്
 കർക്കം 29-ാംതീയതി നിശ്ചയിച്ചു. രജനിയുടെ മഠ
 വിൽ ആ പ്രയാണവും ആരംഭിച്ചു. കത്താവിനെ ഓരോ
 രാത്രിയുമാരായിതീർന്ന് തന്റെ കിങ്കരന്മാർക്കും അവരാൽ
 നീതനായ മാർ യാക്കോബിനും ശീശൂക്കാരുടെ ദ്രോഹബു
 ലിയിൽ നിന്നു വല്ല ആപത്തും നേരിടേക്കുമോയെന്നു്
 ശങ്കിച്ചു അർദ്ധരാത്രിയ്ക്കു ശേഷവും അനിദ്രാണനും അസ്വ
 സ്ഥനും അക്ഷമനായികഴിഞ്ഞ വിസ്മയം അപ്പസ്തോലി
 ക്കു, മാർ യാക്കോബും മാണിയച്ചനും ചാണ്ടിയച്ചനും യാത്ര
 ചെയ്ത വണ്ടി എൽത്തരത്താശ്രമത്തിനു സമീപം എ
 ത്തിയപ്പോൾ അനുഭവിച്ച സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും
 സാക്ഷാൽ വാചാമഹിമയായിരുന്നു. എൽത്തരത്താശ്ര
 മമായിരുന്നു ആ ദിവസങ്ങളിൽ വിസിറ്റർ അപ്പസ്തോലി
 ക്കുടെ അധിവാസസ്ഥാനം. കേരളത്തിൽ വിസിറ്റർ
 അപ്പസ്തോലിക താമസിപ്പിച്ച കാലങ്ങളിൽ അധികഭാഗവും
 എൽത്തരത്തിൽതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധി
 വാസം. മേലൂസിന്റെ തൃശൂർ പാളയത്തിനു് സമീപം
 മേലൂസിനെതിരായ സമരത്തിലെ സർവ്വസൈന്യാധിപൻ
 തന്റെ പ്രമുഖ ഉപസേനാനികളായിരുന്ന കമ്മെലീത്താ
 സന്യാസികളോടുകൂടി അവരുടെ എൽത്തരത്താശ്രമത്തിൽ
 പാളയമുറപ്പിച്ചതു അസംഗതമായിരുന്നില്ല.

ഒല്ലൂർ യോഗം.

എൽത്തരത്താശ്രമത്തിൽ നിന്നാണു് വടക്കൻ ദിക്കു

കളിലെ ശീശ്മവിനാശനത്തിനു സഹായിച്ച ഒല്ലൂർ യോഗം
 ചേരുന്നതോളം കല്പന വിസിറർ അപ്പന്റോലിക 1876
 കുന്നിമാസം 1-ാം തീയതി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതു്. മന്നാ
 നം യോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ സാധിക്കാതിരുന്നവ
 റെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു ഒല്ലൂർ യോഗം. കല്പനയൊന്നിച്ചു,
 മെന്റിൻ മെത്രാൻ മേലൂസ് മെത്രാനയച്ചുകൊടുത്ത ഒരു
 കത്തിന്റെ പകർപ്പും അയച്ചിരുന്നു. എൽത്തുരുത്താശ്രമ
 ഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ വെച്ചുല്ലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ട പ്രസ്തുത
 കല്പനയിലെ നവതപം തുളുമ്പുന്ന അനേകം ഭാഗങ്ങളിൽ
 ഒന്നിവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് ശീശ്മവിനാശനത്തിനു ഇന്നും
 സഹായകമാകുകയാൽ വിഷയാന്തര ഗമനമായി വായന
 കാർ പരിഗണിക്കുകയില്ലല്ലോ. “ഈശോമിശിഹാ സ്ഥാ
 പിച്ച് ഏക പള്ളിയെ തന്നാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതെന്ന്” ദൂര
 വകാശം പറയുന്ന മറ്റു പള്ളികളിൽ നിന്നു വേർതിരിച്ച
 റിവാൻ നമ്മെ പ്രാപ്കരാക്കേണ്ടതിന്നു യാതൊരു പോംവ
 ഴിയും നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷിതാവു് കല്പിച്ചിട്ടില്ലയൊ? ഉ
 ണ്ടു്. താൻ ഐക്യതയുടെ ഒരടിസ്ഥാനത്തെ സ്ഥാപിച്ചു.
 അതിൽ എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും ചേർന്നിരിപ്പാൻ നിർബന്ധ
 പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ദേഹത്തിന്റെ അവയവങ്ങൾ എ
 ല്ലാം തലയ്ക്കു് കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപ്രകാരം സകലരും അ
 ണ്ടേയ്ക്കു് കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി തന്റെ ശുദ്ധ
 പള്ളിയുടെമേൽ ഒരു കാണപ്പെടാവുന്ന തലവനെ താൻ
 സ്ഥാപിച്ചു. തന്റെ ശുദ്ധ പള്ളിയ്ക്കു താൻ ഒരു മേൽനായ
 കനെ നിയമിച്ചു. അയാൾക്കുമാത്രം ഭൂമിമേൽ ദൈവരാ
 ജിതമായ തമ്പുരാന്റെ വീടിനെ തുറപ്പാനും അടപ്പാനുമു
 ള്ള താക്കോലുകളെ കൊടുത്തു. താൻ ഒരു പ്രധാന ഇടയ
 നെ കല്പിച്ചു. അയാളെ മാത്രം തന്റെ കത്താടുകളെയും
 പള്ളാടുകളെയും മേയിപ്പാനുള്ള ചുമതല ഭരമേല്പിച്ചു. താൻ

ഒരു പ്രധാന മേല്പട്ടക്കാരനെ നിയമിച്ചു. അയാൾക്കുമാത്രം തന്റെ സഹോദരന്മാരെ ഉറപ്പിച്ചാനുള്ള അധികാരം കൊടുത്തുകൊണ്ട് അയാളുടെ വിശ്വാസം കറയാത്താൻ അയാൾക്കുവേണ്ടി മാത്രം താൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു. പത്രോസിനോടല്ലാതെ ശേഷം ശ്രീഹൊമ്മാരിൽ ഒരുത്തനോടെങ്കിലും നീകല്ലാകുന്നു; ഈ കല്ലിന്മേൽ എന്റെ പള്ളി പണിചെയ്യും എന്നു താൻ കല്പിച്ചില്ല” (ശുദ്ധ മത്തായി 16-ാം അ. 18-ാം വാക്യം) പത്രോസിനോടു മാത്രമല്ലാതെ യാതൊരു ശ്രീഹൊയോടും “ആകാശരാജിതത്തിന്റെ താക്കോൽകളെ നിനക്കു ഞാൻ തരും” എന്നു താൻ അരുളിച്ചെയ്തില്ല. (മത്താ. 16-19.) പത്രോസിനോടല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു ശ്രീഹൊയോടും “എന്റെ കുഞ്ഞാടുകളെ നീ മേയ്ക; എന്നു താൻ കല്പിച്ചിട്ടില്ല; (യോഹ. 21-ാം അ. 15-17.)”

മെഴുവീൻ-മേല്പുസ് വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ നാം പ്രവേശിക്കേണ്ടതില്ല. ഒല്ലൂർ യോഗവും മാനാനം യോഗം പോലെ ശീശൂയ്ക്കു കണ്ണുകോടാലിയായി മുറയ്ക്കു നടന്നു. വൈദികരും ജനങ്ങളും, ഇവകകൾ പൂണ്ണമായും, ശീശൂ ഉപേക്ഷിച്ചു കത്തോലിക്കസഭയിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. ഒല്ലൂർ യോഗം കഴിഞ്ഞിട്ടും കർമ്മലീത്താ സുറിയാനി സഭാംഗങ്ങളുടെ പ്രേരണയ്ക്കും ആലോചനകൾക്കും വിധേയനായി മെഴുവീൻമെത്രാൻ ശീശൂയൊടുങ്ങുവാനുള്ള പല ശ്രമങ്ങളും ചെയ്തു. ശീശൂക്കാരുടെ അധീനതയിലിരുന്ന ദേവാലയങ്ങൾ സകാർകോടതികളിൽ കേന്ദ്രകൊടുത്തു ഭ്രമിപ്പിച്ചു കത്തോലിക്കരുടെ പരിപൂർണ്ണാധികാരത്തിലാക്കേണമെന്നുള്ള തീരുമാനം മെഴുവീൻ മെത്രാൻ സ്വീകരിച്ചതും എത്തുരുത്താശ്രമത്തിൽ അതിഥിയായിരുന്ന അവാസരത്തിലായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. 1877-സെപ്റ്റംബറിൽ മെഴുവീൻ മെത്രാൻ ബോംബയ്ക്കു മടങ്ങുന്നതുവരെ ശീശൂക്കെതിരായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സകലവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും സുറിയാനി കർമ്മലീത്താസഭാംഗങ്ങളുടെ സഹകരണം ശക്യമായ വിധത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നു. മാർ യാക്കോബിന്റെ കത്തോലിക്കസഭാ പുനര്രെകയും, ബാബേൽ പാത്രീയകീ

സിന്റെ ആജ്ഞാനുസാരമുണ്ടായ മാർ ജേലൂസിന്റെ സ്വദേശത്തേക്കുള്ള പ്രത്യാഗമനം, ഇവയെ തുടർന്നു ജേലൂസ് ശീശൂയുടെ നട്ടെല്ലു് ഒടിയുകതന്നെ ചെയ്തു.

‘കരളവേദം’

“കാരിരിവു് കഴിഞ്ഞു് കരിവു്” എന്ന രീതിയിൽ ബലം കറഞ്ഞ ഒരു ശീശൂ ഡാക്ടർ ലവീഞ്ഞു് കോട്ടയം വികാരി അപ്പസ്തോലിക ആയിരുന്ന കാലത്തു് കട്ടനാട്ടിൽ അങ്കുരിച്ചു. യാക്കോബായ വിശ്വാസം, പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റു് പാഷണ്ഡതകൾ ഇവയെല്ലാം ചേർന്നുണ്ടായി. ചേന്നകരിപള്ളിയിടവക പടവുപുരത്തു് കുരുവിളകത്തനാരായിരുന്നു അതിന്റെ പ്രണേതാവു്. അദ്ദേഹവും തൃശൂർ ശീശൂക്കാരരുടെ നേതാവു് ആഗസ്റ്റീനോസ് കോപ്പസ്തോപ്പായായി ചിലുവേഴ്ചയുണ്ടായിരുന്നു. പരിശുദ്ധ ദൈവമാതാവിന്റെ നേർക്കുള്ള വണക്കത്തിനിദ്ദേഹം ബദ്ധവിരോധിയായിരുന്നു. ഏതായാലും ചേന്നകരിയിലും കൈനകരിയിലും ഈ പുതിയ ശീശൂയുടെ കരിനിമിത് ശക്തിയായി വ്യാപിച്ചു. ചേന്നകരിപള്ളി മുറുപ്രകാരമുള്ള വികാരിയെ ബഹിഷ്കരിച്ചു ശീശൂമനേതാവു് കരസ്ഥമാക്കി. പുളികന്നു് ആശ്രമത്തിലെ സന്യാസികളുടെയും കത്തോലിക്കസഭാഭക്തരായിരുന്ന വൈദികരുടെയും ശ്രമഫലമായി കുരുവിളയച്ചന്റെ ഈ “കരളവേദം” വരണ്ടുപോകുകയാണുണ്ടായതു്. ലവീഞ്ഞു് മെത്രാൻ ശീശൂമതലവനെതിരായി ചേന്നകരിപള്ളിയുടെ കൈവശം സംബന്ധിച്ച കൊടുത്ത വ്യവഹാരം തിരുവിതാംകൂർ ഹൈക്കോടതിയിലും കീഴ്കോടതിയിലും കത്തോലിക്കഭാഗത്തേക്കു് അനുകൂലമായി അവസാനിച്ചു. വിധിച്ചകാരം വ്യവഹാരച്ചെലവു് കൊടുക്കുവാൻ അപ്രാപ്തനായിത്തീർന്നു കുരുവിളകത്തനാർ തൃശൂരിൽ ചെന്നു് ശീശൂമകാരരുടെ പക്കൽ സങ്കേതം പ്രാപിച്ചു. കോട്ടയം മിസ്സത്തിന്റെ വികാരിജനറാൾ സ്ഥാനം കിട്ടായ്യാൽ കുരുവിളകത്തനാർ ലവീഞ്ഞു മെത്രാന്റെ നേർക്കു പരിഭൂതനായിത്തീർന്നെന്നാണു് പറയപ്പെടുന്നതു്.

ഏതായാലും ആ നഷ്ടം ആവുന്നത്ര പരിഹരിച്ച് അദ്ദേഹം യാക്കോബായ മെത്രാന്മാരുടെ രീതിയിൽ പട്ടുടുപ്പും ശീരോ ഭൂഷണവും അണിഞ്ഞാണ് ചെറുശീശൂയെ നയിച്ചിരുന്നതു്. ആ വേഷത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹം തൃശൂരെത്തി അവിടുത്തെ ശീശൂത്താവളത്തിൽ താമസിച്ചു. “വ്യാകലമാതാവി”ന്റെ പുരാതന ദേവാലയത്തിൽ പാപ്പാവിരോധികളെങ്കിലും മയ്യഭക്തരായിക്കഴിഞ്ഞ തൃശൂർ ശീശൂക്കാർ ഈ തെക്കൻ മെത്രാൻ വേഷധാരിയുടെ ദൈവമാതൃവിദ്വേഷം ഭൂസ്സഹമായി; അവരിൽ യാഥാസ്ഥിതികന്മാർ പ്രത്യേകിച്ചും. അവരുടെ സമരപരിവാടിയുടെ ഫലമായി “മെത്രാൻ” പട്ടുടുപ്പും തൊപ്പിയും താഴെവെച്ചു. കമ്മലീത്താ സഭാംഗങ്ങളുടെ പരിശ്രമങ്ങളും “കരളവേദചേദിനി” എന്ന ചെറുഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണവുംകൊണ്ടും ശീശൂ മുഴുവനായി അസ്തമിച്ചില്ല. അതിന്റെ തുടരമായ ഉപാഹിഷ്ടം ഇന്നും അവശേഷിക്കുന്നു.

പുനരെക്യപ്രസ്ഥാനം.

മാർ ജോസഫ് ദിവന്യാസോസ് എന്ന യാക്കോബായ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കാലത്തു നടന്ന പുത്തൻകൂർ-പഴയകൂർ സംയോജനാലോചനയിലും കമ്മലീത്താ സഭാംഗങ്ങൾക്കു ഭാഗഭാഗിതപമുണ്ടായിരുന്നു. മാർ ദിവന്യാസോസിന്റെ പുനരെക്യത്തിനു പ്രാരംഭമെന്നോണം നടന്ന പഴയ ആലോചനകൾക്കും മാനാനംകൊവേന്ത രംഗമായിരുന്നു. മാർ ഇവാന്റിയോസ് തിരുമനീ സമാരംഭിച്ച പുനരെക്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽ സുറിയാനി കമ്മലീത്താ വൈദികർക്കുള്ള സ്ഥാനം സുവിദിതമാണല്ലോ. യാക്കോബായ വൈദികപ്രമുഖരിൽ പലരും പുനരെക്യത്തിനു് പ്രാരംഭമായി കത്തോലിക വിശ്വാസപരമായ പ്രാണവായു ആദ്യമായി ശ്വസിച്ചതു് ചെത്തിപ്പുഴ ആശ്രമ പരിസരങ്ങളിൽ വെച്ചായിരുന്നു. തിരുവല്ല, അയിരൂർ മുതലായ പല പുനരെക്യകേന്ദ്രങ്ങളിൽ കത്തോലിക വിശ്വാസദീപം

കൊളത്തിയതും ആളികത്തിച്ചതും കമ്മലീത്താ സുറിയാനി വൈദികരായിരുന്നു. പ്രസ്തുത സഭാംഗങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരം അതിരൂപതയ്ക്കും താങ്ങായി വിളങ്ങി.

ഒരു അഖിലകേരള സമാഖടനയെന്ന ഘട്ടം ഇപ്പോൾ കമ്മലീത്താ സുറിയാനിസഭാംഗങ്ങൾ കവച്ചുവെച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മംഗലാപുരവും കടലുണ്ടിയും കഴിഞ്ഞു ഇപ്പോൾ ബാംഗ്ലൂരിലേയ്ക്കും റെയിഗാർ-അംബികപ്പുരിലേയ്ക്കും അല്ലാ നിത്യനഗരമായ റോമ്മായിലേയ്ക്കും അവരുടെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലം വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. അവരിൽനിന്ന് വിദേശമിഷനറിമാർ മാത്രമല്ല മിഷ്യൻ മെത്രാന്മാരും ധാരാളമായുണ്ടാകേണ്ടതു് ഭാരതസഭയുടെ ശോഭനമായ ഭാവികത്യന്താവേക്ഷിതമാണ്. വിമലാംബികയുടെ പ്രബലസഹായത്താൽ വിളംബരവിനാ അങ്ങനെ സംഭവിക്കുമാറാകട്ടെ.

കാമെൽ.

സൊഡാലിസ്റ്റും സഭാസേവനവും.

ക്രിസ്തുനാമൻ താൻ ലോകരക്ഷാർത്ഥം നടത്തിയ ക്രൂര ഖലിയുടെ സമാപനഘട്ടത്തിൽ പാദാന്തികെ നിന്നിരുന്ന പ്രിയശിഷ്യൻ യോഹന്നാനെ കാരണ്യപ്പുറം കടാക്ഷിച്ചു, “ഇതാനിന്റെ അമ്മ” എന്ന് ഓടാത്തയായ ദിവ്യജനനിയെ നിർദ്ദേശിച്ചു അരുൾചെയ്തതു നിമിത്തം മരിയാംബികയുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ ലോകമാസകലം സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വാസം സാത്മീകരിക്കുന്ന സഭാവങ്ങൾ ഈ കഴിഞ്ഞ പത്തൊമ്പതു ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ധാരാളമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യജാതിയുടെയും ക്രൈസ്തവജനതയുടെയും സുദൃഢതയി

ലും സുഭിക്ഷതയിലും അനന്യസാധാരണമായ വ്യാഗ്രതയും ശ്രദ്ധയുമാണ് ദൈവമാതാവ് എല്ലാകാലത്തും പ്രകടിപ്പിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളത്. ദിരിദ്ദ്യം, രോഗബാധ, സമരാഗ്നി ഇവയിൽ നിന്ന് മരിയാംബിക ഒരു പ്രാവശ്യമോ പത്തുപ്രാവശ്യമോ മാത്രമല്ല, നഗരങ്ങളെയും രാജ്യങ്ങളെയും ജനസമുദായങ്ങളെയും സാരക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്! “ലൊരേത്തോലിററനി” എന്നറിയപ്പെടുന്ന സുവന്നാമപരമ്പരയിലെ പദങ്ങൾ മാതാവിന്റെ പ്രത്യേക സഹായമൂലം മനുഷ്യരാശിയ്ക്ക് സംസിലമായ ഭൂരിതമോപനം, ആരോഗ്യസമ്പാദനം, വിജയലബ്ധി ഇത്യാദി അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന വയത്രേ. കാനായിൽ പരസ്യമായി ദിവ്യനാഥ പ്രകടിപ്പിച്ച ദീനദയാലുതപം, ആശ്രിതവാത്സല്യം, പരോപകാരതല്പരത, അന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ ഇന്നും കന്നിയമ്മയിൽ പരിലസിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് ഭക്തലോകത്തിന്റെ അനുഭവം. മിൽവിയൻ പാലത്തിങ്കൽ (Milvian Bridge) മഹാനായ കൊൻസ്റ്റന്റിൻ്റെയും ലഭിച്ച വിജയത്തെ, ക്രൈസ്തുവസഭയ്ക്കു കൈവന്ന നന്മകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പിന്മുറിക്കുന്നതായിരുന്നു ലെപ്പാന്റോയിലെ (Lepanto) വിജയം. എത്ര എത്ര ലേപ്പാന്റോകളാണ് ദൈവമാതാവ് അവിടത്തെ ഭക്തസഞ്ചയത്തിന് പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്! ഈ വിജയങ്ങൾ സകലത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യം ക്രിസ്തുനാഥൻ സ്ഥാപിച്ച സാമ്രാജ്യം വിപുലപ്പെടുത്തുകയും അധികമധികം ശോഭനമാകിത്തീർക്കുകയുമാത്രേ. ഈ സാമ്രാജ്യവിപുലീകരണത്തിൽ ദിവ്യനാഥന്റെ പാർശ്വവർത്തികളായി, ഹിതാനുവർത്തികളായി. ആഘോഷനം ചെയ്യുകയാണല്ലോ സൊഡാലിസ്റ്റുകളുടെ കർത്തവ്യം.

സഖി, സഹചരൻ, എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥമുള്ള (Sedalis) എന്ന ലാറ്റിൻ ശബ്ദത്തിൽ നിന്നാണല്ലോ സൊഡാലിസ്റ്റ് എന്ന ഉദ്യോഗനാമം സിലമായിട്ടുള്ളത്. ദൈവമാതാവിന്റെ സഖി, സഹചരൻ എന്ന സ്ഥാനം എത്രയോ മഹത്തരം അർത്ഥഗർഭമായിരിക്കുന്നു! മാതാവ് ആഗ്രഹിക്കുന്നതുതന്നെ സഖിയുടെ ആഗ്രഹവിഷയം.

മാതാവ് സ്നേഹിക്കുന്നതുതന്നെ സഖിയുടെ സ്നേഹവിഷയം. മാതാവ് ഭേദിക്കുന്നതുതന്നെ സഖിയുടെ ഭേദവിഷയം. "Idem velle, idem nolle, id est signum verae amicitiae" എന്ന് ലാറ്റിൻ വാക്യം ഇവിടെ സ്മുത്തവ്യമാണ്. സഭയുടെ വികസനവും ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയും, ദൈവമാതാവ് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഓരോ മരിയ സംഖ്യാംഗവും പ്രയുക്ത ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ മുൻനിറുത്തി നിസ്സന്ദ്രം പരിശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ആവശ്യം ഭൗതികചിന്തയുടെ ആക്രമണമൂലം തിമിരാസ്ഥമായ ഈ കാലങ്ങളിൽ വർദ്ധമാനമായിരിക്കുന്നേയുള്ളൂ. കത്തോലിക് ഞായറാഴ്ച കത്തോലികരായി മാത്രം കഴിയേണ്ടിയിരുന്ന കാലം ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. എന്തായാലും ഞായറാഴ്ചകളിലും അപരിതാജ്യങ്ങളായ മറ്റു ദിവസങ്ങളിലും ദേവാലയങ്ങളിൽപോയി കൂദാശകളിൽ സംബന്ധിക്കുകമാത്രം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഇന്നത്തെ കത്തോലിക്കർ കൃതകൃത്യതയടയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മാനിക്സ് മെത്രാപ്പോലീത്താ മെൽബോൺ കത്തോലിക്കരോടു് ഒരവസരത്തിൽ ഉപദേശിച്ചപ്രകാരം ദിവസം പ്രതി മണിക്കൂറുതോറും, കത്തോലികത്വത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളാൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന കത്തോലികരാണ്, ഇന്നത്തെ ആവശ്യം. ഓരോ കത്തോലികന്റെയും ഓരോ സൊഡാലിറ്റിന്റെയും ഭാവവും നോട്ടവും പ്രവർത്തിയും അവന്റെ കത്തോലിക്കാവിശ്വാസത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കണം. ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിനുശേഷം ദിവ്യകാരുണ്യസമക്ഷം ഭയഭക്തിബഹുമാനവുമ്പും ആരാധിക്കുന്ന കത്തോലികനും ഭിത്തികളിലെ ചിത്രങ്ങളും മേൽകൂരകളിലെ വേലത്തരങ്ങളും നോക്കി മൂളിപ്പാടും നിരാസ്ഥയുമായി കഴിയുന്ന കത്തോലികനും ഒരേ തോതിലുള്ള കത്തോലികത്വമാണ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതെന്നു എങ്ങനെ പറയുവാൻ സാധിക്കും? ഇവരിൽ മരിയൻ സൊഡാലിറ്റി ആരെയാണ് അനുകരിക്കേണ്ടുന്നതെന്ന് അനുകൂലിതമാണല്ലോ. ഓരോ കത്തോലികനും അവശ്യം വേണ്ടുന്നതായ സന്നാതന കത്തോലികത്വത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു

ണം, പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് തിരുമനീ കത്തോലിക്കൻ ഭൂമിയിലെ ലവണവും സൗരഭ്യവും, അരിമാവിലെ കാരവും ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശവും ആകുന്നു എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

പുരാതന റോമിലെ കത്തോലിക്കാവിശ്വാസികൾ ആന്റർഭരണഗുഹകളിലും പാറക്കെട്ടിലെ അളകളിലും ഓടിക്കളിച്ചിരുന്നു. ഇനാകളെ കത്തോലിക്കത്വം പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടാവുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കത്വം, ആത്മാർത്ഥമായ കത്തോലിക്കത്വം, ഗുഹകളിലും അളകളിലും അഭയംപ്രാപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ദൈവവും ക്രിസ്തുവും വിദ്വൽ സമുദായങ്ങളിൽനിന്നും, രാഷ്ട്രീയയോഗങ്ങളിൽനിന്നും, മാതൃമല്ലു ഗാർഹികസദസ്സുകളിൽ നിന്നുപോലും നിഷ്കാസിതരായിരിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥ നിലനില്ക്കുന്ന കാലത്തോളം കത്തോലിക്കസഭയ്ക്ക് അതർഹിക്കുന്ന പ്രഭു ഉണ്ടാകയില്ല. ദൈവമാതാവിന്റെ വ്യഗ്രതയും, ശ്രദ്ധയും, പ്രയത്നങ്ങൾക്കും വേണ്ടത്തക്ക ഫലം കൈവരുകയുമില്ല.

പൊന്പെയിലും, പൂർട്ടിലും, ഫാത്തിമായിലും ലീപ്പായിലും മറാസറും പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലും ദൈവമാതാവു്, അക്ഷീഗതയായി അത്തുതകൃത്യങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്രനിർവ്വഹണത്തിന്നു കൈനൂപലോകത്തെ ആഹ്വാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്, കൈനൂപലൈതന്യം അനുദിനം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുന്നതിനെയാണ് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതു്. ഫാത്തിമായിലെ അവസാന സന്ദർശനത്തിൽ എഴുപതിനായിരം ജനങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ലോകനാശം ഒഴിഞ്ഞുനതിലേയ്ക്ക് പ്രാർത്ഥനയുടെയും തപക്രിയയുടെയും ആവശ്യം ദൈവജനനി ഉൽബോധിപ്പിച്ചതു് വളരെ അർത്ഥവത്താണ്. പ്രസ്തുത ആവശ്യം കാലക്രമംകൊണ്ടു് ക്ഷയിക്കുകയല്ല വർദ്ധിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ലോകവ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നു് ദൈവത്തെ അകറ്റിനിർത്തുന്ന ഗർഹണീയമായ അവസ്ഥ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു് രാജ്യങ്ങളിലേക്കും ജനസമുദായങ്ങളിൽനിന്നു് ജനസമുദായങ്ങളിലേയ്ക്കും അതിശീഘ്രം സംക്ര

ിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പൊതുജനപ്രീതിക്കുവേണ്ടി ആ
 മവശ്യമുള്ളിടത്തുപോലും, ഈശ്വരസ്തുതനായും ദൈവനാമോ
 ചാരണവും വേണ്ടെന്നുവെള്ളുന്നതു് ഒരു ഫാഷൻ ആയി തീ
 ന്നിട്ടുണ്ടു്. പല വൈദികരും അതിലുപധികം അർത്ഥമായ
 പ്രമാണികളുംകൂടി പൊതുനിരയിൽ പല സംഘങ്ങളായി
 യാത്രചെയ്യുകയിൽ ഒരു കത്തോലിക്കാ ദേവാലയത്തിനു
 മുമ്പിൽ ആചാരസൂചകമായി തലയിൽനിന്നു് തൊപ്പി
 എടുത്തതു് ഒരു വൈദികൻ മാത്രമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം
 സഹയാത്രികന്മാരുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ചുവെന്നു് ഉപ
 ചാരപൂർവ്വം അനുമാനിക്കരുതോ!

അയർലണ്ടിൽ ഒരു കത്തോലിക്കാ ദേവാലയത്തിൽ
 നിന്നും സ്വല്പം ദൂരെയായി പട്ടക്കാരരുടെ ബംഗ്ലാവു് സ്ഥിതി
 ചെയ്തിരുന്നു. ഒരു വൈദികൻ ബംഗ്ലാവിൽനിന്നു് പ
 ജ്ജിയിലേയ്ക്കു കർബ്ബാന ചൊല്ലുവാൻ പോകുന്ന മദ്ധ്യേ അ
 പ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു മഴപെയ്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനു്
 ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായി. വിഷമാവസ്ഥയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സമീ
 പിച്ച ഒരു കത്തോലിക്കൻ, “നല്ല ദിവസം അച്ചാ, നല്ല
 ദിവസം അച്ചാ” എന്നിങ്ങനെ അഭിവാദ്യംചെയ്തു. പട്ട
 കാരൻ കാഴ്ച മനസ്സിലാകാതെ കഴങ്ങിയപ്പോൾ ഐറീ
 ഷുകാക്കു് ജന്മസിലമായ വിനോദരസത്തോടുകൂടി കിട്ടിയ
 മറുപടി, “ഈശ്വരനെ മറക്കുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്യു
 ന്ന ഇക്കാലത്തു് മനുഷ്യനാൽ ഭൂഷിതമാകാതെ ദൈവ
 ത്തിൽനിന്നു് നേരിട്ടു കിട്ടുന്ന ഒരു സാധനമാണല്ലോ മഴ”,
 എന്നായിരുന്നു. ഈശ്വരദത്തമായ സകലതിനേയും മനു
 ഷ്യൻ അധോമുഖീകരിച്ചെന്നുള്ളതത്രെ സൂചന. ആക
 യാൽ ദൈവത്തെ തങ്കലേയ്ക്കും തന്റെ ജീവിതമയ്യ്കളി
 ലേക്കും തന്റെ പരിസരങ്ങളിലേയ്ക്കും ആനയിക്കുവാൻ
 സൊഡാലിസ്റ്റ് സദാ ജാഗരൂകനായിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ക്രിസ്തുവിനെ തങ്കലേക്കു് ആകർഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി
 ഓരോ സൊഡാലിസ്റ്റും ആയു്ചരിതനായിരിക്കണം.
 ആയു്ചരിതന്റെ നിവൃത്തിന്നു് സംസാരത്തിൽ ശാന്തത

യും ആചാരത്തിൽ ലാളിത്യമുള്ളവൻ" എന്നു കാണുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ അന്തേവാസികൾക്കു ഈ ഗുണങ്ങൾ ഒഴിച്ചു കൂടാത്തവയാണ്. ഈ ഗുണങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത ആൾ പാപത്തെ ഭയപ്പെടുന്നു എന്ന് കരുതിക്കൂടാ. കോപാവേശത്തിന്റെ തിരത്തള്ളലിനിടയ്ക്കും നമുക്ക് മധുരഭാഷണം അനുഭവപ്പെടണമെന്നാണ്. തന്റെ ചാരിത്രഭംഗം ലാക്കാക്കി മൃഗീയമായി തന്നെ സമീപിച്ച ആ കശ്മലനോടു മരിയാഗൊരേത്തി പ്രസ്താവിച്ചതെങ്ങനെയെന്നു നോക്കുക: "അലസ്സാന്ത്രോ അരുതു! അരുതു! അതൊരു പാപമാകുന്നു. ദൈവത്തിനിഷ്ടമുള്ളതല്ല". പാപത്തെയും ദൈവത്തെയും സാക്ഷി നിറത്തിയുള്ള ഈ അഭ്യർത്ഥന മാധുർയ്ത്തിൽ മധുവിനെയും, സൗരഭ്യത്തിൽ മല്ലികയേയും അതിശയിക്കുന്നതായിരുന്നു. പൈശാശികലഹരിയോട് അലസ്സാന്ത്രോയിൽ അത് ഫലിച്ചില്ല. പാപത്തെ മരണത്തെക്കാൾ മരിയാഭയപ്പെട്ടു. അവൾ അലസ്സാന്ത്രോയുടെ ദുഷ്ടോഹത്തിന്റെ നിമലിനെപ്പോലും ആട്ടി അകലെപ്പായിച്ചു. ഇങ്ങനെ ദുഷ്ടോഹവൈരികൾക്കും പാപദോഷികൾക്കും അനുപമമായ ഒരു മാതൃക ലഭിച്ചു. സഭയ്ക്കു ഒരു രക്തസാക്ഷിണിയും ഒരു വിശുദ്ധയും കൈവരികയും ചെയ്തു. ദൈവസ്നേഹമാണ് മരിയാഗൊരേത്തിക്ക് പ്രേരണനൽകിയതും, അവളുടെ ധർമ്മിക കവചമായി പരിലസിച്ചതും. നീലമാങ്കല്ല്യാം അവരുടെ സമാഹൃതം അവലംബമായിത്തീർന്നത് ദൈവസ്നേഹമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനെ നാം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുത്. "മൂന്നുവായസ്സായതിനുശേഷം ഞാൻ യാതൊന്നും ദൈവത്തിനു നിഷ്പയിച്ചിട്ടില്ല" എന്നു വികൊച്ചത്രേസ്യ യീരയീരം പ്രഖ്യാപിച്ചതിനെ ആചർത്തിക്കുവാൻ നമുക്കോരോരുത്തർക്കും കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ! കൊച്ചത്രേസ്യയുടെ ജീവിതത്തിലെ സദാർത്ഥനം ആ പുണ്യവതിയുടെ ചർമ്മമാകൃത്തിൽ പ്രതിബിംബിപ്പുന്നുണ്ട്. "എന്റെ സ്നേഹഭാജനമായ ദൈവമേ, ഞാൻ അങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നു" എന്നായിരുന്നു ആ വാക്യം. കൊച്ചത്രേസ്യയുടെ അദ്ധ്യാത്മിക ശിശുത്വത്തിന്റെ ഈ ചെറുവഴി സപീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മനുഷ്യസമുദായം

അനായാസേന നവീകൃതവും ഉദ്ധൃതവും ആകുമായിരുന്നു എന്നത്രേ പതിനൊന്നാംപീയൂസ് പാപ്പാ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. ദൈവരാജ്യത്തെ പ്രഥമമായി അന്വേഷിപ്പിൻ, സകലതും താനെ വന്നുകൊള്ളുമെന്നുള്ള യേശുനാമന്റെ സമർത്ഥനം അനുഭവങ്ങളാൽ നിരർപ്പിച്ചും അന്വർത്ഥമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവരാജ്യത്തിന്മേൽ ദൃഷ്ടിപതിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കു മരണംപോലും ഹൃദ്യമായിതീരുന്നു.

“അപ്പച്ചാ അത്ത് എവിടെ ആകുന്നു. എൻ്റെ സമയമുണ്ടു്. എൻ്റെ പ്രാർത്ഥനകളെടുത്തു്, സൗഭാഗ്യമർണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന വായിച്ചാലും” എന്നത്രേ മരണത്തിനു് ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ മുമ്പു് ഡോമിനികു് സ.വിയൊ സ്വപിതാവിനോടപേക്ഷിച്ചതു്. അന്ത്യശ്വാസത്തോടുകൂടി ആ കൊച്ചു വിശുദ്ധൻ “മനോഹരങ്ങളായ എന്തെല്ലാം സംഗതികൾ ഞാൻ കാണുന്നു” എന്നു് ആശ്ചര്യപൂരിതനായി ഉദ്ദസ്പരം ഉയർത്തി. ആ കാഴ്ചകൾ ആരെ ഹറാദാകർഷിക്കുകയില്ലു്?

(Golden Jubilee souvenir of the Sodality of Assumption and Immaculate Conception.)

ധ്യാനാമൃതം.

ലോകചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും അന്യായവും നിയമ വിരുദ്ധവുമായി നടന്ന ഒരു ശിക്ഷാവിധിയാണ് പാതകീ യുടെ ചിഹ്നമായിരുന്ന കുരിശിനെ പാവമോചനത്തി നുള്ള ഉപകരണമായി പരിണമിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. റോമൻ നഗരസ്ഥാപനാഞ്ചം 783-ൽ ഗലിലേയനായ ഒരു "അതു തമനഷ്യൻ" യദശലെമിലെ യഹൂദ ജനസംഘത്താൽ വധ ശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയനായി. കുറവിന്യാരം അക്രമവും നിയ മവിരുദ്ധവുമായിരുന്നു. യഹൂദ പുരോഹിതപ്രമാണികൾ നിയമലംഘനം, ദൈവഭൂഷണം എന്നീ കുറങ്ങൾ ഗലിലേ യനിൽ ആരോപിച്ചു. ഗലിലെയൻ ദൈവപുത്രനെന്ന ഭിമാനിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നു് ചോദിച്ചപ്പോൾ അനുസരണരൂ പത്തിൽ പ്രതി മറുപടി നൽകി. അങ്ങിനെ പ്രതി ദൈവ ഭൂഷകനെന്നു് തീരുമാനിച്ചുണ്ടായ വിന്യാരവും കുറവിധി യും നിശയുടെ മറവിൽ അദ്ധരാത്രികുശേഷം നടന്നു. ഒരു വനെയും വധശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കുവാൻ യഹൂദജനതയ്ക്കു് അനുവാദമില്ലായിരുന്നു. രാത്രിയിലുള്ള കുറവിന്യാരം നിയ മലംഘനമായിരുന്നുതാനും. എങ്കിലും താദൃശമായ വിന്യാര ത്തിന്റെ ഫലമായി, ഗലിലേയനു് വിധിശിക്ഷ യഹൂദ ജനം കല്പിക്കുകയും വിന്യാരത്തിലും ശിക്ഷാവിധിയിലുമുണ്ടായ അനീതിക്കും ക്രമകേടിനും നിയമസാധുത്വം കല്പി ക്കുവാൻ അവർ "പുള്ളി"യെ പീലാത്തോസിന്റെ പക്കൽ പ്രഭാതത്തിങ്കൽ ഹാജരാക്കുകയും ചെയ്തു. ഗലിലേയന്റെ മരണം, ക്രൂരമരണം തന്നെ; അവർ ശക്തിയുക്തം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. പീലാത്തോസു് ചഞ്ചലഹൃദയനായിരുന്നതിനാൽ ക്ഷന്തവ്യവിമുഖനായിത്തീർന്നു. രാജദ്രോഹം ഗലിലേയനിൽ ദർശിക്കുവാൻ ആ സ്ഥാനിനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഗലിലെയൻ രാജാവെന്നഭിമാനിച്ചതായി യഹൂദജനം അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. എപ്രകാരമുള്ള രാജാവു്? സത്യത്തിന്റെ രാജാവു്? അവർ എന്തു കുറം ഗലിലേയനിൽ. ആരോപിക്കുന്നു, എന്ന് പീ ലാത്തോസു് ചോദിച്ചപ്പോൾ "ഇയാൾ കുറംകാരനല്ലെ കിൽ ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ഹാജരാക്കുകയില്ലായിരുന്നു" എന്നു

യിരുന്ന ജനങ്ങൾ ഉത്തരം നൽകിയത്. അനന്തരം “നിങ്ങൾ കൊണ്ടുപോയി നിങ്ങളുടെ നിയമപ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷ നൽകിക്കൊള്ളൂ” എന്ന് പീലാത്തോസു ആജ്ഞാപിച്ചു. യഹൂദർ അഭിലഷിച്ച ശിക്ഷ മാത്രമേ നടത്തുവാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ബന്ധനസ്ഥനായ ഗലിലെയനിൽ പീലാത്തോസു തെറ്റൊന്നും കണ്ടിട്ടില്ലാ “ഞാൻ യഹൂദനല്ല, ഇതൊന്നും എന്റെ കാര്യമല്ല” എന്നു പറഞ്ഞു പീലാത്തോസു അനാസ്ഥ പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഗലിലെയൻ രാജാവാണോ എന്ന് പീലാത്തോസു ചോദിച്ചു. “എന്റെ രാജ്യം ഐഹികമല്ല” എന്ന് തുടന്ന് ഗലിലേയൻ പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ, “അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഏതായാലും രാജാവാണല്ലോ” എന്നായി പീലാത്തോസു. “അങ്ങു അതു പറയുന്നു; പക്ഷേ സത്യത്തെ അറിയുന്നവരുടെമേൽമാത്രം” എന്നായിരുന്നു ഗലിലേയന്റെ സമാധാനം. വധശിക്ഷയ്ക്കു മതിയായ കാരണം പീലാത്തോസു കണ്ടില്ല. അടിശിക്ഷ കൊടുത്തു “രാജഭാവം നശിപ്പിച്ചു” പ്രതിയെ വിട്ടയക്കാനു മെന്നു പീലാത്തോസു കരുതി. അടിശിക്ഷ നടന്നു. ഭടന്മാർ മാറി മാറി അടിച്ചു. പലപ്പോഴും തൊലി പൊട്ടി, നിന്നും ധാരധാരയായി ഒഴുകി. ദേഹമാസകലം വ്രണമായി. “ക്രൂശിൽ തറയ്ക്കുക, ക്രൂശിൽ തറക്കുക” എന്ന യഹൂദീയ മറവിളിയുടെ മാറ്റൊലി സർവ്വതും മുഴങ്ങി. “നിങ്ങൾ കൊണ്ടുപോയി ക്രൂശിൽ തറയ്ക്കുക, ഞാൻ ഈ ആളിൽ കുററം കാണുന്നില്ല” എന്ന് ചകിതഹൃദയനായി പീലാത്തോസു പ്രസ്താവിച്ചു. “അയാൾ ദൈവപുത്രനെന്ന് സ്വയം കീർത്തിക്കുന്നു, ഞങ്ങളുടെ നിയമപ്രകാരം അയാൾ കുററകാരൻ തന്നെ.” എന്ന് യഹൂദപ്രമാണികൾ പ്രതിവചിച്ചു. ഹേരോദേസിൻപകൽ കുറവിന്ദുരത്തിനായിപ്പോയി മടങ്ങി വന്നിട്ടും, പീലാത്തോസിന്റെ ഗലിലേയാനുക്രമ അവസാനിച്ചില്ല. രാജചിഹ്നമായി പരിഹാസചെങ്കോലും മുൾമുടിയും അണിയിച്ചിച്ച് ഗലിലേയന്റെ കളേബരം ബീഭത്സമാക്കി ജനസംഘത്തിനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. വെസഹാ സംബന്ധിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു ഗലിലേയനെ വിഷയമാക്കുമോ എന്നും പീലാത്തോസു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. “ക്രിസ്തു മരിയ്ക്കണം, ബറബായിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകണം” എന്നു ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

കേണമെന്നു ജനസംഘം ഏകസ്വരത്തിൽ ആർത്തവിളിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ നിഷ്കന്മഷനായ ഗലിലേയനെ, യേശുവിനെ, വധശിക്ഷയ്ക്കു ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കരുതെന്നു പീലാത്തോസിന്റെ ഭായ്, ക്ലാവിഡിയാ പ്രൊകുലായിൽനിന്നൊരു സന്ദേശം പീലാത്തോസിനു ലഭിച്ചു. “ക്രിസ്തുവെന്നു പറയപ്പെടുന്ന യേശുവിനെ എന്തു ചെയ്യണം” എന്ന് വീണ്ടും പീലാത്തോ സുചോദിച്ചതിനു “ക്രൂശിൽ തറയ്ക്കണം” എന്നായിരുന്നു ഏകസ്വരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ മറുപടി! “അയാൾ എന്തു കുറ്റമാണു് ചെയ്തതു്” എന്നു മൂന്നാംപ്രാവശ്യം പീലാത്തോസു് ചോദിച്ചപ്പോൾ “ക്രൂശിൽ തറയ്ക്കണം” എന്ന ശബ്ദം അത്യുച്ചത്തിൽ മുഴങ്ങി. “അയാളുടെ രക്തം ഞങ്ങളുടെ മേലും ഞങ്ങളുടെ സന്തതികളുടെമേലും ആയിരിക്കട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് വീണ്ടും ജനങ്ങൾ അവരുടെ ക്രൗഢവും നിർബന്ധബുദ്ധിയും പ്രകടിപ്പിച്ചു. എന്തിനധികം പറയുന്നു, പെരുകുള്ളനും കൊലപാതകിയുമായ ബറബ്ബാസ്സ് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചു; നിഷ്കന്മഷനായ യേശു, ലോകപരിത്രാവായ മിശിഹാ, കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ കുരിശിന്റെ പ്രതാപം ആരംഭിച്ചു. മിശിഹായുടെ പരമബലിയ്ക്കു പീഠമായ ശ്രീവായുടെ തണലിൽ ഇന്നു് അനേകലക്ഷങ്ങൾ ആനന്ദിക്കുകയും ആശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു് ശാന്തിയുടേയും സമാധാനത്തിന്റെയും കാരണ്യത്തിന്റെയും ചിഹ്നമാകുന്നു. അതു് സേനാനായകന്മാരുടേയും പ്രളയംഗവന്മാരുടേയും വിക്ഷണ്ണിനലകാരമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. രാജമകടങ്ങൾക്കു് അതു് ഒഴുക്കുവും നൽകുന്നു. യോദ്ധാവിനു് ധൈര്യവും, സേവകനു് സന്നദ്ധതയും, ദുഃഖിതനു് സമാധാനവും, രോഗിക്ക് ശമനവും അതുളവാക്കുന്നു. കുരിശിന്റെ സന്നിധിയിൽ രാഗങ്ങൾ ക്ഷയിക്കുന്നു, കാമക്രോധങ്ങൾ നശിക്കുന്നു, ആദ്ധ്യാത്മിക ചിന്ത വളരുന്നു, ഭക്തിത്തള്ളൽ ഏരുന്നു. ഇപ്രകാരം ബഹുധാപരിശുദ്ധവും മൂല്യാതീതവുമായ കുരിശിങ്കലേയ്ക്കും ക്രൂശികപ്പെട്ട ക്രിസ്തുനാഥനിലേയ്ക്കും വായനക്കാരെ ഹൃദാദാകർഷിക്കത്തക്ക വിധത്തിലാണു് “ധ്യാനാളതം” എന്ന ഈ ചെറുകാവ്യം വിരചിതമായിരിക്കുന്നതു്.

സ്വന്തം ജീവിതകാലത്തിൽ ഗണ്യമായ ഒരു ഭാഗം നിയമഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഹൈക്കോർട്ട് വിധികളും, അന്യായങ്ങളും, പത്രികകളും, പായൻറുകൾക്കും, സാക്ഷിമൊഴികളും, വാദങ്ങളും, എത്രവാദങ്ങളും, വിധിന്യായങ്ങളും ഡിക്രികളുമായി അഹോരാത്രം അവിശ്രമം സ്ഥിരപരിചയത്തിൽ കഴിയുന്ന വകീൽ മിസ്റ്റർ കെ. ജെ. വകീൽ അതർപുഷ്പിയും, ചമൽക്കാരവും, സാരവും, സാരസ്യവും, ഭക്തിപ്രചുരിമയും, കവനപട്ടതയും തികഞ്ഞ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ എഴുതാൻ സാധിച്ചതെങ്ങനെയെന്നോർത്തു ഞാൻ വിസ്മയഭരിതനായപ്പോൾ മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ സ്മരണ ഉദിച്ചു. വിജ്ഞാനപ്രയോഗത്തിന്റെ വിവിധശാഖകളിൽ ഓരോന്നിലും അസൂയാജനകമായവിധം പ്രശസ്തസേവനം ചിലർക്ക് സാധ്യമാണ്. മഹാകവി ഉള്ളൂർ താദൃശനായ ഒരു മഹാരഥനായിരുന്നു. എന്റെ മാനുചിത്രം മിസ്റ്റർ വകീലും അപ്രകാരമുള്ള ഒരു സഹൃദയൻ തന്നെ. ഒരു ക്രൈസ്തവന് മുക്തി സമ്പാദനത്തിന് ക്രിസ്തുനാമന്റെ പീഡാനുഭവത്തെപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വരീണ്ഡായ മാർഗ്ഗം ഇല്ല.

“നിൻതിരുപീഡകളൊക്കെയുമാദ്യന്തം
ചിന്തിച്ചാൻ സകിനീ നൽകീടണം
സന്തതമിദ്ധ്യാനപീയുഷപാനത്താൽ
അന്തരാന്ദ്രം വളർത്തിടേണം.”

എന്നു മിസ്റ്റർ വകീൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനുകൊണ്ടാണ്. ‘ധ്യാനപീയുഷപാനം’ എത്രയും ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നു. ഉപമയും ഉൽപ്രേക്ഷയും കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന പദ്യങ്ങൾ “ധ്യാനാമൃത”ത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്.

“മാട്ടുകൾ പാരം ചുഴറ്റിയടിക്കുമ്പോൾ
ചീറ്റിക്കൊണ്ടാഞ്ഞു നിൻമെയ്യിൽ കൊത്തുവാൻ
കന്മഷജാലമാം പന്നഗവീരന്മാർ
പാഞ്ഞടുത്തീടുന്നുവെന്നു തോന്നും.”

ഇതിലെ ആശയഗാഢീയ്ക്കും അലങ്കാരധാരണിയെ അതിശയിക്കുന്നുവെന്നു പറയാമെങ്കിലും, രണ്ടും ഹൃദയാ വർജ്ജകമാണു്, സംശയമില്ല.

“അല്ല വലത്തേക്കു ചാഞ്ഞുകിടക്കുന്നു
തല്ലമാം കൃശിലീപുണ്യശീയ്ക്കും
വാടിത്തളിന്നൊരു നാളത്തിൽ കാണുന്ന
രാജീവകോരകമെന്നപോലെ”.

ശബ്ദാത്മാലങ്കാരങ്ങളുടെ സമീപീനമായ ഒരു കൂട്ടിയാട്ടമാണു് ഈ പദ്യരംഗത്തു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്.

ക്രിസ്തനാഥന്റെ പീഡാനുഭവത്തേയും കൃശുരണത്തേയും അധികരിച്ചാണു് “ധ്യാനാമൃതം”. പീഡാനുഭവത്തിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടമായ രക്തവിയർപ്പുമുതൽ കൃശുരണസമാപ്തിവരെയുള്ള പ്രധാന അനുഭവങ്ങൾ വായനക്കാർക്കു് ആത്മീയോപകാരം വരുത്തത്തക്കവിധത്തിൽ കവി ഹൃദയസ്പഷ്ടമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

“പാവനമാകുമീരക്തപ്രവാഹത്തിൻ
കാരണം ഞാൻചെയ്തു പാപമല്ലേ,
പാപത്തിൽനിന്നെന്നെ വീണ്ടെടുക്കാനേകം
മുല്യമുമുല്യമാം ദിവ്യരക്തം”
“ലോകങ്ങൾക്കൊക്കെയുമാലംബമായിട്ടും
ശോകവിനാശനാ, നിന്നെയേവം
കെട്ടിയടിക്കുവാൻ പാപിയാം ഞാൻചെയ്തു
ദൃഷ്ടതയാണേകഹേതുവോത്താൽ”
“പ്രാണനിപ്പാപികൾക്കേകുവാൻ നിൻതിരു
പ്രാണനെകാശ്ശിയായ് വച്ചുനാഥ,
കൈവല്യമുന്തേ, യെന്നാത്തികൾ തീർത്തുനീ
കൈവരുത്തിടണം മോക്ഷഭാഗ്യം”.

ഇത്യാദി പദ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആത്മാത്മമായി ചിന്തിക്കുകയും ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഹൃദയാരാളാണു് ഈ ശ്ലോകലേഖു് അനുനിമിഷം കൂടുതൽ കൂടുതലായി സമീപിക്കാതിരിക്കുക!

“ധ്യാനാമൃതം” കേരളകത്തോലിക്കാ സാഹിത്യം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അനർഘമായ ഒരു സമ്പാദ്യമാണ്. തൽകർതാവായ മിസ്റ്റർ കെ. ജെ. വർക്കി കത്തോലിക്ക ജനസാമാന്യത്തിന്റെയും ഭക്തലോകത്തിന്റെയും ശാശ്വതമായ കൃതജ്ഞതയ്ക്ക് അവകാശിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്തുരണാർഹമായ ഈ ഖണ്ഡകാവ്യവുമായി ഈ വിധം ബന്ധപ്പെടാൻ ഇടയായിതിൽ ഞാൻ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും മിസ്റ്റർ വർക്കിയുടെ പേരിലുള്ള ഏതെങ്കിലും കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. കുറവിലങ്ങാടുകാരായ പ്രശസ്ത സാഹത്യകാരന്മാർ ഇന്ന് സജീവരായി കൈരളിക്ക് മഹനീയമായ സേവനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവരിൽ “കവിത്വം” കുറവാണെന്നുള്ള ന്യൂനത മിസ്റ്റർ വർക്കി പരിഹരിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന് വർദ്ധിതമായ അഭിമാനത്തിന് വകയുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വം അനുഭവിക്കുന്നതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം

“നീൻതിരുകൈകളിൽ നിന്നൊഴുകീടുന്ന
 പോരയാമൗഷധസാരസർപ്പം
 ഭക്തിസമനപിതം പാനംചെയ്താത്മിക
 രോഗങ്ങൾ സർപ്പം ശമിച്ചിടട്ടെ”
 “വാത്സല്യപുരത്താൽ നിശ്ചിക്ഷിതമീ
 ഹൃദയം സ്നേഹപ്രിയയുഷയുക്തം
 പാനംചെയ്തതൃപ്തമുള്ളും കുളികെട്ട
 ലോകരിൽ സ്തിഗ്ദ്ധതകൈവരട്ടെ”

എന്ന് ഉള്ളഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു,
 ധ്യാനാമൃതം, അവതാരിക.

ക്രിസ്തു മതത്തിൽ ജാതിവ്യത്യാസത്തിനു സ്ഥാനമില്ല.

അപവാദങ്ങൾ അനധികൃതങ്ങളാണ്.

അടുത്ത കാലത്തു ഭാരതത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ- കേരളത്തിലും പുറമെയും- അനേകലക്ഷം ആളുകൾ തങ്ങളുടെ പുരുക മതാചാരങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടും മൂന്നും ഗ്രാമങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെല്ലാം ഏകോപിച്ചു ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുകയും ഗ്രാമങ്ങൾക്കു ക്രൈസ്തവസിദ്ധന്മാരുടെ പേരുകൾ കല്പിച്ചു അവയെ നവീകരിക്കുകയും അക്രൈസ്ത മതപരങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് സാധാരണമാണ്. തമിഴ്നാട്ടിലും, ആന്ധ്രപ്രദേശത്തും, മൈസൂറിലും, മലയുന്ത്യയിലും, പഞ്ചാബിലും, ആസാമിലും, ഓറീസായിലും ചോട്ടാ നാഗപ്പൂരിലും സംഘം ചേർന്നുള്ള ഈ മാനസാന്തര പ്രസക്തി അനുഭവപ്പെട്ടുവരുന്നു. ചോട്ടാ നാഗപ്പൂരിൽ തന്നെ ഇക്കഴിഞ്ഞ അമ്പതു സംവത്സരങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇരുപതു ലക്ഷത്തോളം ആളുകൾ ക്രിസ്ത്യാനികളായിട്ടുണ്ട്. പ്രതിവർഷം പതിനായിരത്തോളം ആളുകൾ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ ഭാരതത്തിൽ പലതുണ്ട്. “രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങൾ മുഴുവനും ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചു. ഒന്ന് ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചുവരുന്നു. ചുറുമുള്ള മൂന്നു നാലു ഗ്രാമങ്ങളിൽ ധാരാളം ക്രൈസ്തവഭവനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇതെല്ലാം ഒരു സംവത്സരംകൊണ്ടു സാധിച്ചതാണ്” എന്ന് ഒരു മിഷ്യനറി എഴുതുന്നു. പട്ടകാരേയും ഉപദേശികളേയും ആവശ്യത്തിനു കിട്ടിയിരുന്നവെങ്കിൽ കൂട്ടമായി ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുന്നതിന് അസംഖ്യം ഗ്രാമങ്ങളുണ്ടെന്നാണ് നെല്ലൂരിലെ മെത്രാൻ അടുത്തകാലത്തു പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായത്. ഇങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കാനും പ്രസ്താവിക്കാനും സാധിക്കുന്ന മിഷ്യനറിമാരും മെത്രാന്മാരും ഭാരതഭൂമിയിൽ വേറെയും കാണുമെന്നുള്ളതിൽ യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

സംഘം ചേർന്നുള്ള ഈ മാനസാന്തര പ്രസ്ഥാനത്തെ എതിർക്കുന്നതിനായി സവണ്ണഹിതുകളുടെയും മറ്റും ആയി ധാരാളം സംഘടനകൾ ഉണ്ട്. അടുത്തകാലത്തു ഹിത മിഷ്യൻ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു സംഘടനയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച പുലയർ മുതലാലവരെ ഹിതുമതത്തിലേക്കാകർഷിച്ചതും അന്യന്മാരുടെ “നായരീകരണം” നടന്നതും, ഈ കേരളത്തിലേയൊ തിരുവിതാംകൂറിലേയൊ അനുഭവങ്ങളാണല്ലോ. ഇങ്ങനെയുള്ള പുനഃസ്വീകരണങ്ങൾ ഭാരതത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലും ഉള്ളതാണ്. പെൻഷ്യൻ സ്വീകരിക്കുന്ന ഹൈക്കോർട്ടു ജഡ്ജിമാർ ഈവക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള ഒരു പ്രത്യേകതയല്ല. മദ്രാസ് ഹൈക്കോടതിയിൽ ജഡ്ജിയായിരുന്നശേഷം ഇപ്പോൾ അടുത്തുണ്ട് പാറി വിശ്രമിക്കുന്ന ദിവാൻ ബഹദൂർ വി. ഭാഷ്യം അയ്യങ്കാർ മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസിയിലെ ഈവക പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ സമുപ്രധാന പ്രവർത്തകനാണെന്നു പറയാം. ആദിദ്രാവിഡർ ആദിയായവർ കൂട്ടമായി ക്രിസ്തുമതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനെ ഹിതുകൾ തടയണമെന്നും അതിലേക്കു ഹിതുകളുടെ വക സംഘടനകൾ ഉൾജ്ജിതപ്പെട്ടു ഹിതുകളുടെ ഇടയിലുള്ള ജാതിചിന്ത മുതലായ അനാവശ്യകരാചാരങ്ങളെ നശിപ്പിക്കണമെന്നുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഹിതുകളിൽ ചില വിഭാഗക്കാർക്കു ഹിതസമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന സാമുദായികാവശതകളും അസൗകര്യങ്ങളും അന്യമതം സ്വീകരിക്കാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും, ആകയാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള അവശതകളാദിയായവ പരിഹരിച്ചു ഹിതസമുദായത്തെ ജദാനീതന സാഹചര്യങ്ങൾക്കു അനുയോജിച്ച വിധത്തിൽ പരിഷ്കരിക്കാൻ സമുദായനേതാക്കന്മാർ, മഠാധിപന്മാർ, സന്നാതനികൾ, തുടങ്ങിയർ ഉത്സാഹിക്കണമെന്നുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം.

ഈ ഉപദേശം ആക്ഷേപരഹിതമാണെന്നുള്ളതിൽ

സംശയമില്ല, എന്നാൽ ആദിദ്രാവിഡർ, കേരളത്തിലെ ചേരമർ, സാംബവർ മുതലായവർ ഹിന്ദുസമുദായാംഗങ്ങളാണെന്നും ആകയാൽ അവരുടെ ക്രിസ്തു മതസ്വീകരണം ഹിന്ദുസമുദായത്തിന് പഠന ശോഷണമാണെന്നും പറയുന്നതിലേ യുക്തി മനസ്സിലാക്കാൻ പലപ്പോഴും അസാദ്ധ്യമായിട്ടാണ് തോന്നുന്നത്. ഭാരതത്തിൽ ആദ്യ കോടിയോളം അധഃകൃതസമുദായാംഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവരെ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ട് മുതലായ ഗവണ്മെൻറ് റിക്കാർട്ടുകളിലും മറ്റും ഹിന്ദു സമുദായാംഗങ്ങളായി ഗണിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ മതം ഹിന്ദു മതമല്ല. വേദോക്തമായ ഹിന്ദു മതത്തിന് അവരുടെ മതവുമായി യാതൊരു സംബന്ധവും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. അവരുടെ വിശ്വാസം, പാരമ്പര്യം, ആചാരം, മുതലായവ പരിശോധിച്ചാൽ അവർ പൂരാതന ഭൂതാരാധകന്മാരുടെ സന്തതികളാണെന്നും ആക്ഷോബ്ധ്യപ്പെടും. അവരെ (Animists) ഭൂതാരാധകന്മാർ അഥവാ പ്രേതാരാധകന്മാർ, എന്നാണു നാമകരണം ചെയ്യേണ്ടത്. ഏക ദൈവവാദികളും ബഹുദൈവവാദികളും അവരുടെയിടയിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് ഈ നാമത്തേ ഒട്ടും അയുക്തമാകുന്നില്ല. ആധുനിക ഹൈന്ദവമതം രൂപീകൃതമാകുന്നതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന മതവിശ്വാസത്തെ അവർ ഇപ്പോഴും തുടർന്നുവരികയാണ്, വേദോക്തമായ ചാതുർവർണ്യത്തിൽ അവർ സ്ഥാനമില്ല. വൈദിക സാഹിത്യത്തിൽ പ്രസ്തുചിതമായിരിക്കുന്ന പഞ്ചമവർഗ്ഗത്തിൽ അവർ ഉൾപ്പെടുന്നു. ആയുർമതത്തിനെതിരായി നിലനിന്നിരുന്നതും ആയുർമതത്തേക്കാൾ പഴക്കമുള്ളതെന്നു പറയാവുന്നതുമായ ദ്രാവിഡമതത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളാണ് അവർ കീഴ്പ്പോഴുള്ള വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ. ആയുർദ്രാവിഡമതങ്ങൾ പരസ്പരം ആക്രമിച്ച വിശ്വാസാചാരസമ്മിശ്രണത്തിനു കാരണമാകിയതുനിമിത്തം ആയുർമതത്തിന്റെയോ ഹൈന്ദവമതത്തിന്റെയോ ശകലങ്ങൾ പഞ്ചമവിശ്വാസത്തിൽ കടന്നുകൂടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനെ നിഷേധിക്കത്തക്കതല്ല. അവർ ഹിന്ദുക്കളാണെന്നു പറയുന്നത് ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയുടെ ഫലമായിട്ടു മാത്രമാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികളും

മുസ്ലീമിങ്ങുമല്ലാത്ത തിരുവിതാംകൂറുകാരെയെല്ലാം—ഹിന്ദുസമുദായംഗങ്ങൾ അല്ല തങ്ങൾ എന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈശ്വരപ്പോലും ഉൾപ്പെടുത്തി— ഹിന്ദുക്കൾ എന്നു നാമകരണം ചെയ്യുന്നത് സൗകര്യത്തിനു പഠിയതാണെങ്കിലും യഥാർത്ഥ ചരിത്രത്തിനോ ആഗമത്തിനോ പഠിയതല്ല,

അധഃകൃതർ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു വിരോധമായി പറയുന്ന മറ്റൊരു കാര്യം ക്രിസ്തുമതത്തിലും ജാതിവ്യത്യാസമുണ്ടെന്നും, ആകയാൽ ജാതിബാധയിൽനിന്നും മോചനം പ്രാപിക്കാൻ ക്രിസ്തുമത സ്വീകരണം സഹായകമാകയില്ലെന്നും ആണ്. ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗത്തിൽ ജനിച്ചയാൾ മാറ്റിയോഗ്യതയൊന്നും കൂടാതെതന്നെ വേറൊരു വർഗ്ഗത്തിൽ ജനിച്ചയാളേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നാണല്ലോ ജാതിബാധ സംബന്ധിച്ച ഉച്ചനീചത്വത്തിന്റെ പ്രധാന തത്വം. ഈ തത്വം അംഗീകരിക്കുകയും ഇങ്ങിനെ ജാതിബാധത്തെ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്താൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടാത്ത ഒരവസ്ഥയാണ്. മനുഷ്യജാതി ആസകലം യേശുക്രിസ്തുവിനാൽ വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടുവെന്ന ക്രിസ്തുമതതത്വം സകലരേയും സമന്വരിക്കുന്നു. എല്ലാവരും ഒരേ അന്ത്യവും ഒരേവിധത്തിലുള്ള ആവശ്യങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു ദ്യോതിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ധനവാന്മാരെയും ദരിദ്രരേയും കലീനന്മാരേയും കലഹീനന്മാരേയും വെച്ചേറെ അറകളിൽ നിറുത്തി, നിത്യവും അതേ അവസ്ഥയിൽ നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടുപോകണമെന്നുള്ള നിഷ്ഠ സഭയ്ക്കു് ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. തൊഴിലാളിമുതലാളിബന്ധത്തെ നിർദ്ദോഷമാക്കിത്തീർക്കാനായി ക്രൈസ്തവമതാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള വേലകൾ മഹനീയങ്ങളായിരിക്കുന്നു. പതിമൂന്നാം ലെയോൻ, പതിനൊന്നാം പീയൂസ് എന്നീ മാർപ്പാപ്പമാരുടെ തദ്വിഷയങ്ങളായ വിശ്വലേഖനങ്ങൾ പരിഷ്കൃതലോകത്തിന്റെ സവിശേഷശ്രദ്ധയെ അർഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതിയും ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

വി. ഖൗലോസ് “ക്രിസ്തു സർവ്വരിലും സർവ്വമാകുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതനുസരിച്ച ക്രിസ്തുസഭകൾ ആദിയായ ആത്മീയ ശുശ്രൂഷകൾ സംബന്ധിച്ച ക്രിസ്തു സഭകൾ ധനവാഹനം ദരിദ്രനും തമ്മിൽ യാതൊരു പക്ഷപാതവും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തു അശുഭങ്ങളൊഴിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ ആണെന്നുള്ള മതം സഭയുടെ ഉപദേശത്തിനു വിരുദ്ധമാണ്. ഇതു സംബന്ധിച്ച തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരും മെത്രാന്മാരും ഏകോപിച്ച് അടുത്തകാലത്തോടെ പരസ്യലേഖനം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അതിൽ നിന്നും ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് അവസരോചിതമായിരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നു. “പതിനാലാം ബനദിക്കോസ് പാപ്പാ അയിത്താചാരം ക്രിസ്തു മതതത്വത്തിനു യോജിച്ചതല്ലെന്നും അതേപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മനോരംഗങ്ങളിൽ നിന്നും ഉച്ചാടനം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിടുള്ള വിശ്വസനമൂലം ദൈവപുത്രരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവരുടെയിടയിൽ, സ്വതന്ത്രനും ബന്ധിതനും, പുരുഷനും സ്ത്രീയും, തമ്മിൽ അന്തരമില്ലാതെ, സകലരും ക്രിസ്തുവിൽ ഏകീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള അപ്പോസ്തലോപദേശം തന്നെ ഇതിനാധാരമാകയാൽ വിശ്വാസികൾ നമ്മുടെ വിശുദ്ധമതത്തിന്റെ പ്രത്യേകലക്ഷണമായിരിക്കുന്ന പരസ്യരസ്സേഹത്താൽ അന്യോന്യം ദുഃഖബന്ധിതരാരിക്കണമെന്ന് ഉപദേശിച്ചാൽ വൈദികർ ചുമതലക്കാരായിരിക്കുന്നു.”

എന്നാൽ ഒരു കാലത്ത് ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ വൈദികാധികാരികളുടെ അറിവോടുകൂടി ഉൽകൃഷ്ടജാതികാരുടെ പ്രത്യേക അടയാളങ്ങൾ പ്രത്യേക സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ മുതലായവ സംരക്ഷിക്കപ്പെടണമെന്ന് അവരിൽപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികൾ നിർബന്ധിച്ചിരുന്നു. ജാതിവിചിഹ്നങ്ങളായ പൂണിലും കുടുമയും താമര തിലകവും ഒക്കെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായിരുന്നു. വൈദികാധ്യക്ഷന്മാർ ഈ നയത്തെ അനുകൂലിച്ചത് അധഃകൃതർ സവണ്ണരേക്കാൾ ദൈവഭക്തിയിൽ താണവരാണെന്നോ അവരുടെ ആത്മാവുകൾക്കു താരതമ്യേന “വില” കുറയുമെന്നോ കരുതിയല്ല.

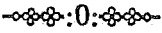
ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച സവണ്ണർ സ്വവർഗ്ഗക്കാരാൽ പതിതരെന്നു പരിഗണിക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനും, തദ്വാരാ അവരുടെ സാമൂഹ്യാവസ്ഥ കുറവു കൂടാതെ പരിരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ്. സവണ്ണക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു: ചില ദേവാലയങ്ങളിൽ അവണ്ണരുടെ സമീപ്യം ഉണ്ടാകാത്തവിധത്തിൽ പ്രത്യേക സ്ഥലങ്ങൾ ദൈവാരാധനയ്ക്കായി പണ്ടു കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു ജാതിചാന്തയ്ക്കു ചെയ്ത അനുശാസ്യമായ ഒരു സാഷ്ടാംഗപ്രണാമമായിരുന്നുവെന്നു പറയാതെ കഴിയുകയില്ല. എന്നാൽ ജാതിക്കോട്ടയെ ഇടിച്ചുപൊളിക്കുന്ന പ്രജാനുകൂലങ്ങളായ ആശയങ്ങളുടെ ഫലമായി സവണ്ണർതന്നെ തങ്ങൾക്കു കൈവന്ന പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങളെ പരിത്യജിച്ചുവരികയാണ്. മദ്രാസു സർവീസു കമ്മീഷൻ പ്രസിഡണ്ടു മി. രത്നസ്വാമി, മദ്രാസു ഗവണ്മെൻറു തദ്ദേശമന്ത്രി മി. പണ്ണീർ സെൽവം, മിസ്സസ് സത്യനേശൻ, മി. ചക്കരച്ചെട്ടി മുതലായി കത്തോലിക്കരും അകത്തോലിക്കരും ആയ സവണ്ണ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചേർന്നു അവണ്ണ ക്രിസ്ത്യാനികളോടു സമഭാവനാപുരസ്സരം വർത്തിക്കേണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു അഭ്യർത്ഥന പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു അധികകാലമായിട്ടില്ല. ഈ അഭ്യർത്ഥന കൂലം ദേവാലയങ്ങളിലെ “ജാതിത്തട്ടികൾ” പല സ്ഥലത്തും തട്ടിത്താഴെയിടുന്നതിനിടയായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു സസന്തോഷം സമ്മതിക്കേണ്ടതാണ്. ബാക്കിയുള്ളവയും അചിരേണ നാമാവശേഷമാകുമെന്നു ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു പ്രസംഗമദ്ധ്യേ റാവുബഹദൂർ പണ്ണീർ സെൽവം പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി.

എന്നാൽ ഈ പ്രസ്താവന സഫലമാകുന്നതിനു ഉൽകൃഷ്ടരും അധഃകൃതരുമായ ആളുകൾ—ക്രിസ്ത്യാനികളും അക്രൈസ്തവരും—ഒത്തുകൂടി പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങൾ ഒരു ഗാന്ധിജിന്റെ അംഗങ്ങളാണെന്നുള്ളനിലയിൽ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും, ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങൾ മറ്റു ഭാഗങ്ങളുടെവയും ആണെന്നു കരുതി അവസരോചിതമായ സഹായസഹതാപങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതത്രെ.

ജനസമുദായത്തെ മൊത്തത്തിൽ ആലോചിച്ച ഈ വിധത്തിലുള്ള അനുഭാവാനുകൂല്യങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യാനികളും അക്രൈസ്തവരും തമ്മിലും ഉണ്ടാകാനവകാശമുണ്ട്. തലയ്ക്കു കാലിനോടു നിന്നെക്കൊണ്ട് എനിക്കു ആവശ്യമില്ലെന്നു പറയാനും കണ്ണു നിരപയോഗമാണെന്നു കാതിനു സമർത്ഥിക്കാനും അവകാശമില്ലല്ലോ. ശരീരത്തിൽ ദുർബലങ്ങളായി തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങൾ കൂടുതൽ ഉപയോഗപ്രദമാണെന്നുള്ള അപ്പോസ്തലന്റെ (1 കൊറി. 22. അ. 21; 22) പ്രബോധനവും സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. “ആകയാൽ നിങ്ങൾ പരസ്പരം ദയയോടുകൂടി വർത്തിക്കുവിൻ; കാരണമൂലവും പരസ്പരം ക്ഷമിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ; ദൈവം ക്രിസ്തുവിൽ നിങ്ങളോടു ക്ഷമിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ” (എഫേസ്യ 4; 32) എന്ന ഉപദേശവും ഇവിടെ ആധാരമാകേണ്ടതാണ്.

ക്രിസ്തുസഭയിൽ ജാതിവ്യത്യാസം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന കാരണം പറഞ്ഞ് അധഃകൃതരും, അല്ലാത്തവരും സഭയെ പഠിക്കാറുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ പരമ്പരാഗതങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ പെട്ടെന്നു ദുരീകരിക്കത്തക്കവയല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു. അയിത്തോച്ചാടനം ഭാരതീയ ജനതതിയെ ഒന്നാകെ സ്തർശിക്കുന്ന ഒരു വൻകാൽമാണ്. ക്രിസ്തുൻ സഭകൾ അതു സാധിക്കുന്നതിനു പാടുള്ള സഹായങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധങ്ങളാണെങ്കിലും സവർണ്ണരുടെ മനസ്ഥിതി ആശ്രയിച്ചായിരിക്കും ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിയുടെ കാലവും വിധവും. സവർണ്ണരായ ക്രിസ്ത്യാനികളും അക്രൈസ്തവരിൽ പലരും ക്രിസ്തുസഭയുടെ ഒരദ്യോഗികനിലയെ അംഗീകരിച്ച് അയിത്തോച്ചാടനത്തിനു പ്രവൃത്തി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് എല്ലാംകൊണ്ട് ആശ്വാസപ്രദംതന്നെ.

മലയാള മനോരമ, 1935 ജൂലായി, 4.

“ഗലീലിയൊ”വും കത്തോലിക്കസഭയും.

I

കുരുന്മാർ ആനയെ തൊട്ടറിഞ്ഞകഥ നമുക്കു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ആനയെ കാണുവാനും ആ ജന്തുവിന്റെ അവയവഘടനയും വലിപ്പവും മറുവിധത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചാനും വഴിയില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അവർ തൊട്ടറിയാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരാൾ സ്തർശിച്ചഭാഗം മറുവന്നു തൊടാൻ കിട്ടിയില്ല. ഇങ്ങിനെ വിഭിന്നഭാഗങ്ങൾ തൊട്ടറിഞ്ഞശേഷം അവർ താന്താങ്ങൾക്കുണ്ടായ അഭിപ്രായം പ്രസ്താവിച്ചുതുടങ്ങി. ചെവികൾ തൊട്ടുനോക്കിയവൻ ആന കൊച്ചു മുറുപോലെയുള്ള ഒരു ജന്തുവാണെന്നു തീരുമാനിച്ചു. തുമ്പികളും കഴിയിൽ കിട്ടിയവൻ ആന വാഴക്കുറിപോലെയുള്ള ഒരു വസ്തുവാണെന്നു ഗ്രഹിച്ചു. കാലുതൊട്ടുനോക്കിയിട്ടു ആന മാങ്ങാക്കുറിപോലെ ഇരിക്കുന്നതായി മൂന്നാമൻ വിധിച്ചു. ഇവരുടെ അഭിപ്രായഗതി എത്ര വിവിത്രമായിരിക്കുന്നു. ആനയെപ്പറ്റിയുള്ള അവരുടെ ധാരണ എത്ര വിലപനിയമായിരിക്കുന്നു. ഇവർ മൂന്നുപേരും മാത്രമല്ല ഇവരെപ്പോലെ മുപ്പതുപേർ ഒത്തുചേർന്നാലും ആനയെപ്പറ്റി ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവർക്കു സാധിക്കുകയില്ല. ഈ അശക്തി അവർക്കു സ്വന്തസിദ്ധമായ ഒരു ദോഷമാണ്. അതിനെ ഉല്ലംഘിക്കുന്നതിനോ അതിന്റെ ഫലങ്ങളെ ജയിക്കുന്നതിനോ അവർക്കു സാധിക്കുകയില്ല.

ഇങ്ങിനെതന്നെ ജഡികമായ അന്ധതയില്ലെങ്കിലും അജ്ഞാനംകൊണ്ടോ ദുർജ്ഞാനംകൊണ്ടോ ബുദ്ധീന്ദ്രിയത്തിനു കേടുതട്ടി സംഗതികളെ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ചില ആളുകൾ ഉണ്ട്. ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെന്നു നിങ്ങൾ അവരോടൊതുപ്രാവശ്യം പറഞ്ഞാലും നിങ്ങളുടെ നടുമുറയൊ വരാത്തയൊ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു അവർ

നിങ്ങളോടു വാദമാരംഭിക്കും, മുറം പരന്നതാണെന്നും വരാനു ഉരുണ്ടതല്ലെന്നും അവർ വളരെ ശ്രമംചെയ്യാതെ സമ്മതമുണ്ടാക്കും. “ശരി ഇതു ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗമല്ലെ?” “അതു ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗമല്ലെ?” എന്നായി അവരുടെ പിന്നത്തെ ചോദ്യം. ഇവയ്ക്കും സമ്മതഭാവത്തിൽ ഉത്തരം ലഭിക്കുന്നതോടുകൂടി അവർ വിജ്ഞാപനവെച്ചുകൊണ്ടു വിജയയാത്രയോടുകൂടി എണീറ്റു അനുമാനം വിളംബരപ്പെടുത്തുന്നു. “പരന്ന ഈ മുറവും ഈ വരാനെയും ഭൂമിയുടെ ഭാഗങ്ങളാകുന്നു. പുണ്യമായ വസ്തുവിന്റെ ഗുണങ്ങൾ അതിന്റെ അംശങ്ങൾക്കുമുണ്ടു് ആകയാൽ ഈ മുറവും വരാനെയും പരന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ ഭൂമിയും പരന്നിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഭൂഗോളതത്വം വെറും അടിസ്ഥാനരഹിതം! ഇതുപോലെ മറ്റു തത്വങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ കേൾക്കട്ടെ.” എന്നു തരക്കേടുണ്ടോ? അവരുടെ അനുമാനം സ്വീകരിച്ചാൽ മിടുകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിങ്ങൾക്കിടയുണ്ടു്. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മനുഷ്യർ. അഥവാ വാനരന്മാരിൽനിന്നു അല്പമാത്രം ഉയർന്നവരാണ്!

ഇങ്ങിനെള്ള ബോധതീമിരക്കാർ കത്തോലിക്കസഭയെപ്പറ്റി പലപ്പോഴും അഭിപ്രായപ്രകടനം ചെയ്യാറുണ്ടു്. കത്തോലിക്കസഭ ഇരുപതു നൂറ്റാണ്ടുകളിലായി സുസ്ഥിരമായും പുർവ്വാധികമായ പ്രഭയോടുകൂടിയും നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമാണെന്നും നിഷ്കരശാസനത്തിന്റെയും ദുർബോധനങ്ങളുടെയും ബലിഷ്ഠങ്ങളായ ആക്രമണങ്ങൾ അതിനെതിരായി ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചുണ്ടായിട്ടും അതിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിക്കാതെ സഭ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു വരികതന്നെയാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നും ഇവർ ആലോചിക്കുന്നില്ല. മറ്റു യാതൊരു സ്ഥാപനത്തിന്നും കൈവരാത്ത ഓജസ്സും തേജസ്സും കത്തോലിക്കസഭ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അനിതരസ്ഥാപനസാധാരണമായ ഏതൊ ദിവ്യ ചൈതന്യം അതിന്റെ മൂലാധാരമായി നിൽക്കണമെന്നുള്ള യുക്തിസിലമായ അനുമാനത്തെയും അവർ വകവെക്കാറില്ല. വല്ലിടത്തും ഒരു വൈദികനു അല്പമായ മാർഗ്ഗശോ പഠിയാൽ

വൈദികരെല്ലാം അധർമ്മത്തിൽ കളിയാടുന്നവരാണെന്നു പറഞ്ഞു സഭയുടെ മനോഹരവദനാംബുജത്തിൽ കരിതേക്കുവാൻ ഇവർ സന്നദ്ധരാണ്. ഒരു മെത്രാൻ നിജജനങ്ങളുടെ ആത്മാഭിവൃദ്ധിയിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധപതിച്ചില്ലെന്നുവന്നാൽ മെത്രാന്മാരെല്ലാം ഇക്കൂട്ടരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വെറും ഭ്രാന്തകളും വിഷയാസക്തരും ആകും. പാപ്പാമാരുടെ സുഭീർഘമായ പട്ടികയിൽ ഒരു ഹിൽഡെർ ബ്രാണ്ടിനെയാ ഇന്നൊച്ചെൻ സ്തുതീയനെയാ കണ്ടാൽ ഭ്രമമുള്ള പുരാതനങ്ങളായ പത്തു രാജവംശങ്ങൾ ഒത്തുകൂടിയാൽ ഇത്രയധികം സമർത്ഥരായ ഭരണകർത്താക്കന്മാരെ കാണിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള വസ്തുതയെ ആലോചിക്കാതെ-മാപ്പാപ്പാമാരുടെ വംശമുഴുവനും തങ്ങളുടെ ആത്മീയാധികാരശുദ്ധിയെ അഗണ്യമാക്കി പ്രവർത്തിച്ച ദുരധികാരപ്രമത്തരും ദുഷ്ടരുമാണെന്നു ഇക്കൂട്ടർ വിധിയെഴുതും. കോഞ്ഞാട്ടയിൽ കയറി കായലക്കരപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആളുകളെപ്പറ്റിയുണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായമല്ലാതെ കത്തോലിക്കസഭയുടെ സാക്ഷാൽ ചരിത്രം അറിയാവുന്നവർക്കു ഇക്കൂട്ടരെപ്പറ്റി തോന്നാനവകാശമില്ല. സഭാ വാല്യകലുകി അങ്ങുമിങ്ങും ചാടി നടക്കുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ വാലിനോടൊപ്പം ലോകം മുഴുവനും കലങ്ങുന്നുവെന്നു ഒരുതരം ചെറുപക്ഷികൾ വ്യാമോഹിക്കുന്നതായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ആക്ഷേപോക്തികൾകൊണ്ടും ക്ഷുദ്രകൃതികൾ വഴിയായും കത്തോലിക്കസഭയെ നിന്ദാവിഷയമാക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നവരുടെ ഗോഷ്ടികൾ പ്രസ്തുത ചെറുപക്ഷികളുടെ ചേഷ്ടകൾക്കു തുല്യമാണെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണ്.

തിരുവിതാംകൂറിൽ ഈ സാലുപായവർഷത്തിൽ നാലാം ഘാഠത്തിലേക്കു പാഠ്യപ്പുസ്തകമാക്കിയിരിക്കുന്ന “ഗലീലിയൊ” എന്ന ചെറുഗ്രന്ഥത്തിൽ കത്തോലിക്കസഭയെപ്പറ്റി അവാസ്തവപ്രസ്താവനകൾ അടങ്ങിയ ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു വായിച്ചപ്പോഴാണ് പണ്ഡിതജനന്മാരായ കത്തോലിക്കസഭാക്ഷേപകർത്താക്കളെപ്പറ്റി ഓർമ്മവന്നതു്. ഗലീലിയൊ സുപ്രസിദ്ധ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ ഒരു ക്രിസ്തുസ്ഥാനം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പണ്ഡിത

വയ്ക്കുന്നു. നക്ഷത്രശാസ്ത്രം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം മുതലായവയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി അദ്ദേഹം നിസ്തുലമായി പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ആധുനികകാലം ധാരാളം കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെത്തന്നെ ഒരു മഹാപുരുഷൻ കത്തോലിക്കസഭയുടെ അംഗമായിരുന്നതുകൊണ്ടും കത്തോലിക്കസഭാധികാരികളിൽ പലരിൽനിന്നും ഇദ്ദേഹത്തിന് ഗണ്യമായ സഹായം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു പരമാർത്ഥമാകുകൊണ്ടും ഗലീലിയോയുടെ ചരിത്രം വായിക്കുന്നവർ കത്തോലിക്കസഭ ശാസ്ത്രീയാഭിവൃദ്ധിക്കായി ചെയ്തിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കൂടി മനസ്സിലാക്കുക അവസരോചിതമായിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു “ഗലീലിയോ” ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താക്കന്മാർ കത്തോലിക്കസഭയെ പ്രശംസിച്ചു വല്ലതും എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർക്കു ഇഹാഭംഗമാണുണ്ടാകുന്നത്. അങ്ങിനെത്തന്നെ അവശ്യവും അവസരോചിതവുമായ പന്ഥാവിൽകൂടി അല്ല അവർ ചരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

കോട്ടയം പത്രിക, 1934 ജൂലായി 25.

“ഗലീലിയോവും” കത്തോലിക്കസഭയും.

II

കത്തോലിക്കസഭയുടെ ഒരു വീരസന്താനമായ ഗലീലിയോവിനെപ്പറ്റി എഴുതുമ്പോൾ ആ സഭയെ പ്രശംസിക്കേണമെന്നു നിർബന്ധമില്ലെങ്കിലും ആ സഭയെ അകാരണമായും അനാവശ്യമായും അധികേഷപിക്കുക അധർമ്മമാണെന്നുള്ളതിനെ ആരും സമ്മതിക്കും. ഈ അധർമ്മത്തിയാണു് ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നമുക്കു് അവരുടെ വാക്കുകളെതന്നെ പരിശോധിക്കാം. “അക്കാലത്തു മതപരമായി സംഭവിച്ച ചില പരിവർത്തനങ്ങൾ മനുഷ്യരെ വെറും സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽനിന്നും തെളിവുസഹിതം ഉള്ള സത്യസ്ഥാപനശ്രമങ്ങളിലേക്കു തിരിയുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ

യുള്ളവരാകിത്തീർത്തു. ക്രിസ്തുമത സംബന്ധമായ ഈ പരിവർത്തനങ്ങൾ ചുരുക്കത്തിൽ ഉപകാരമായിരുന്നു സംഭവിക്കാനിടയായത്. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആദ്യകാലം മുതൽക്കുതന്നെ റോമാപട്ടണത്തിലെ മാർപ്പാപ്പാ (പോപ്പ്) അവിതർകീതങ്ങളായ അധികാരങ്ങളോടുകൂടിയ മതാധ്യക്ഷനായി ആദരിക്കപ്പെട്ടുവന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരംഗമായ പത്രോസ് പുണ്യവാളന്റെ ശരീകുള്ള പിന്തുടർച്ചക്കാരനായിട്ടാണ് ക്രൈസ്തവലോകം പോപ്പിനെ ഗണിച്ചുവന്നത്. തൻമൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞ ഏകദേശം ദൈവകല്പനയ്ക്കു തുല്യമായി എണ്ണപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നു. അമിതമായ അധികാരശക്തി തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നുള്ള ബോധം പല മാർപ്പാപ്പാമാരെയും, അവരെ അനുകരിച്ചു അവരുടെ അടുത്തുപടിക്കാരായ കർദ്ദിനാളന്മാർ, ബിഷപ്പന്മാർ മുതലായ മറ്റു മതാധ്യക്ഷന്മാരെയും, പല ദൂതന്മാരെയും യഥേഷ്ടം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഇവരുടെ കീഴിലുള്ള പള്ളികളും പ്രാർത്ഥനാലയങ്ങളും വിഗ്രഹപൂജയുടെയും അഗ്നിമതിയുടെയും പ്രായശ്ചിത്തരൂപേണയുള്ള കൈക്കൂലിയുടെയും കേന്ദ്രങ്ങളായിത്തീർന്നു. പുരോഹിതവർഗ്ഗക്കാർ പാപപരിഹാരത്തിനായുള്ള മന്ത്രങ്ങളും തന്ത്രങ്ങളും യന്ത്രങ്ങളും യഥേഷ്ടം ചിലപ്പോൾ പാപം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പോടായിതന്നെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്തുകൊടുത്തു. ഗാർഹസ്ഥ്യജീവിതത്തെ യാതൊരു പ്രകാരേണയും കൈകൊള്ളുകയില്ലെന്നുള്ള ദൃഢപ്രതന്തോടുകൂടി ക്രിസ്തുമതവിഹാരങ്ങളിൽ പുരോഹിതവൃത്തി സ്വീകരിച്ചു പ്രവേശിച്ചിരുന്ന ഭിക്ഷുക്കളും ഭിക്ഷുണികളും വളരെ കുത്തിയടങ്ങിയ നടപടികളിൽ മുഴുകി ദിവസേന തങ്ങളുടെ പ്രതഭംഗം ചെയ്തുവന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ജർമ്മനിയിൽ മാർട്ടിൻലൂഥർ എന്ന ഒരാൾ മാർപ്പാപ്പായുടെ ക്രിസ്തുമതത്തെ ഒന്നടിച്ചുവാർത്തു, സാക്ഷാൽ യേശുഭഗവാനാൽ സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ള മതത്തിന്റെ പരിശുദ്ധതയെ പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ ചില പരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം മാർ

പ്ലാപ്പായുടെ കത്തോലിക്കമതത്തിൽ പടന്നുപിടിച്ചിരുന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ, അധിമതി, ഭോഷകൃത്യവിക്രയങ്ങൾ ഇവയെ കുറിച്ചായി നിന്നിട്ടു. പ്രകൃതിയുടെ പ്രയോജനങ്ങളനുസരിച്ചല്ലാതെ നിർബന്ധിതമായ അവിവാഹിതജീവിതം നയിക്കുവാൻ മതപുരോഹിതന്മാരെയും കന്യാസ്ത്രീകളെയും ഉദ്യമിപ്പിക്കുന്ന ഒരുമതം സമുദായബന്ധത്തിനു ഹാനികരവും അനാശാസ്യമായ പല നടപടികൾക്കും ഇടംകൊടുക്കുന്നതുമാണെന്നു അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. മതസംബന്ധമായി, വിശിഷ്ട വേദപുസ്തകത്തിൽ കല്പിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെയല്ലാതെ സ്വാതന്ത്ര്യപരന്മാരായ മനുഷ്യർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പന്ഥകളെ അവലംബിക്കുന്നതു തെറ്റാണെന്നും, വേദപുസ്തകം പോപ്പിലും പോപ്പിന്റെ മതത്തിലും നിന്നും മേലെ ആണെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ഏകദേശം ആയിരത്തി അഞ്ഞൂറോളം കൊല്ലത്തെ പഴക്കം കൊണ്ടു ക്രിസ്തുമതത്തിൽ പറിക്കുടിയിട്ടുള്ള കളകളെ ഉൻമൂലനം ചെയ്യുന്നതിനും പോപ്പിന്റെ ദുരധികാരസീമയെ അതിലംഘിച്ചു ആ മതത്തിന്റെ സാമ്പാർശ്വികമായ വളർച്ചയെ തടവിലാതാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുമായി ലൂഥർ ചില പരിഷ്കാര പദ്ധതികൾ നിർദ്ദേശിച്ചു” (ഗലീലിയോ 9-11 പാഠങ്ങൾ). കത്തോലിക്കമതത്തിനെതിരായി അടിസ്ഥാനാഹിതങ്ങളായ ഭോഷാരോപണങ്ങൾ അതിന്റെ ശത്രുക്കൾ പലകാലങ്ങളിലും വേഷങ്ങളിലും രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു കത്തോലിക്കർക്കു അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. സാഹിതീവിലാസവും മേധാശക്തിയുമുള്ള എഴുത്തുകാർ കത്തോലിക്കസഭയെ എത്രത്തു കെട്ടുകെട്ടായി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും വാസ്തവമാണു്. എന്നാൽ അവയിൽ ഒന്നിലും മേലുലരിച്ച ഭാഗംപോലെ ഇത്ര പരിമിതമായ പരിധിക്കുള്ളിൽ കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു ആക്ഷേപകരങ്ങളും കത്തോലിക്കർക്കു അഭിമാനഹരങ്ങളുമായ ആശയങ്ങൾ അടക്കിയിട്ടുണ്ടോയെന്നു സംശയമാണു്.

തിരുവിതാംകൂറിലെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പാഠ്യമാകാനുദ്ദേശിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ തൽകർത്താകന്മാർ ഇപ്രകാരമുള്ള ആശയങ്ങൾ കുത്തിച്ചെടുത്തിയതിന്റെ ഒരു ചി

ത്യത്തിൽ അവർക്കുതന്നെ വിശ്വാസമുണ്ടാകാൻ വഴിയല്ല. പാപ്യപുസ്തകങ്ങൾ പഠിതാക്കളിൽ ഉത്തമങ്ങളായ ആദർശങ്ങളും ആശയങ്ങളും ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതിനു ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്. സ്വമതനിന്ദയും അന്യമതദ്വേഷവും ഇങ്ങിനെയുള്ളവയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയായും അറിവില്ല. നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന ആഹാരസാധനങ്ങളുടെ ഗുണമനുസരിച്ചു നമ്മുടെ ശരീരഘടനയും അരോഗതയും വർദ്ധിക്കുകയോ ക്ഷയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതായിട്ടാണല്ലോ അനുഭവം. ഇതുപോലെതന്നെ നാം പഠിക്കുന്നവയും വായിക്കുന്നവയുമായ സംഗതികളുടെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചാണ് നമ്മുടെ ജ്ഞാനസമ്പത്തി ദൃഢപ്പെടുകയോ ശിഥിലീഭവിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത്. വായിച്ചോ പഠിച്ചോ ബുദ്ധിഗോചരമായിത്തീരുന്ന കാര്യങ്ങൾ മാനസികാഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള പോഷകങ്ങളാണ്. ഇതാലോചിച്ചു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ശരിയായ ബുദ്ധിവികാസവും വിവേചനാശക്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതിനു് മുമ്പു് ദുർഗുണപാഠങ്ങളും കള്ളഗ്രന്ഥങ്ങളും വായിച്ചുകൂടെന്നു നിഷ്കർഷിക്കുകയാണ് അവരുടെ ശരിയായ വളർച്ചയിൽ അഭിരുചിയുള്ള ആളുകൾ ചെയ്യുന്നത്. ഈ പ്രധാനകാര്യം നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ വിസ്മരിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. അവരുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കത്തോലിക്കസഭയുടെ പേരിൽ ബഹുവിധത്തിൽ കുറ്റാരോപണം ചെയ്യുന്ന മേലുദ്ധരിച്ച ഭാഗം വായിക്കുന്ന കുട്ടികളിൽ കത്തോലിക്കസഭയെപ്പറ്റി ഉണ്ടാകാവുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണയെപ്പറ്റി അവർ സ്വല്പമെങ്കിലും വിചാരിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. ഇതു് അശ്രദ്ധകൊണ്ടാണ് അപകാർ ബുദ്ധി നിമിത്തമല്ല എന്നു വന്നാലും ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു യശസ്കരമല്ലെന്നു അവർതന്നെ സമ്മതിക്കും. അവർ വിസ്മരിച്ചു വേറൊരു സംഗതി തിരുവിതാംകൂറിലെ പെൺസഞ്ചയത്തിലും വിദ്യാലയപ്രവർത്തക ഗണത്തിലും വിദ്യാർത്ഥിമുഖ്യങ്ങളിലും കത്തോലിക്കർക്കുള്ള സ്ഥാനമാണ്. സംഖ്യയിലോ സമ്പൽസമൃദ്ധിയിലോ മറ്റു സകല ക്രൈസ്തവവിഭാഗങ്ങളും ഭൂമുഖത്തെന്നോണം തിരുവിതാംകൂറിലും കത്തോലിക്കരുടെ പിമ്പിലേ നില്ക്കുന്നില്ല. തിരുവിതാം

കൂറിലെ പ്രൈവറ്റ് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സിംഹഭാഗവും കത്തോലിക്കർ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തിവരുന്നവയാണ്. മറ്റു യാതൊരു ജനവിഭാഗത്തിനും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം ധനവ്യയവും സമഗ്രമായ ശ്രദ്ധയും വിദ്യാലയപ്രവർത്തനം സംബന്ധിച്ചു കത്തോലിക്കർക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കത്തോലിക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ മതാഭിമാനത്തിന് യാതൊരു ക്ഷതവും പറ്റാതെ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നതിനു കത്തോലിക്ക വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സർവ്വസാധാരണവും അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗതികൾ ആലോചിച്ചു സ്വന്തം സ്കൂളുകളിലും സർക്കാർവകയായും അന്യസമുദായക്കാരുടെ വകയായുമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിലും അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു തങ്ങളുടെ മതാഭിമാനം നിർല്ലജ്ജമായി പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ട സൗകര്യം ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ നൽകേണ്ടിയിരുന്നു. കഷ്ടം! അവർക്കു ആ ബുദ്ധി തോന്നിയില്ല. പ്രത്യേക കത്തോലിക ബാലികാബാലന്മാർക്കു മനോശൈല്യം വരുത്തുന്ന നാരായണമായിട്ടാണ് അവർ തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥത്തെ രചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

കോട്ടയം പത്രിക, 1934 ആഗസ്റ്റ് 1.

ലൂതറോ മാതൃകാപുരുഷൻ?

അവരുടെ മതാധികാരദ്വേഷാതകങ്ങളായ
അഭിപ്രായങ്ങളും ഒളിയ ന്യപ്രയോഗങ്ങളും.

പ്ലോറൻസുകാരനായ ഗലീലിയോവിന്റെ ജീവിത കഥാകഥനത്തിൽ ഈ അവസരത്തിൽ മാർട്ടിൻ ലൂതർ എന്ന ഒരാൾ മാർപ്പാപ്പയുടെ ക്രിസ്തുമതത്തെ ഒന്നടിച്ചുവാർത്തു്, സാക്ഷാൽ യേശുഭഗവാനാൽ സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ള മതത്തിന്റെ പരിശുദ്ധതയെ പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ ചില പരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുവന്നിരുന്നു എന്നിങ്ങനെ കത്തോലിക്കമതാധികാരദ്വേഷാതകങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ച കാരണം സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും കത്തോലിക്കസഭകൈതിരായി ഒളിയ ന്യ പ്രയോഗിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കുന്ന ദുർബ്ബലികൾക്കെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. മാർട്ടിൻ ലൂതറിനെ ലോകോപകാരികളുടെ നിരയിൽ ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനത്തു പരിഗണിക്കുന്ന ആളുകൾ ഇന്നും ലോകത്തിലുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തുവമാണു്. അവരിലും ആരുംതന്നെ അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുനാമന്റെ ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും നിർമ്മിച്ചും പരിപാലിച്ചുപോന്ന ഒരാളായിരുന്നുവെന്നു വാദിക്കുകയില്ല. ഗലീലിയോവിന്റെ ജോതിശ്ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ഗവേഷണങ്ങൾക്കു ലൂതറിൽനിന്നു പ്രത്യേകവിധത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സഹായമുണ്ടായിരുന്നതായും ചരിത്രമില്ല. ഒരു സന്യാസിയായി ജീവിക്കുകയിൽ പ്രതഭംഗംവരുത്തി, സമൂഹത്തിൽ വേണ്ട ജപധ്യാനങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു, സെക്കൻഡാർഫ് പ്രസ്താവിക്കുംപ്രകാരം തന്റെ വിവിധ ചർച്ചകൾമൂലം വിഭ്രാന്തിയുടെ സീമയിൽ എത്തിയിരുന്ന ലൂതറിനെ ഗലീലിയോവിന്റെ കഥയുമായി സംബന്ധിപ്പിക്കുവാൻ കത്തോലിക്കമതവിദ്വേഷം അത്രെ പ്രേരകമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നതെന്നു ഏതായാലും അനുമാനിക്കുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ല. നൈരാശ്യം വർദ്ധിച്ചു "ദൈവത്തെ വെറു

ത്തു" താൻ ഭ്രജാതനായല്ലോ. എന്ന് ലൂതർ ചേദിച്ചതിയാ
 ജർജെൻസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. രോമാസഭയോടും മാർപ്പാ
 പ്യായോടും ലൂതർ ഒരുകാലത്തു വളരെ വിശ്വസനായിരുന്നു.
 ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽനിന്നു ആത്മാകൾക്കു രക്ഷനൽകു
 വാൻ കത്തോലിക്കസഭ ഉപദേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ തന്റെ
 മാതാപിതാക്കന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉപയോഗി
 കാൻ അവർ സജീവിക്കുകയായിരുന്നതുകൊണ്ടു തനിക്കു സാ
 ധിക്കുന്നില്ലെന്നോത്തു ദുഃഖിക്കാൻമാത്രം ലൂതറിനു ഒരുകാല
 ത്തു കത്തോലിക്കസഭാതത്വങ്ങളിൽ വിശ്വാസവും സ്വന്തം
 അർഹനമ്മമാരോടു ഭക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. മതത്തെപ്ര
 തി 'നിഷ്ഠൂരതമനായ പാതകൻ' ആകാനും വാങ്ങുകൊണ്ടു
 പോലും പാപ്പായ്ക്കനുസരണം നിഷേധിച്ചവരെ കൊല്ലാ
 നും' അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായിരുന്നുവെന്ന് കത്തോലിക്ക
 എൻസയിക്ലോപീഡിയാ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചി
 ട്ടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ ലൂതറിനെ കത്തോലിക്കർമാ
 ന്നേപക്ഷികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആരാധനാവിഷയമാക്കുകയില്ല
 ഒല്ലോ. ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച ആഗസ്റ്റിനി
 യൻ സന്യാസിയായിരുന്ന ലൂതറു ഡൊമിനിക്കൻ സന്യാ
 സിയായിരുന്ന റെറോസലും തമ്മിൽ ഉണ്ടായ വാദപ്രതി
 വാദവും മത്സരബുദ്ധിയുമാണല്ലോ കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കെ
 തിരായ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രാധാന്യം വഹിച്ചാൻ ലൂത
 റിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ സംബ
 ന്ധിച്ച ലൂതർ സ്വീകരിച്ച നയം മാർപ്പാപ്പായുടെ അധി
 കാരത്തെ വിഗ്നിക്കുന്നതാണെന്നുകണ്ടു് മറ്റു കത്തോലി
 ക പണ്ഡിതന്മാരും ലൂതറിനെതിരായി വാദിച്ചു. ഇതി
 ന്റെ ഒക്കെ ഫലമായി ലൂതർ രോമാസിംഹാസനത്തിൻ
 മുൻപാകെ ഹാജരാകണമെന്നുള്ള ആജ്ഞ ലൂതറിനു കിട്ടി.
 ആജ്ഞ അനുസരിക്കാതെ സാക്സനിയിലെ ഭരണകർത്താ
 വിന്റെ സഹായം അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചു. ലൂതറിനെക്ക
 റിച്ചുള്ള കാര്യവിചാരണ ജർമ്മനിയിൽവെച്ചുതന്നെ നട
 ന്തുവാൻ പിന്നീടു് പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിൽനിന്നു
 തീരുമാനിച്ചു. വിചാരണസ്ഥാക്കി നിയുക്തനായ കർദ്ദി

നാൾ കയെത്താനും ലൂതറും തമ്മിൽ ഒരു സന്ദർശനം ആഗ്സ്ബെർഗിൽവെച്ചു നടന്നു. കർദ്ദിനാളിന്റെ പക്കൽ ഹാജരായ ലൂതർ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും അബലാഭിപ്രായങ്ങൾ പിൻവലിക്കണമെന്നുള്ള കർദ്ദിനാളിന്റെ ഉപദേശം ലൂതർ സ്വീകരിക്കാതെ ആഗ്സ്ബെർഗിൽനിന്നു രഹസ്യമായി കടന്നുകളയുകയാണുണ്ടായത്. അനന്തരം കത്തോലിക്കസഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളിൽ പലതിനെയും ഖണ്ഡിച്ചു മാർപ്പാപ്പായുടെ പേർക്കു ലൂതർ ഒരു സന്ദേശമയച്ചു. ലൂതറിനെ ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു അധികാരികൾക്കുതോന്നി. ലൂതറിന്റെ കൃതികൾ അബലാഭിപ്രായ പരിപൂർണ്ണങ്ങളെന്നു വിധിക്കുകയും അറുപതുദിവസത്തിനുള്ളിൽ അവയെ പിൻവലിക്കാത്തപക്ഷം പാഷണ്ഡിയെന്നുഗണിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ സഭയിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കേണ്ടതാണെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ശിക്ഷയെപ്പറ്റി പ്രധാനന്മാരായ വൈദികരിലും പ്രഭുക്കന്മാരിലും പലർക്കും ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടായി. എങ്കിലും ലൂതറിനെതിരായുള്ള ശിക്ഷാപ്രഖ്യാപനം നടക്കുകയും ലൂതർ പൂർച്ചാധികം സഭാതത്വങ്ങൾക്കെതിരായി പ്രവർത്തിക്കാൻ സന്നദ്ധനാകുകയും പ്രതഭംഗം വരുത്തി പ്രതഭംഗം ചെയ്തിരുന്ന കാതോയിൻ ബൊറാ എന്ന സന്യാസിനി'യെ ഭായ്യയായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെ തുടന്നു പല സാഹസകൃത്യങ്ങളും ലൂതർമൂലം ജർമ്മനിയിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാടുവാഴികൾക്കെതിരായി ലഹളയുണ്ടാക്കുവാൻ ലൂതർ കൃഷീവലന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് കൃഷീവലസംഹാരത്തിനായി പൂർപ്പെട്ട നാടുവാഴികളുടെ ഭാഗംചേർന്ന് മുൻഹാസെനി'ലെ ഭയങ്കരമായ കൂട്ടക്കൊലയിൽ സഹകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രൈസ്തവസഭ തലമുറകളിലായി പരിപാലിച്ചുപോന്ന പല തത്വങ്ങളും ലൂതറിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിസ്സാരങ്ങളായിത്തീർന്നു. സുവിശേഷങ്ങളുടെ പ്രണേതാവായിട്ടാണല്ലോ പലരും ലൂതറിനെ ഗണിക്കുന്നത്. ലഹളയും ഇടർച്ചയും വിപ്ലവവും

പ്പി

കൂടാതെ സുവിശേഷങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം. (De Wette 417) ക്രിസ്തുവിന്റെ ആദർശത്തിൽനിന്നു ഇതു എത്രയൊ അകന്നിരിക്കുന്നു. തന്റെ നൂതനതത്വങ്ങൾ പ്രചരിക്കുന്നതിലേക്കു ദുർമ്മതികളും ദുർവൃത്തമായ സാഹസികന്മാരുടെ സഹായം അപേക്ഷിച്ചു ലൂഥർ പാപകർമ്മത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. “പാപിയായിരുന്നുകൊണ്ടു ധൈര്യസമേതം പാപം ചെയ്യുക. എന്നാൽ ബലവത്തരമായ വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരിക്കുകയും പാപത്തെയും മരണത്തെയും ലോകത്തേയും ജയിച്ചവനായ “ക്രിസ്തുവിൽ സന്തോഷിക്കുകയും വേണം.” “പാപം ചെയ്യുകതന്നെ വേണം. ലോകത്തിന്റെ പാപങ്ങളെ ഹനിക്കുന്ന കുഞ്ഞാടിനെ നിങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചാൽ മാത്രം മതി. നിങ്ങൾ ഒരുദിവസം നൂറുപ്രാവശ്യം വൃഥിചാരം ചെയ്യാലും അത്രയധികം കൊലപാതകം നടത്തിയാലും പാപത്തിന് നിങ്ങളെ തന്റെ പകൽനിന്ന് അകറ്റാൻ സാധിക്കുകയില്ല.” എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചിരുന്നതു മാംസേച്ഛയിൽ കുടുങ്ങിയിരുന്ന അനേകായിരം സമകാലീനന്മാർക്കു അത്യന്തം ഹൃദ്യമായി തോന്നിയതിൽ അതുതന്നെ വകയില്ല. അസ്ഥിരത ലൂഥറിന്റെ ഒരു പ്രധാന ദോഷമായിരുന്നു. പത്താമത്തെ ലെഡൊപാപ്പായ്ക്കു ലൂഥർ അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരുന്നു. “ദൈവത്തിന്റെയും സകല സൃഷ്ടികളുടെയും മുമ്പാകെ ഞാൻ റോമാസഭയുടെയും അങ്ങേ പരിശുദ്ധതയുടെയും അധികാരത്തെ കുറയ്ക്കുന്നതിനോ ദുരാലോചനയാൽ ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നതിനോ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുമില്ല, ആഗ്രഹിക്കുന്നുമില്ല.” (De Wette 1, 243) സ്വഭാവാനുഭവങ്ങളെ എഴുത്തിൽ “റോമയിലെ ദൈവദാസ സിംഹാസനത്തിൽനിന്ന് കലഹിച്ചു മാറുന്നതിന്” എന്നിങ്ങനെയും ഉദ്ദേശ്യമില്ലായിരുന്നു” എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. (Ibid 236) എങ്കിലും പത്തുദിവസത്തിനുശേഷം ആ ആൾക്കുതന്നെ വേറൊരൊഴുത്തയച്ചതിൽ “പാപ്പാ അന്തിക്രിസ്തുവോ, അയാളുടെ സന്ദേശവാഹിയോ ഏതാണെന്ന് ഇനിക്കുതന്നെ നിശ്ചയമില്ല.”

(Ibid 239) എന്നും സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ബെയിൻ (Bayne) “പുതിയതായ സ്ഥിരതയെ തെളിയിക്കുക, എല്ലാ സംഗതിയിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നടത്ത പരമാർത്ഥത, ധൈര്യം ഇവ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കുറഞ്ഞതായിരുന്നുവെന്ന് സാധൂകരിക്കുക, ഇവ ഈ സാഹചര്യങ്ങൾ ആലോചിച്ചാൽ കല്പിതകഥകളായ ലോഷനാക്സ് വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു” എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഇപ്രകാരമുള്ള ചിന്തയുടനീളമുള്ള പുതിയ പ്രശംസിക്കുന്നതിനും “പോപ്പിന്റെ ദുരാധികാരസീമ”യെ അപലപിക്കുന്നതിനും നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ ഒരുങ്ങിയതു വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. മെത്രാന്മാരും സാധാരണ വൈദികരും സഭാഭരണത്തിനു ആവശ്യമില്ലെന്നും, അവർ ഈശ്വരനിശ്ചയപ്രകാരം നിയമിക്കപ്പെടുന്നവരല്ലെന്നും. ബാഹ്യമായ ആരാധനകൃത്യങ്ങളെ കാര്യമില്ലാത്തതാണെന്നും, പൂതർ ഉപദേശിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. പാപ്പാമാരെയും കർദ്ദിനാളന്മാരെയും അഥവാ പൂതരിന്റെ വാക്കുകളിൽ “റോമീയ സോദോമിലെ വർഗ്ഗം” മുഴുവനെയും സംബന്ധിച്ച “അങ്ങിനെ എന്തുകൊണ്ടു സകലവിധ ആയുധങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു ആക്രമിക്കുകയും അതിന്റെ രക്തത്തിൽ നമ്മുടെ കയ്യ് കഴുകുകയും ചെയ്യുകൂടാ” എന്നാകുന്നു പൂതർ ചോദിച്ചിരുന്നതു് (Wette XVIII 245). പാപ്പാ മതാനുയായികളെപ്പറ്റി പൂതരിനുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം ദയാനപീതമായിരുന്നു. “ഞാൻ ശവകുടീരങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നതുവരെ ആ അധമന്മാരെ ശപിക്കുകയും ശാസിക്കുകയും ചെയ്യും. അവർ മയ്യാദയായ ഒറ്റവാക്കു എന്നിൽനിന്നു കേൾക്കുകയില്ല. ഇടിയും മിന്നലുംകൊണ്ടു ഞാൻ അവരുടെ മരണമണി അടിക്കും. ഇനിക്കു ശാപവർഷത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. “നിന്റെ തിരുനാമം വാഴ്ത്തപ്പെട്ടതാകട്ടെ” എന്ന് പറവാൻ ഇനിക്കു തോന്നിയാൽ

“പാപ്പാമതക്കാരുടെ നാമം ശപിക്കപ്പെട്ടതും ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടതും അപമാനിക്കപ്പെട്ടതും ആകട്ടെ” എന്നുകൂടെ ചേർക്കാൻ ഞാൻ നിർബന്ധിതനാകുന്നു. “നിന്റെ രാജ്യം വരണം” പറയുവാൻ ഭോന്നുമ്പോൾ “പാപ്പാമതം ശപിക്കപ്പെടുകയും ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ” എന്ന് ചേർക്കാതെ ഇനിക്കു നിവൃത്തിയില്ല. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ ഈ വിധം വാഗ്ദ്രവേണ ദിവസത്തിൽ പല പ്രാവശ്യം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും മനസ്സിൽ ഇടവിടാതെ ഉരുവിടുകയും ചെയ്യുന്നു” (Samnutt W. XXV 180). ഈ മനഃസ്ഥിതി കേരളത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുകയോ പ്രവേശിക്കുകയോ ചെയ്താൽ പിന്നത്തെ കഥ ആലോചിക്കാനുണ്ടോ? കവിയുടെ പ്രാർത്ഥനകളെ നിയന്ത്രിക്കാനും അവർക്ക് ‘കേപാട്ട’ നൽകാനും സന്മാർദ്ദബോധവും സദാചാരനിയമങ്ങളുമല്ലാതെ മറ്റു ശക്തികൾ സാധാരണ പ്രയോഗത്തിലിരിക്കാത്തതു് ഏതായാലും അവരുടെ ഭാഗ്യംതന്നെ.

കോട്ടയം പത്രിക, 1934 ആഗസ്റ്റ് 8.

ലൂതർപ്രസ്ഥാനം മതപരിഷ്കാരമല്ല മതവിപ്ലവമായിരുന്നു.

മാർട്ടിൻ ലൂതർ ക്രൈസ്തവസഭയിൽ പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയെന്നു പറയുന്നവർ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ഉത്ഭവവും ഉദ്ദേശവും വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ക്രൈസ്തവസഭയുടെ സ്ഥാപകൻ ക്രിസ്തുവാണു്. മനുഷ്യസമൂഹത്തെ ലോകാവസാനംവരെ രക്ഷയുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നയിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണമായിട്ടാണു് ആ സ്ഥാപനം. ഈ ഉദ്ദേശ്യനിവൃത്തിക്കു ആവശ്യമായ സ്ഥിതിയിൽ സഭ ലോകാവസാനംവരെ നിലനിൽക്കുക ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വവും ശക്തിയും ജ്ഞാനവും ആലോചിക്കുമ്പോൾ അത്യന്താപേക്ഷിതമെന്നു സുബുദ്ധിയുള്ളവർ സമ്മതിക്കുകതന്നെ വേണം. സ്ഥാപനോദ്ദേശ്യത്തിനു പറ്റാത്ത ഒരവസ്ഥ സഭയ്ക്കുണ്ടാകുകയെന്നുവന്നാൽ അതു സ്ഥാപകനിൽ ബുദ്ധിശൂന്യതയും അയോഗ്യതയും ആരോപിക്കുന്നതായിരിക്കും. മാത്രമൊ, ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ച സഭയെ ഒരു വെറും മനുഷ്യൻ പരിഷ്കരിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു ക്രിസ്തുവിനെ നിസ്സാരനായ ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനെക്കാൾ താണു പടിയിലേക്കു തള്ളുന്നതായിരിക്കും. ലൂതർ പ്രസ്ഥാനം സഭാപരിഷ്കാരമായിരുന്നു എന്നഭിപ്രായപ്പെടുന്നവർ സഭയെ സഭാധികാരികളായ പാപ്പാമാരുടെയൊ മെത്രാന്മാരുടെയൊ സ്വകാർച്ച ജീവിതരീതിയോടും അന്യോന്യോദേശിക കൃത്യങ്ങളോടും അനാവശ്യമായി ഘടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു സഭാംഗം ഏതെല്ലാം തത്വങ്ങൾ വിശ്വസിക്കണമെന്നും മുക്തിപ്രാപ്തിക്കായി അവശ്യം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളേവയെന്നും ക്രിസ്തുവും അപ്പസ്തോലന്മാരും വ്യക്തമായി ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വിശ്വാസനിയമത്തിൽ ഭേദഗതി വരുത്തുന്നതിനു—കൂട്ടുകയൊ കുറ്റുകയൊ ചെയ്യുന്നതിനു—ആർക്കും അവകാശമില്ല. ഇങ്ങിനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ സഭ പരിഷ്കാരവിഷയമാകുന്നില്ല. റോമ്മായിലെ ആന്തർഭരണ ഗൃഹകളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളും ആകാശവിമാനത്തിൽ സ

ഞ്ഞരിച്ച സുവിശേഷമറിയിക്കുന്ന ഇദാനീന്തനന്മാരും വി
 ശ്വാസനിയമത്തെ സംബന്ധിച്ചെടത്തോളം സമന്മാരാ
 ണ്. ഈ സമാനതപം നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ സഭയുടെ തുടർച്ച
 യും നഷ്ടപ്പെടും. അല്ല, സഭതന്നെ നശിക്കും. ഈ സമാ
 നതപം വിശ്വാസനിയമസംബന്ധമായുണ്ടായിരിക്കുന്നതു
 കൊണ്ടത്രെ തന്റെ സഭയോടുകൂടെ സന്നാതനമായി ക്രിസ്തു
 ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ള വാഗ്ദാനം പൂർത്തിയാകുന്നതു്. ഇങ്ങ
 നെ ക്രിസ്തുവിന്റെ നേരിട്ടുള്ള മേൽനോട്ടത്തിലിരിക്കുന്ന
 സഭയെ മൂതറെ, കാൽവിനെ, സ്വീറ്റിയൊ, മെലാങ്ക്
 ത്തനെ, വെസ്ലിയൊ, എലിസബെത്തൊ പരിഷ്കരിച്ച
 വെന്നു പറയുവാൻ ആകെകിലും യെയും വരത്തക്കവ
 ണ്ണം ഈ പേരു പറഞ്ഞവരിൽ എത്ര മേന്മയാണുള്ളതു്?
 നഗ്നന്മാരായി ഫലമൂലാദികൾകൊണ്ടുപജീവിച്ചിരുന്ന പു
 രാതനന്മാർ, “അതിമനുഷ്യ”രെന്നറിയപ്പെടുന്ന ആധുനി
 കന്മാരെക്കാൾ പരിഷ്കൃതന്മാരെന്നു ആരെകിലും സങ്ക
 ലിക്കുമൊ? സവാരികാരുടെ തല മുട്ടിച്ചും പൊട്ടിച്ചും മു
 ക്കാലാക്കുന്നു കട്ടവണ്ടി ആധുനികശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിയാൽ സ
 ജ്ജീകൃതമായ സകലവിധ സുഖസൗകര്യങ്ങളോടുകൂടിയ
 മോട്ടർ കാറിനേക്കാൾ പരിഷ്കൃതമാണെന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ
 ആർക്കു സാധിക്കും? പൂണ്ണപന്ത്രനിൽ കമ്മായക്കൂട്ടുകൊണ്ടു
 വെള്ളയടിക്കുകയൊ, മഞ്ഞച്ചാദു പുശി റോസപുഷ്പ
 തെ കൂട്ടുതൽ മനോഹരമാക്കുകയൊ ആയിരിക്കാം ക്രിസ്തു
 സ്ഥാപിച്ച സഭയെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ എളുപ്പംകൂടിയ
 പണി. അതെ, സഭാപരിഷ്കാരമെന്നതു നിരർത്ഥകമായ
 ഒരു സമാസംതന്നെ.

ചില പാപ്പാമാരുടെയൊ മെത്രാന്മാരുടെയൊ സ്വകാ
 ര്യജീവിതത്തെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു സഭ അധഃപതിച്ചു
 യെന്നു് വിശ്വസിച്ചു് സഭാപരിഷ്കാരത്തിനവസരം നേ
 റിട്ടുവെന്നു വിധിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി മുകളിൽ സൂചിപ്പിക്കയു
 ണ്ടായി. ഇങ്ങിനെയുള്ള വിധികർത്താക്കൾക്കു 15-0 16-0
 നൂറ്റാണ്ടുകൾ ധാരാളം പ്രോത്സാഹനകങ്ങളായിരുന്നു. വി
 ജ്ഞാനപുനർഭാവം (Renaissance) യൂറോപ്പിൽ ഉജ്ജ്വി

തപ്പെട്ടത് ഈ നൂറാണ്ടുകളിലായിരുന്നുവല്ലോ. ഈ പു
 നർഭാവംമൂലം പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങൾ—ലത്തീനിലും ഗ്രീക്കി
 ലും ഉള്ളവ—പരിശോധിക്കുന്നതിനും പഠിക്കുന്നതിനുമുള്ള
 പ്രസക്തി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വർദ്ധിച്ചു. അക്രൈസ്തവ
 രായിരുന്ന പുരാതന ഗ്രേക്കരുടെയും റൊമാന്മാരുടെയും
 സാഹിത്യവുമായുണ്ടായ ചിരപരിചയം അക്രൈസ്തവശാ
 യങ്ങളിലേക്കു പല ക്രൈസ്തവരെയും കടത്തിവിട്ടു. പ്രകൃ
 തിയെയും ഐഹികജീവിതത്തെയും അതിലെ സുഖഭോ
 ഗങ്ങളെയും ആനന്ദാനുഭൂതിയേയും സ്ഥാനമാനങ്ങളെയും
 പഠിപ്പിച്ച ശ്രദ്ധയും താല്പര്യവും ആദ്ധ്യാത്മിക കാര്യവി
 ചാരത്തെയും പാരത്രികജീവിതസ്മരണയേയും അമർത്തി.
 ഈ ആശയഗതിയുടെ ഫലമായി സാഹിത്യകലകളിൽ അ
 ഭൂതപൂർവ്വമായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായി. സംഗീതവും കാവ്യ
 വും ചിത്രമെഴുത്തും കൊത്തുപണിയും പുരസ്കൃതങ്ങളായി.
 ദാൻറിയുടെ മഹാകാവ്യവും പെട്രാർക്കിന്റെ വൈണിക
 പ്രബന്ധങ്ങളും ബൊക്കാച്ചിയൊയുടെ “ദെക്കാമെറൻ” എ
 ന്ന തെറിപ്പുസ്തകവും “വിജ്ഞാനപുനർഭാവ”ത്തിന്റെ സ
 ന്നതികളാണെന്നു പറയാം. ഇറ്റാലിയൻ ചിത്രലേഖന
 ത്തിന്റെ ജനയിതാവെന്നു സുസമ്മതനായ ജിയൊട്ടൊ
 യും, ഹൃദയകലാ നൈപുണിയിൽ അദപിതീയന്മാരായ
 മലയൊനാർദൊ ദവീൻചി, റഫായെൽ, മിഖേലാൻജെലൊ,
 എന്നിവരും ഇക്കാലത്തു ജീവിച്ചു. പുരാതന സാഹിത്യ
 ഭണ്ഡാഗാരത്തിലെ രത്നങ്ങളെ കരസ്ഥമാക്കുന്നതിൽ മാത്ര
 മല്ല “ഹോമനിസംസ്” എന്ന നാമം സ്വയംവരിച്ച വി
 ജ്ഞാനപുനർഭാവപ്രണയികൾ ശ്രദ്ധപതിച്ചിരുന്നതു്. അ
 വർ അധുനാതനങ്ങളായ സംഗതികളെ കൂട്ടതൽ സൌ
 ഭാഗ്യപ്രദങ്ങളാക്കുന്നതിനും യത്നിച്ചു. പുരാണേതിഹാസ
 ങ്ങളിൽ യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങൾ എത്രമാത്രം പ്രതിപാദിക്ക

ചെട്ടിയെന്നും ഉപഹാസ്യങ്ങളായ കല്പിതകഥകളുടെ പരി
 മാണം എന്നെന്നും അവർ അന്വേഷിച്ചാനും തുടങ്ങി. ഇങ്ങ
 നെ സാക്ഷാൽ ചരിത്രത്തിൽനിന്നും കെട്ടുകഥകളെ വേർ
 തിരിക്കുന്ന വിമർശനപ്രസ്ഥാനവും അവർ സമാരംഭിച്ചു.
 ഇതുമൂലം വേണ്ടവിധം ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്ന
 മദ്ധ്യശതകങ്ങളിലെ ആളുകളിൽ പഠിപ്പിപ്പിച്ചിരുന്ന
 പല അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും പാടെ പൊടിഞ്ഞുവശായി.
 ഈ വിജ്ഞാനപുനർഭാവത്തിന്റെ ആവേശത്തിനു സ
 ധാരണവൈദികർ മാത്രമല്ല മെത്രാന്മാരും മാർപ്പാപ്പാമാ
 രും അധീനരായി. അഞ്ചാമത്തെ നിക്കോളാസു പാപ്പായോ
 ടുകൂടിയാണ് "ഹ്യൂമാനിസം" പാപ്പാസിംഹാസനത്തിൽ
 ആരോഹണം ചെയ്തത്. റോമ്മയെ പലവിധത്തിലു
 ള്ള വമ്പിച്ച കെട്ടിടങ്ങൾകൊണ്ടു ഇദ്ദേഹം അലങ്കരിച്ചു.
 വത്തിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശേഖരം തുടങ്ങി വിലയേറിയ അനവ
 ധി പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവിടെ സംരക്ഷിക്കാൻ ഏർ
 പ്പാടുചെയ്ത നിക്കോളാസു കവികളെയും വിദ്വാന്മാരെ
 യും തന്റെ കച്ചേരിയിൽ വരുത്തി യഥോചിതം സ്വീക
 രിക്കുകയും പാരിതോഷികങ്ങൾ നൽകി ദാരിദ്ര്യബാധ
 യിൽനിന്നും അവരെ രക്ഷിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. പൂ
 ജ്ഞാപാകുന്നതിനു മുന്പെ വിദ്വാനെന്നും വാഗ്മിയെന്നും
 പേരെടുത്തിരുന്ന റണ്ടാമത്തെ പൌലോസു പാപ്പാ നി
 കോളാസിന്റെ വിജ്ഞാനാനുരാഗത്തെ തുടന്നു എന്നാൽ
 പാപ്പാമാരുടെ ഈ വിജ്ഞാനാഭിലാഷംകൊണ്ടു വിജ്ഞാന
 പുനർഭാവത്തിന്റെ ദോഷഫലങ്ങൾ ഹനിക്കപ്പെട്ടില്ല.
 അന്വേഷണങ്ങളുടെ ഇടയിലും വൈദികരിലും, പലരും അ
 ക്രൈസ്തവചാരരീതി സ്വീകരിക്കുകയും ക്രിസ്തുമതതത്വ
 ങ്ങളെയും ക്രിസ്തുസദാചാരനിയമങ്ങളെയും പരസ്യമായി
 അനാദരിക്കുകയുംചെയ്തു. ക്രൂരശകളിലും വൈദികകർമ്മം

നഷ്ടാനത്തിലും പൊതുവെ വിരക്തി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. പുരാ
 തന ജീവിതരീതിയോടുള്ള ബഹുമാനം പലരെയും പ്രാ
 ക്കന മതസംസ്കാരങ്ങളിലേക്കു കർഷിച്ചു. ദുർവൃത്തിയും അ
 സന്മാർഗ്ഗതയും സർവ്വത്ര വിളയാടി. പാപ്പാമാരിലും മെത്രാ
 ന്മാരിലും ചിലർ തങ്ങളുടെ സ്ഥാനഗൗരവത്തെയും ഉദ്യോ
 ഗമാഹാര്യത്തെയും വിസ്തരിച്ചു വിഷയാസക്തരും കൃത്യ
 നിർവ്വഹണവിമുഖരുമായിത്തീർന്നു. ഇതു വളരെ പരിതാപ
 കരമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ ഇതു
 കൊണ്ടെല്ലാം ക്രൈസ്തവസഭ സ്ഥാനഭ്രംശം ചെയ്യുവെന്നോ
 നാമാവശേഷമായിരുന്നോ വിചാരിക്കുന്നതിലും പരി
 താപകരമാകുന്നു. സൈന്യാധിപൻ സന്മാർഗ്ഗതപങ്ങളെ
 ശരിയായി പാലിക്കാതെയാണു് സ്വകാര്യജീവിതം നയി
 ക്കുന്നതെന്നതുകൊണ്ടു് സൈന്യങ്ങളുടെ യുദ്ധവീർച്ഛപരാക്രമ
 ങ്ങൾക്കു കോട്ടംവരികു് അസംഭവംതന്നെ. ലെയിഡിഹാ
 മിൽറന്നും നെൽസനുമായുണ്ടായ അന്യായമായ വേഴ്ച
 നിമിത്തം ട്രാഫാൾഗർ യുദ്ധത്തിലെ വിജയത്തിനു മാറ്റു
 കറഞ്ഞതായി നാമറിയുന്നില്ല. അനുകരണായോഗ്യമോ ആ
 ശാസ്യമല്ലാത്തതൊ ആയ ജീവിതരീതി സ്വീകരിച്ച മതാധി
 കാരികളിൽ നിന്നു ക്രൈസ്തവസഭയ്ക്കുണ്ടാകാവുന്ന കോട്ടവും
 ഈ വിധത്തിലാണെന്നു ഗണിച്ചാൽമതി. ആകയാൽ വൈ
 ദികരുടെ ദുർവൃത്തിയിൽനിന്നോ സന്യാസികളുടെ പ്രത
 ലംഗംകൊണ്ടോ സഭാപരിഷ്കാരം ആവശ്യമായി എന്നു
 സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. സഭയിൽ സഭാചാരബോധം ശിഥിലീ
 ഭവിച്ചുവെങ്കിൽ അതിനെ ദൃഢപ്പെടുത്തുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ
 സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്നു വേണ്ടിയിരുന്നതു്. ആ മാർഗ്ഗങ്ങൾ
 സഭയ്ക്കുള്ളിൽതന്നെ നിന്നുകൊണ്ടു സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്ന
 ല്ലൊ സഭാഭക്തന്മാരുടെ ചുമതല. ലൂതർ മുതലായ പരി
 ഷ്കാരികൾക്കു ആ അഭിപ്രായമുണ്ടായില്ല. അവർ സഭയെ

MALANKARA
LIBRARY

വിദ്വേഷം, സഭാതത്വങ്ങളെ നിരാകരിച്ച ക്രിസ്തുസ്ഥാപി
 യ സഭയുടെ സ്ഥാനത്തു സ്വായത്തങ്ങളായ നൂതനമതങ്ങ
 ളെ സ്ഥാപിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ മനോഹരമായ നിഷ്കാണ
 ണെ ഈവിധം അലങ്കോലപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവരിൽ ഒരാൾ
 മാത്രമാണ്. ലൂതർ. മറ്റുപലരും ഈ സാഹസത്തിനൊരു
 വെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവർ ക്രിസ്തുസഭയെ പരിഷ്കരിച്ചുവെന്നും
 കത്തോലിക്കസഭയെ ഉടച്ചുവാർത്തുവെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്ന
 വർ ക്രിസ്തുവിനെ കട്ടിയായി അധികേഷപിക്കുകയാണു ചെയ
 യ്തന്നത്. ഉടയ്ക്കത്തുക ഒരു മണ്ണുണ്ടയല്ല ക്രിസ്തു പണിചെയ
 യ്തത്. നരകവാതിലുകളുടെ ശക്തിയെപ്പോലും ജയി
 ക്കത്തുക ക്രിസ്തുവിന്റെ സുസ്ഥിരസ്ഥാപനം ഇടപെടുത്തും
 ഇടർച്ചകൂടാതെ നിലനിന്നു. ഇനി ലോകാവസാനംവരെ
 പ്രതാപിച്ചുവ്വം നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യും.

കോട്ടയം പത്രിക, 1934 ഞ്ചഗസ്റ്റ് 22.

ഈ ലേഖനം പാലക്കാട് ക്രിസ്ത്യൻ സഭയുടെ
 പ്രസിഡന്റ് എ. കെ. ജോർജ്ജ് എഴുതിയതാണ്. ഇതിൽ
 സഭയുടെ നിലവാരം പറ്റി പല കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.
 സഭയുടെ നിലവാരം പറ്റി പല കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.
 സഭയുടെ നിലവാരം പറ്റി പല കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.
 സഭയുടെ നിലവാരം പറ്റി പല കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.
 സഭയുടെ നിലവാരം പറ്റി പല കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.
 സഭയുടെ നിലവാരം പറ്റി പല കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.
 സഭയുടെ നിലവാരം പറ്റി പല കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.
 സഭയുടെ നിലവാരം പറ്റി പല കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.
 സഭയുടെ നിലവാരം പറ്റി പല കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.
 സഭയുടെ നിലവാരം പറ്റി പല കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.